

העולם הזה

„העסק הביש" בנורבגיה

אסון

נרצח אחדד בושיקי

אנו בידינו?

א.א.

אני ספר זקן (בהוצאת י. צ'צ'יק) ה' סובל מדלקת-פרקים מאז ראשית הקיץ. הדלקת התחילה בפרק ג' (פסוק 15 וא"י לך) והתפשטה עד לפרק כ"ח, פסוק 6 וג'.

אני ממש לא מצליח לכופף את ה' דפים. מה עלי לעשות?

שמואל א', נביאים ראשונים.

שלום לדוקטור,

אני צבר צער, בריא ורענן. שמעתי ב' רדיו כי הרופאים ממליצים לעלות ב' מדרגות שתיים-שתיים ולא אחת-אחת. בעייתך היא: בביתנו חמש מדרגות. מה עלי לעשות?

יעקב קקטום, דודרה

דוקטור יקר,

אני זמר באופרה הישראלית. בעת בכורת „פלדמאז” ליוהאן שטראוס, שעה שהופעתי בתפקיד אופליה, נזרק לעברי גזר מכיוון יציע ב' שורה 6 בצד, ופגע בפני, מתחת למצחי.

שאלתי היא: האם גזר בריא לעי' ניים? אם לא, כיצד להוציאו?

א.י. המועצה האזורית גזר.

רופא נכבד,

לאחרונה קיבלתי טבליות ויטמינים A, B, והתחלתי כולי: מדוע ממשיכים אנו, במדינה עברית עצמאית, לכוות את התרופות בשמן ה' לועזי?

מדוע ויטמין A, ולא ויטמין אלה. מדוע ויטמין B12, ולא ויטמין B, י"ב (שם).

ALFRED E. FELDSTEIN,
New-York, N. Y. 2

מכתבים למערכת

לא על טהרת הגזע

משחקי המכביה אינם נערכים „על טהרת הגזע היהודי”. הם נערכים על בסיס לאומי. „לא כדי להפגין את הישגיו הגזעיים, כי-אם על מנת לטפח את ה' אחווה שבין בני עמנו, לקרבם זה לזה ולעוררם לעלות ארצה.

בכל אלה מזהדות מטרותיה של ה' מכביה עם אלה של המדינה. משום כך ומאותה סיבה שלכל מדינה הזכות לערוך תחרויות לאומיות סגורות, שומה על עמנו, החסר מסגרת מדינית אחרת, לקיים את המכביה.

(מתוך מכתבו של דניאל מאיר, קרית טבעון ידיעות אחרונות 24.7.73)

נחטפה מעלית במגדל-שלום

שר התיקשורת: לא נכנע לסחטנות וטרור

מעלית נוסעים שהיתה בנסיעה שיגרתית מקו'

מת-הקרקע (ק) לקומה 14 במגדל-שלום נחטפה אחר'

הצהריים עידידי קבוצה כתי מוזהה.

מסיבת-עיתונאים מאולתרת. מר פרס אמר, כי זהות ה' חוטפים עדיין לא ידועה וכי עדיין אין פרטים על החטי' שה עצמה ועל מטרותיה. השר האשים את מדינות המערב באדישות ובקהות-חושם לנוכח נגע הטרור המתפשט והולך.

נמסר כי הדלק במעלית אוול והולך וכי לאחרונה נראתה נעה בכיוון רחוב פרוג המאוכלס בצפיפות ב' זקנים, נשים וטף.

הקשר עם המעלית ניתק בשעה 15.55 ומיד לאחר-מכן היא נראתה משנה את נתיבה הקבוע ונעה אופקית בכיוון מזרח. נראה כי ה' חוטפים עלו למעלית בקומה השלישית, שם אין הנוסעים עוברים בדיקות קפדניות די הצורך.

שר-התחבורה והתיקשורת שהוזעק למקום, לקח תחת חסותו את העיתונאים הרבים שצבאו על הבניין ואירגן

בשליחות חשאית

הוראות לעורכי עתונים

כך, לנושאי פנים:

אם באונס היומי השתתפו ערבים, יש לכתוב:

**ערבים אנסו
תיירת יהודיה**

לא השתתפו ערבים, יש לנסח:

נאנפה תיירת

תאונות — הנהג הפוגע ערבי, יש לכתוב:

ערבי דרס למוות ונמלט

הפוגע יהודי, יש לכתוב:

נדרסה ילדה

אם בין גפגעי התאונה היו גם ער' בים יש לנסח את הכותרת כך:

**בתאונה קטלנית בכביש
החוף נהרגו 6 יהודים**

ו-4 ערבים

לא היה אף ערבי בין הנפגעים, יש לכתוב כך:

**10 בני אדם
נהרגו בתאונה**

אם תנסחו כראוי ואף תקפידו ותת' מידו במאבקם הצודק למען הבנת וקליטת החומר הנלמד, יש סיכוי גדול לבניית מולדת גדולה ומתחדשת, עם נוער נפלא הלוחם ללא חת כל אימת שמוטלת עליו המשימה. עלו והצליחו.

כידוע לכם, קהל קוראיכם המסור והנאמן הינו אוסף של מטומטמים חס' רי דעת ובינה. אי לכך מוטלת עליכם, עורכים ניכבדים, המשימה להעביר ל' מוחם המטופש את תוכנם האמיתי של ידיעות השונות המגיעות אל שולחן המערכת.

למשל — אם בורגיבה מכריז שהדרך לשלום היא ע"י הקמת שתי מדינות, יהודית ופלסטינאית, בארץ-ישראל, הרי שיש לנסח את כותרת הידיעה בעמוד הראשון בצורה הבאה:

**תכסיס חדש של בורגיבה
בדרך להשמדת ישראל:
מציע הקמת מדינה
פלסטינאית**

אם יכריז סאדאת שהוא מוכן לנ' סוע לירושלים ולהיפגש עם גולדה על מנת לחתום חוזה שלום, יש לנסח את הידיעה כך:

**סאדאת בנאום לצורכי
חוץ: „מוכן” לשוחח עם
גולדה על „שלום”
מנסה ללחוץ על ישראל
לסגת ללא תמורה**

זהו זה. בנושאי חוץ וביטחון קל-טו קוראיכם את החומר. נעבור, אם

דבר המערכת

זורעי רעל

מה שקרה בתיאטרון החאן בירר' שלים, בו הוצג פאסקוויל אנטישמי, שמראים בו, בין היתר, ערבי המובל ע"י יהודים בחבל שהחזק סביב צווארו, איננו דבר יוצא דופן במצי' אות הישראלית. זהו ה„חינוך” שניתן לעם אומלל זה ע"י חבורת סופרים, מחזאים ואמנים, שהעמידו עצמם ב' רשות התעמולה הזרה וההרסנית. קדם לו המחזה מלכת האמבטיה — ואח' רינו יוגש לנו בוודאי מחזה אחר, אולי על גבורתו ואצילות-רוחו של איש רשת הריגול ר. ליבנה, שהקריב נפ' שו בטהרה למען אויבי ישראל ועמה (אומרים, כי המחזה כבר בשלב של כתיבה)... כי כאן תוכנית מחושבת מלכתחילה, המתבצעת בחריצות וב' התמדה שאין דוגמה לה. סופר לנו, כי גם מאחורי ה„מרד” בהבימה, בו קמה קבוצת צעירים בדרישה לחסל את איש הבמה הלאומי ש. פינקל, עומדים עושי דברם של מרעילי הבא' רות הלל, הרוצים לקבל לידם גם את התיאטרון הלאומי שלנו. ויש רק להת' פלא על כך שאיש מפוכח כמו העי' חונאי דן מרגלית לא ידע עם מי הוא בא במגע.

(ידיעות אחרונות 24.7.73)

פתרון החידון מגילון 1873:

זה האיש

הנער הקטן ואדום השיער מבית-לחם, אשר החל כרועה את עדרי אביו ולא שיער כי נועד לגדולות. הצעיר עדין הנפש, שחולל נפלאות בנדיבותו, למרות שלא ידע לקרוא תווים. הבן השמיני למשפחת-איכרים, שהכל ניבאו גדולות דווקא לאחיו. הפייטן שנשא נשים רבות, וסיים את שירת אהבותיו כנואף זקן, שאפילו נערה יפהפיה וחמת-מוג לא הצליחה לחממו. הפירחח שנהג ליידיעות חלוקי-נחל מכ-הקלע שלו בכל עובר ושב, והמשיך את דרכו כמנהיג כנופיות ליסטים שלא נירתע מלחממיד פני-משור גע בכדי להציל את חייו — הוא יוסוף אליאס חורי 1891—1968, מנהל ביה"ס התיכון לבנות בבית-לחם וחבר מועצת עיריית בית-ג'לאל בשנים 1937—1941.

הלוח

הכפוף

- מוכן להחליף שני גורי כלב סיאמי בחתול רועים גרמני, או בחתול פודל (עם תעודות).
- רנני.
- למכירה תוכי. דובר צהל, אנגלית וצרפתית. יודע קצרנות. לפנות ב- הצעות רציניות לנחומי פלדמן.
- דרושים דחוף תורמי דם (סוג AB, RH-). לצלצל בשעות הערב 2422. לבקש את דרקולה.
- אלמן רוסי 48/56 מחפש אלמנה בולגרית למטרת יתומים צ'כיים.

לאסי שובי הביתה

סלחנו על הכל.

רקסי, כושי ועזית.

איזון שיהיה גם

שאנחנו מכירים את הפינאס מקרוב ומו-דיעים בואת שהיא ב-סדר גמור. הומאנית ומאוחדת.

מתי גולם: נוסף ונדגיש שלמ-

רות דעותינו המא-זנות, הסכמנו לראיין עבור המחזה גם אנ-שים שדעתם אינה משקפת בדיוק את דעתנו. אנו רק מתנג-דים שראיונות אלה יועלו על הבמה. מה שמוכיח שאנחנו גם ליבראליים.

דני מרגליות: להבדיל משאר הראיו-

נות שביצענו, ראיין זה משקף הן את דעת המרואיין והן את דעת המראיין, ובתור שכוה הוא ראוי לע-לות על הבמה ב-לבוש מהוגן וצנוע, ובלי טריקים ילד-תיים של במאי מתוס-כל, שמאלני, מאונן וקרח. תודה.

דני מרגליות: תודה. ועכשיו ליחס ההומאני לערבים.

מתי גולם: תגיד לי בבקשה מתי מותק, איך היחס לערבים אצלנו?

דני מרגליות: יחס הומאני, משהו לא רגיל. וגם האוכל טוב.

מתי גולם: אני רוצה להגיד לך שאני חי כבר שנים בארצנו המאוחדת, ש-חוברה לה יחדיו, ו-מעולם לא חשתי ב-יחס בלתי הומאני ל-ערבים. להיפך.

דני מרגליות: זהו. צריך לאזן עוד משהו, או שהכל כבר מאוזן?

מתי גולם: הכל מאוזן. אבל כדאי שנוסיף הצהרה משו-

תפת שתבליט אחת ו-לתמיד שאנחנו יוד-עים מה שאנחנו מדב-רים, ושרק אנו ולא אף אחד אחר משק-פים את דעתנו.

דני ומתי: (בשני קולות) בתור מלחכי-פינאס ותיקים,

אנו מצהירים בזאת

.....בתוכנית של ההצגה נאמר במפורש כי לא תמיד עולות דעותיהם של המחברים בקנה אחד עם הדעות המובעות על הבמה. הערה זו הוכללה בתוכנית לפי בקשתנו..... לעומת זאת היה בחומר שהיגשנו ראיון משל עצמנו המדגיש את אחדות העם והעיר, והיחס ההומאני כלפי הערבים... (הארץ" 27.7.73)

דני מרגליות: בוא נאזן.

מתי גולם: יאללה, בוא.

דני מרגליות: נתחיל מאחדות-העם

או מאחדות-העיר?

מתי גולם: מהעם. מוכן?

דני מרגליות: מוכן.

מתי גולם: ובכן, דני מרגליות,

בתור מומחה ידוע

לאחדות-העם ואלוף

הארץ באחדות-העיר,

ספר לנו בבקשה עד

כמה העם מאוחד מ-

אחוריק.

דני מרגליות: תשמע מתי, מאוחד זה

לא מילה. ממש צמוד.

הדוק. צפוף. סמיך.

רשמתי?

מתי גולם: רשמתי. עכשיו נד-

גיש את היחס ההומא-

ני לערבים?

דני מרגליות: אולי כדאי שנצביע

קודם על אחדות-

העיר?

מתי גולם: בסדר.

דני מרגליות: גולם יקירי, מה תוכל

לספר לנו על אחדות-

העיר, בתור תושב

ירושלים מזה חמש

שנים גורליות, ואיש

מאוחד עם ניסיון

וותק. דבר בבקשה ל-

מיקרופון.

מתי גולם: אז ככה. תמיד הרגש-

תי שהעיר מאוחדת

נורא. כבר לפני שנים

הרגשתי מאוחד להפ-

ליא, בין שהייתי בעיר

המזרחית ובין שהייתי

בעיר היהודית.

זה זמן מה פועלת בסביבת תל-אביב שיטת חניה חדשה שנועדה להקל על זרימת התנועה ביוחד בשעות השיא. השיטה החדשה, ה-עונה לשם: "חנה וסע" הוכיחה עצמה כיעילה להפליא והפשטות בה היא מתנהלת ממש משגעת.

למשל: כאשר אתה מגיע ב-שעות הבוקר הבינוניות למרחק

של כשלושים ושניים קילומטר מת"א ובנותיה. מיד אתה משובץ לשיטת ה"חנה וסע". מכוניתך ש-תחיה, מתכנסת לה, ללא הדרכה מיוחדת, אל טור אינסופי של מכוניות תאומות הנעות כולן ב-קצב "חנה וסע". אתה חונה כחמש דקות ואחר כך נוסע כחמישה מטר. שוב חונה מעט ושוב נוסע. חונה ונוסע וחונה וחוזר ונוסע. סגן-ניצב במבי, ראש ענף ה-תנועה במרחב ת"א מסר כי מאז הופעלה השיטה החדשה, עוד לא קרה שמכונית אשר שמה פניה לת"א, לא הגיעה ליעדה במקום או במאוחר.

הנהג האדיב, הנהגת המנוסה — משחמשים תמיד ב"חנה וסע"!! לזר

אגדת אמת

טרם יסיים אמירתו ותזמר מקהלת המשחקים במאוזן שתיים ועשר פעמים, "לא כי שטו-חה הארץ"

ולמען האמת הצרופה ולרצון כל המיפלגות והפלגים יצורפו למשחקים מנציגי האזרחים אשר ישמיעו דברם בזה הסדר:

הראשון יאמר, "הארץ היא כי-פה סרוגה" והשני יגיד, "יוזמה פרטית היא הארץ" והשלישי יכ-ריז, "הארץ שלמה היא" והרביעי ישיח, "אדומה היא הארץ ושווה".

ויגיעו לכלל הסכם ויקימו ה-מישחק מחדש ותישקוט הארץ ארבעים ומאה שנה.

ועל זאת יצתה בת קול ותשוט

ותפליג בארץ ותחזור ותשנן ב-

אוזני האנשים, "אין אמת אלא

באיזון וכל השאר זימה הוא."

מדים וינטשו אולם המישחקים ויכריזו פני העדה כאלו הדברים:

"בכחש סובבנו שהרי לחזות במישחק על פלורנץ באנו והנה משחקים את הארץ כולה

והמשחקים תחת קפוז ועיוות פרצופם כנהוג פרץ נותנים לדי-עות משונות וזה כידוע אסור באי-סור חמור

וגם אמת לא מצאנו שהרי אי-זון אין ולא נישמע."

ויקומו ברחבי הארץ רעש גדול ומהומה ויתכנסו המנהלים וה-מופקדים והידענים וישבו וידונו בעניין חודשים שלושה ויבואו ל-כלל החלטה:

לא עוד יאמר התלמיד במיש-

חק כדבריו מקודם, אלא מעתה

יאמר, "הארץ עגולה היא"

ויהי לפני שנים רבות מאוד ויעשו בפלורנץ אשר במדינת אי-טליה הצגת מישחקים על העיר הזאת הנפלאה.

וישלחו מדברים ויאזינו ב-שווקים ובבתי הכנסיות ויאספו השלל ויכנסוהו וינפוחו ויעמידו סיפור וישחקוהו ויקראוהו בשם הצנוע, "עיר אחת".

ויגיעו היום ויבואו בערב כל ניכבדי העיר אל בכורת המישחק ויחזו במשחקים לפנייהם על הזי-רה.

ויקום איש מהמשחקים וידבר אל הקהל הניכבד בלשון נער תל-מיד אשר נישמע בחוצות ויאמר,

"לא תנוע השמש סביב הארץ, כי

נוע תנוע הארץ סביב השמש".

ותעל חמת הצופים במישחק

ותיבער ויקומו שניים מהם מלו-

צפוייה התפטרות יו"ר ועדת הבחירות המרכזית להסתדרות

יו"ר ועדת הבחירות המרכזית להסתדרות, אפרים ריינר, יתפטר כנראה מתפקידו. ריינר יצטרך לעמוד בפני דחף כבד של אנשי הגוש במפלגת העבודה, שידרשו ממנו לחתום על תצהירים והודעות שהן בניגוד למצפנו ובניגוד לעובדות הידועות לו.

תצהירים והודעות אלה יהיו דרושים למלא מקומו של ריינר בראשות הוועדה, אהרון ורבר, כדי להתגונן בתביעה שהגישה רשימת מרי — המחנה הרדיקלי הישראלי, לבית המיפס המחוזי בתל-אביב, ברביעית לעכב את מהלך הבחירות להסתדרות, עד שיתקנו העיוותים והשיבושים בניהול הבחירות והבלתי-תקינות של הבחירות. השבוע קיבל נציג מרי, עורכיה אברהם אורן, את החלטתו של השופט המחוזי יוסף חריש, שציווה לשמוע בזמן הפגרה את בקשות מרי נגד יו"ר ועדת הבחירות ונגד ראש מחלקת האירגון בוועדה הפועל אהרון הראל. הבקשה לצווי המניעה תתברר בפני השופט המחוזי אליהו מני ביום ראשון הקרוב. גם אהרון הראל יאריך לעמוד בדחף זה עסקנים הוותיקים של מפא"י להצטרף על עובדות בדתי-כוננות וקרוב לוודאי כי מרי רובו יצור מבוכה חדשה בקרב סיעת המעריץ, המפוזרת כל-אורכה.

שינויים אישיים

בסוכנות היהודית

אישים בכירים בארץ ובחו"ל מתארגנים להצגת מועמדותו של נשיא האוניברסיטה העברית אברהם הרמן, לתפקיד יו"ר הנהלת הסוכנות במקומו של אריה לואי פינקוס שנפטר בשבוע שעבר. הרמן, שהיה שגריר ישראל בארצות-הברית, הוא בעל קשרים טובים עם העולם היהודי.

שינוי נוסף בעיקבות מותו של פינקוס: קרוב לוודאי שבמקום לגת העבודה ידחצו לי מנות את מנהל מח"ק העלייה והקליטה אלוף (מיר) עוזי נרי קים לתפקיד חבר עמית בהנהלת הסוכנות, כדי שיקבל את תפקיד יו"ר מחלקת העלייה והקליטה.

עבור הסכמה בהצבעה בעד עוזי גריקס, ידרשו נציגי המפלגה בסוכנות הישראלית קבלת תואר חבר עמית לנציג המפלגה הרב יהודה אליסון, שהוא מנהל מחלקת התפוצות הניידות בסוכנות היהודית.

גישושים שנערכו אצל יצחק רבין בקשר לקבלת התפקיד של פינקוס, ניכסלו. רבין סירב כתוקף לקבלו.

יוקם שבט

צופים

ישראלי

בקניה

בשבועות הקרובים עומד לקום שבט של צופים ישראליים בקניה. בשבט יהיו חברים עשרות מילדיהם של הישראלים השוהים בקניה, ומדריכיו יהיו אף הם ישראליים.

יהיה זה שבט הצופים הישראלי הראשון המוקם מחוץ לגבולות המדינה.

החרפת יחסים

בקואופרטיב "דן"

יחסים מתוחים שוררים בשבועות האחרונים בין חברי מזכירות קואופרטיב דן. אחת התוצאות של המצב המתוח:

יו"ר המזכירות דן הורביץ, נראה בשבועיים האחרונים עובד כנהג אוטובוס.

כשנשאל דובר דן, מדוע עבר הורביץ לתפקיד נהג, השיב, כי העבודה כנהג היא במיסגרת החלטת מזכירות דן כי על כל חברי מזכירות לעבוד שבועיים כנהג מן השורה.

בינתיים ממשיך הגוש לשינוי וקידמה האופוזיציוני לחלק כרוזים לחברי דן. הכרוז מיספר 3 מגלה לחברי דן כי ההנהלה הנוכחית פוגעת בשכר ובתנאי החברים. הכרוז מגלה גם כי בעיקבות כרוזים קודמים שגילו פרשיות הקשורות בחבר

החמרה בהקפדה

על נוהלי הטסת

אזרחים בצה"ל

צפויה החמרה בהקפדה על נור חלי הטסת אזרחים במטוסי חיל האוויר.

הסיבה: מסיבה שערבו אנשי בסיס הידיהאוויר בדרום חזק לרגל חידושי מפקדי החיל ושהביד בזו פה גרם לזעמו של מפקד החיל אלוף בנימין פלד.

פלד כעס על כך שבין השאר הופסו מוזמנים, ביניהם ראש עיריית נתניה עובד בן-עמי וסמל ייתו, במטוס "הרקולס" חגור. כנגד נקודותיו של פלד, הוזכר בר עמי אחרי המסיבה לתל-אביב כי מטוס "סנדה" שהפעלתו זולה בי הרבה משל ה"הרקולס".

ההנהלה חיים ירדני, החלה הנהלת "דן" בחקירת חברי הגוש "לשינוי וקידמה", במקום לחקור את ירדני.

משרד הפנים אסר

הופעת שבועון

השבועון שבוע, שעמד לצאת השבוע לאור בפעם הראשונה, דחה את הופעתו וכנראה שלא יופיע בשם זה. השבועון, שבבעלותו שותפים בעלי-הון יהודי מר קנדה ובעל ממגורות דגון, ראובן הכט, מבוסס בעיקר על חומר שבועון החדשות האמריקני ניוזוויק. הגיליון הראשון שלו תוכנן לקראת הפצה, כאשר התקבלה הוראה ממישרד הפנים האוסרת על בעלי השבועון להפיצו בשם זה.

מישרד הפנים היפנה את תשומת-לב הבעלים שרשיון להוצאת שבועון בשם "השבוע" ניתן לאחרים לפני מיספר שנים, ואם הם רוצים להוציא שבועון, יהיה עליהם לבחור בשם אחר.

אורי זוהר

יב"ם לפני

הכניסה לכלא

הבמאי והבדרן אורי זוהר, עומד להתחיל בימים הקרובים בביום סרט חדש. בו יכבד שוב הזמר אריק איינשטיין, ששיחק לצידו בסרט המציג. זוהר החליט לביים את הסרט במהירות, לפני שיחול המועד בו יצטרך להיכנס לכלא כדי לרצות עונש מאסר שהוטל עליו בעיקבות התפרעות בבית-המיפס.

ידידיו של אורי זוהר מקווים כי השינוי מונות לא יעצרו את זוהר לפני גמר הפקת הסרט, וכך ניתן יהיה לדחות את תקופת מאסרו ככל האפשר.

**מבט רך: העלי את הצללית
הבהירה מסביב לעין.
בצללית הכהה כאי-ליינר.**

**מקסים: הצללית הבהירה
מסביב לעין והכהה
בקמט העפעף ובכינה
החיצונית של העין.**

**כובש:
הצללית הכהה על
כל העפעף העליון
ובעפעף התחתון
צמוד לריסים.**

**מבטים
אין סוף עם**

Shadommatic Duo החדש.

Shadommatic Duo מכיל שני

גווני צללית לעפעפך ושתי

מברשות-בתוך גליל מהודר אחד. בצדו

האחד צללית בהירה וכסופה המשמשת

להגדלת העין ולתוספת ברק. ובצידו השני-צללית

רכה. המוסיפה רכות חולמנית לעינייך.

ניתן להשתמש בגוון אחד בלבד... אך לתוספת הידור רך

השתעשעי בשני הגוונים ליצירת אור וצל מעניינים סביב עינייך.

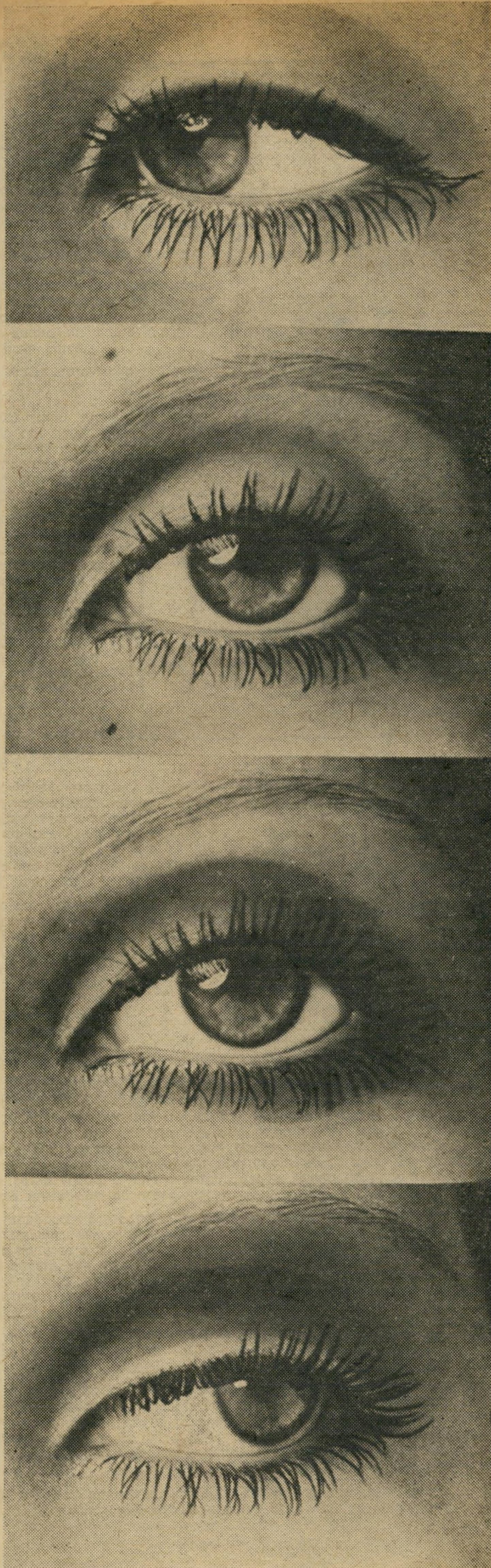
Shadommatic Duo : 4 הרמוניות של שני גוונים רכים.

מיסתוריים ועמידים לזמן ארוך. ארוך.

**חולמני: הצללית הכהה
מסביב לעין והבהירה
כאי-ליינר.**

הלנה רובינשטיין. היופי בפעולה

יעוץ והדרכה ניתנים חינם במרכז ההדרכה של הלנה רובינשטיין
שרי ק.ק.ל. 94 ת"א בימי ב' וד' בשבוע בין השעות 3.30 עד 6.00 אחה"צ.
לבנות הנעורים גם בימי שלישי באותן השעות.

קליא ירי

מדוע החנו חוטפי המטוס היפאני בשבוע שעבר את המטוס החטוף במשך שלושה ימים בדובאיי, המתינו שם עד יום שני בלילה ורק אז המריאו חזרה למזרח התיכון?

תעלומה זו, בין שאר התעלומות של החטיפה המזרחית, מעסיקה ודאי חוקרים ופרשנים ברחבי העולם. אבל במערכת העולם הזה אין איש מטיל ספק בסיבה האמיתית לחנייה ממושכת זו בחום הלוהט של המידבר. מהרגע בו נחתו החוטף פים עם מטוס הג'מבו בדובאיי, סירבו לנהל משאומתן או להציג דרישות כל שהן, היתה מטרת המתנתם ברורה לנו כשמש: הם פשוט רוצים לחכות עד היום השלישי בשבוע, ולבצע אז את זממם, יהיה אשר יהיה, פשוט כדי לחבל בהעולם הזה, כדי שלא נוכל להופיע עם סיפור סיום החטיפה.

זה אולי נשמע מצחיק, אבל יש במערכת אנשים הלוקחים את זה כניסיון פגיעה אישי בהם. אין צורך להכביר במילים כדי לתאר את המתח במערכת מרגע בו נודע כי החוטפים מטיסים את המטוס היפאני לעבר המזרח התיכון, ואחר כך בכל שלבי הטיסה לדובאיי בחזרה.

במשך ארבעה ימים נראה היה ללא צל של ספק, כי זה יהיה הסיפור העיקרי של השבוע. האם ינחיתו החוטפים את המטוס בלוד? האם ירחפו מעל שמי ישראל ויציגו תביעות אולטימטיביות? האם ינסו לפוצץ את המטוס מעל יישוב עירוני בישראל?

שעה שכוחות הביטחון נערכו כו בלוד כדי לקדם את פני הרעה, נערכנו גם אנו במערכת, באותה מידה של כוננות, לקראת אפשרות סיקור רחבה של מה שאמור היה להיות סיפור אימים טראגי. כאשר התקרב מועד הדפסתו של הגיליון, ושעת הש"ש להדפסת השער כבר חלפה, אפשר היה לראות את עורך התבנית כוסס את ציפורניו בייאוש: "מדוע לעזאזל הם תקועים שם בדובאיי? למה הם לא זוזים? למה הם מחכים? האם הם לא יודעים שהעיתון צריך עוד מעט להופיע?"

ואז, בלילה של היום השני, כשנודע כי המטוס החטוף המריא מדובאיי לעבר המזרח התיכון, היה ברור שהמחבלים האלה לא רוצים לדפוק לא את האימפריאליזם היפאני ולא את הכובשים הציוניים. אלא אך ורק את מערכת העולם הזה. הם פשוט יבצעו את זממם ביום השלישי אחר-הצהריים, תיכף אחרי הופעת גיליון העולם הזה, כדי שגור פיע בלי הסיפור עם גיליון מיושן וחסר-עניין ושער בלתי אקטואלי.

חשש זה, כפי שהסתבר, היה מוגזם במיקצת. הטראגדיקומדיה של המטוס הסתיימה ביום השלישי בבוקר, לפני הופעת גיליון העולם הזה. סיפור החטיפה תפס אז את המקום הראוי לו בגיליון. מה שאמור היה להיות הסיפור של השבוע, היה אפיוודה של מתח שכוסתה על פני טור אחד במדור במדינה.

סיכון נוקצוועי

פרשה זו יש בה אולי כדי להמחיש את אחת הבעיות שאנו ניצבים בפניהן מדי שבוע. זוהי בעיית השטח המת מבחינת הכיסוי העיתונאי של שבועון חדשות כמו העולם הזה.

העולם הזה יוצא לאור מדי יום שלישי בשעות הערב. בשעות אלה הוא נמכר ברחובות תל-אביב. לשאר ערי הארץ הוא מגיע רק ביום רביעי. חלק ניכר מהקוראים קונים אותו ביום חמישי ושישי. יש כאלה המעיינים בהעולם הזה רק בשבת. אבל אנחנו מוציאים את העולם הזה כאילו היה עיתון חדשות של יום שלישי אחר-הצהריים. אנחנו מתעקשים להכניס בו חדשות חשובות, עוצרים לפעמים את המכונות כדי להכניס ידיעות שהגיעו ממש עם הדפסתו הסופית של הגיליון.

זהו אחד הסיכונים של המיקצווע. אנחנו סבורים כי הקוראים מבחינים במאמץ זה ומעריכים אותו. אלא שלמרבית הקוראים אין כלל מושג על כך. הנה, למשל, סקור פים רבים המתפרסמים בהעולם הזה מועתקים למחרת היום בעיתונים היומיים. הקוראים מבחינים בידיעות אלה בעיתוני יום רביעי, נתקלים בהם ביום החמישי או בשבת גם בהעולם הזה. אינם מדקדקים לבדוק למי זכות הראשוניות. לרבים מהם יש לפעמים הרגשה שידיעות וסיפורים שהופיעו בהעולם הזה הם מיושנים ונכתבו כבר בעיתונים, בעוד שלמעשה הם פורסמו לראשונה מעל דפי שבועון זה.

אין מה לעשות נגד זה. אפילו הכרה במציאות זו לא תשנה את הטבע העיתונאי, לרצות לפרסם מהר ידיעות בלעדיות, להגיש אותן לקורא בעודן טריות ולוהטות.

ואם אנחנו כבר עוסקים בהשלכות שהיו לחטיפת המטוס היפאני על עבודת המערכת, איננו יכול שלא להזכיר כאן תיאוריה מעניינת של עורך הכיתוב עוזי הדרי. היה זה בשעה שישבנו כולנו ושברנו את ראשנו, מה היתה יכולה להיות מטרת החוטפים. מכל עבר נזרקו לחלל תיאוריות חדשות. כל תיאוריה נראתה דימונית ומטורפת יותר מקודמתה. עד אשר העלה עוזי את הרעיון הבא: "אולי כל העסק הוא פשוט מיבצע מאורגן של חברת בואינג, המייצרת את המטוסים הנחטפים ומפוצצים, כדי להגביר את מחזור המכירות שלה?"

צחקנו כששמענו את הגירסה. אבל אחרי רגע השתררה שתיקה. רגע אחד, צחקו צחק, אבל... לא! זה לא יכול להיות! זה מטורף מדי... רגע, מה מטורף מדי?

העולם הזה 1874

הפרס כפליים

2002

מינימום פרס ראשון

150,000

ומצטבר עד

500,000*

* הזכייה בפרס הראשון לכל טופס אינה יכולה לעלות על מכסימום של 250,000

פרטים בדוכני המכירה

גן עדן למבוגרים המבונקים!! ולצעירים השובבים!!

קורסאות סקאי — דמוי עור, חדשות ומיוחדות, מתאימות לכל מקום.

חייבות להיות בכל סלון גם כתוספת לסלון מרוהט.

להשיג בכל הצבעים.

שלמה המלך 52, טל. 03/229072

איזה ניחוח גברי מ.ס.1 שלי

1st

מ.ס.1 מארצות הברית-מי אחר גלוח לגבר

Famous American After Shave For Men

באור-ורשסקי

אנושים

מפקד התחנה **יצחק לבני** בשם ג'בל לבני, הציעו עובדי דים בשירותי ישראל לכנות את קומת מנהלם **משה חובב** בשם ג'בל מוטה, ואילו לקומה בה שוכן משרדו של מנהל הרשות **שמולאל אלמוג** הציעו את השם חוף האלמוג.

המאבק המישפטי בין הצייר **רן קירר** וגלריה רנה דרום, שבניהולו של **הוגו שורר**, הגיע השבוע לסיומו, לשביעות רצונו של הצייר. קירר חגג את סיום הפרשה במסיבת חנוכה לזמן רב, בה אינטימית בביתו, בהשתתפות כ-200 אורחים, ביניהם היו **מחזאים חנוך לוין ויוסף ברקוביץ**, השחקנים **יענקל'ה בריקס**, **רשמיאל עצמון**, **נעריה ששעו** והצייר **רס"ן (מיל) משה ינוקא**, הבמאית **מירי מגנס** ועורך התוכנית **ומבקר התיאטרון של גלי צה"ל מיכאל אנדרלוק**, שהביא איתו עשרות תקליטים. ישב כל הערב ליד הפסיון ודאג להרקי את האורחים.

פסוקי השבוע

● **בעל הטור חיים חפר**, במקאמה היתולית על סקופים: "...והתברר לי שאברשה את רונסון רצח את ארלוורוב".
● **בעל הטור ידני מנור**, סי, על מצבו הפוליטי של עזר וייצמן: "...ואלוף הטייסת כל כך מקורקע, שניתן לעשות סריצליה".

נוהג להתגנדר במחלצות, נאלץ הפעם לשחק את תפקיד המפקד הרציני, כיוון שהזדמן לו חברת מפיקים מפורסמים, ור אפילו לבש חליפה לצורך זה. באחת המסיבות הושיבו את שישל ליד **ארטור בראונר**, היהודי הברלינאי, הנחשב לי אחד מגדולי מפיקי הסרטים באירופה. לשיסל לא הזדמן עד אז לפגוש את בראונר. אבל בראונר לבש באותה הזדמנות סמוקנינג. כאשר קם בראונר להגיש לאשתו כוסית משקה האמין שישל בטעות כי זהו גלגל המזל, נטל כוסית מעל המרשש שבידו, ואף נתן לו הוראה להגיש לו עוד כוסית, לפני שהעמידו אותו על טעותו וגילו לו מי הוא האיש שנחשב על ידו כמלצר.

ההצגה חייבת להימשך, אפילו אם אחד השחקנים הי ראשיים, **עודד תאומי**, נופל לפתע למישכב. בהצגת כטוב בעיניכם בתיאטרון הקאמרי, לא הכינו מחליף לתאומי. ברבע האחרון נמצא פיתרון בדמותו של השחקן **שמעון בר**, שקפץ לתוך התפקיד, כשבטעות המעטות שלפני הרמת המסך עובי דים עליו במאיה הצגה הברית, **פיטר ג'יימס**, והמתרגם שלה **אברהם (אבי) עוז**. בר עלה לבמה בחליפה לבנה שמצא ב ביתו, הקריא את התפקיד מי הגייר.

לאחר שעובדי גלי צה"ל כינו את קומת הבניין בו יושב

בגדר פיתוחים שני מושבים דמויי אריות שהיו מיועדים בזמנו למלך ולמלכה היוונים. בזמנה הגנרלית ניגש אחד מ מארגני הפסטיבל למירי, ואמר: "אני רוצה לתת לך הרגשה של מלכה. עיצמי עיניים ובואי איתי". הוא אחז בידה והובילה בין המושבים. "עכשיו שבי", הוא אמר, "ופיקחי עיניך". מירי מצאה את עצמה על כיסא המלכה כשמאות המשתתפים בחזרה מריעים לכבודו.

אחרי שפורסם בעיתון גים כי עורכת הדין **אילנה רבינוביץ** חשודה בכך שהור ציאה מסוחרים כמיליון לירות בהבטיחה להם הספקת מלט, ניר

תונאים שאל את אישה ביטחון שעמד בפניה נמלי התעופה לי זהותו של אחד הנוכחים בקצה הרחוק של אולם ההמתנה. שי ניגש לעברו של שר הביטחון משה דיין. הנשאל השיב בלחש: "זה, אברשה!" וכך נולד הסיפור.

בתום קונצרט חגיגי שערך בחסותו של נשיא המדינה **אפרים קציר**, ערך ראש עיריית תל אביב **יחזקאל רבינוביץ**, בלוויית מנהל מוזיאון תל אביב **חיים גמזו**, סיור אגם, בהדרכתו האישית של הפסל. כאשר הסביר לו אגם דגם של בית תרבות מהפכני,

נאומה של **גולדה מאיר**, ביום האחרון של מושב הכנסת, היה ארוך ומייגע, ור מכיוון שנקרא מן הכתב, עם הרבה שגיאות, היה גם משעמם. כימעט כל השרים באו על פי פקודה להקשיב, והת- ייסרו קשות. **משה דיין** ניסה להתגבר על כך וקרא בחשאי. אולם **שימון פרס** לא יכול היה להתאפק. פיהק בלי הרף בגליו. אבל היתה לו סיבה טובה: הוא היה עדיין עייף אחרי ימי המתחות של המטוס היפאני.

אחרי שגולדה סיימה את נאומה, ירדה מן הדוכן והת- עכבה ליד מושבו של **מנחם בגין**, כדי להעיר לו משהו. "כ יחזקאל בדר", שישב ליד בגין, ניצל את ההזדמנות. הוא תפס בכוח את ידה של גולדה והדביק לה נשיקה. היתה נדמה כאילו גולדה הסמיקה. על כל פנים, היא משכה את ידה בהי- בעה של אי רצון.

גם לשרי הבריאות, ויקי טור שטיינר, היו צרות. הוא נכנס למינון הכנסת כשהוא נעול סנדלים, בלי גרביים. כשי בור זמן יצא, כשחזר למנון אחרי שעה, נעל נעליים וגרם גרביים. עיתונאי סקן לא הת אפק ושאל אותו מה קרה. הור דה השר: "העירו לי שיש פקוד דה של קצין הכנסת נגד כניסה בלי גרביים".

הוויכוח היה נטוש על ענייני חלוקת הרכוש של בני זוג מתגרש. אבירי הכפייה הד חית, שרצו לצמצם את זכויות הנשים, הסתמכו גם על האמא מים המוסלמים. **תופיק טובי** מרק"ח התנגד לכך, טען שה דת המוסלמית אינה מתנגדת לחלוקת הרכוש בין בני הזוג שווה בשווה. ח"כ המפד"ל **יהודה כרמאיר** הפריע לו בקריאות ביניים. העיר ח"כ **חיים צדוק**: "לאן הגענו? טובי הקומוניסט ובן מאיר הי הודי מפרשים לנו את עיקרי האמונה המוסלמית!"

בישיבת האחרונה של ועדת הכספים של הכנסת היה ח"כ גח"ל יוחנן בדר במבוכה רבה. יו"ר הוועדה, ח"כ **יש"ר אל קרנמן**, הביא לאישור הצעה להקצבה נוספת של 20 מיליון ל"ר לתשלובת ערד. בדר רצה להפגין נאמנותו ל מערך, כמנהגו, ולתמוך בה צעה, אך הוראת מיפולגות חזקה עליו להצביע נגד. חברי המע רך, אשר ידעו זאת, עזרו לו לצאת מחסבך: כאשר הור"ר הביא את ההצעה לתמוך בה צעה, אמר בדר כי הוא מציע לדחות את הדיון עד לאחר הבחירות. קרגמן אמר "בסדר", ושאל מי בעד הצעתו ומי מת נגד. כך אושרה הצעה המערך בלי התנגדות, ובדר יוכל לט עון כי הוא הציע לדחות את הדיון.

בלילה בו המריא המטוס היפני החטוף מנמל התעופה בר דובאי, נסגר נמל התעופה ב לוד למבקרים, ואפילו העיתונאים לא הצליחו להיכנס פנימה. אך למחרת היום, דווח בעיתונים **שאברהם (אברהם) אה"ר רונסון** הצליח כן לחדר לנמל. אברשה, שהופתע למקרא הי דיעה, הכחיש אותה, טען שהוא יכול להביא ארבעה עדים ש יעידו כי שיחקו איתו כל אר חו ערב סוקר בביתו. כאשר בדק איך בכל זאת נולדה הי דיעה, התברר לו כי אחד העי

ראובן בריותם

גיבור הסרט המשכנע, המבוטס על סיפורי החייו של נידן למא סרעולם שהתגורר בצעירותו באותה שכונה עם בריותם, וכשיצא לחופשה, אחרי שבע שנות מאסר, סיפר לו את תולדות חייו — קיבל איומים ברצח בטלפון בדירתו החיפאית, מפושעים שדרשו ממנו לא להציג את הסרט. בעקבות האיומים עזב השחקן את דירתו, עבר להתגורר בביתו של מפקד הסרט יוסי אבישר בתל אביב, המאיימים גילו את מחבואו, המשיכו באיומים. בריותם התלונן במישרה קיבל שוטר צמוד, השומר עליו. בתמונה: בריותם מגיש את תלונתו.

סה עורך עיתון בנייה ומקרק עין, **אריה לביא** לאתר את עורכת הדין כדי לראיין אותה. כל מאמציו היו לשווא. לפני שבוע נסע אריה לביא במכוניתו ברחוב ירושלמי שומם. לי פתע ראה אשה ושני ילדים רצים. מסוקרן עצר את מכוניתו ושאל את האשה: "אולי אני יכול לעזור לך?" "כן," השיב בה האשה, "קח אותנו במכונית". בדרך היא הציגה עצמה בשם אילנה. סיפרה כי היא חיה בניפרד מבעלה שהוא בעל בית מרקחת ושהבעל ניסה לי קחת ממנה את הילדים. היא ביקשה מלביא שיקח אותם לי משרדה כדי שיוכלו לישון שם. כשהגיע למשרד, אמרה: "אני מאוד מודה לך. אם תצ טרך את עורתי, קח כרטיס ביי קור שלי." הצעה בכרטיס הביי קור הדחימה את העיתונאי היה כתוב בו: "עורכת הדין אי לנה רבינוביץ".

בסיום הישיבה בה החי לטשה גח"ל על משאימתו לי הקמת המערך הימני, בירך יו"ר ועדת האקולוגיה של הכנסת **ח"כ יוסף תמיר** את אלוף (מיל) **אריק שרון**, ואמר: "ראשית אני מברך אותך לי הצטרפותך לסיעה אקולוגית". השיב לו שרון: "נכון, חחקי לאי בעיות שמירת הטבע לא ורות לי".

בעקבות הזמנת סרטו של **אורי זוהר** מצייצים לי פסטיבל הקולנוע בברלין, יצאו במאי הסרט וכוכוו הראשי, **אורי זוהר**, והמפיק **צבי שיפל**, להשתתף בפסטיבל. שיסל, דמות עממית שאינו

נציגת ישראל לפסטיבל הזמר הבינ לאומי שהתקיים בשבוע שעבר ביוון בהשתתפות מישלחות 40 מדינות, מרימה כוסית עם הנציגה האמריקאית נטלי קול, בתו של אליל שנות ה-50, הזמר נאטקינג קול שזכתה במקום השמיני בתחרות. עליה עצמה תפסה את המקום העשירי בפסטיבל שנערך באיצטדיון הענק של אתונה, בו חזו במשך שלושה ימים מדי ערב כ-80 אלף צופים. בחזרות לתחרות חיידה עזיקרי את קשריה עם הזמר הלבנוני סמי קלארק, אותו הכירה בפסטיבלים קודמים, והתיידדה עם הזמרת המצרית שהופיעה תחת השם האמנותי מאנר ואשר שרה שיר שלום כשהיא מופיעה בשימלה לבנה רחבת שרוולים כשבסיום השיר הרימה את ידיה והפריחה מתוך השרוולים שתי יונים לבנות. בין השופטים שהצביעו עבור השיר הישראלי שביצעה עליזה עזיקרי, היה גם הנציג המיצרי.

יאל קם צחוק, צחוק, אבל...

- כל מה שארה"ב עושה בשבילנו זו הצבעה וטו-לא.
- מגמת הימין: גוש פרלמנט אריק.
- תפריט הבחירות: מצע ומרוו.
- הכנסת בפגרה: הפעם מחוץ לבניין.

אלוהים והכפייה הדתית

הדעה הרווחת ברבים היא שהכפייה הדתית הינה אמצעי להגשמת מטרות הדת. דעה זו מבוססת על היסטוריה ארוכה של מעשי כפייה בכל הדתות. גם בארץ ידועה תופעה זו לציבור וכבר הצליחה לתפוס מקום בכותרות העיתונים פעמים רבות. היא גרמה להפגנות רחוב, למשברים ממשלתיים, למתיחות בין המחנה החילוני לבין המחנה הדתי, ולהקמת „הליגה למניעת כפייה דתית“.

האם מקור הכפייה הדתית הנו במקרא? האם אלוהים באמת רוצה לכפות עלינו את רצונו? את התשובה לשאלות אלה נמצא בתורה. בספר דברים, ו. 4, 5: „שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד; ואהבת את ה' אלוהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך“. זוהי לכל הדעות המצווה היסודית והגדולה שבתורה. היא מבוססת על עיקרון האהבה. מה הוא עיקרון האהבה? החופש המוחלט בו אדם בוחר לאהוב או גם שלא לאהוב. אהבה וכפייה מנוגדים אם כן זה לזה באופן מהותי. אהבה אמיתית אינה נקנית בשווקים. הכפייה לעולם לא תעורר אהבה. גם הפיתוי, שהוא כפייה מוסווית, אינו מסוגל לעורר אהבה שלב.

אהבה אינה אדישה. האומר שהוא אוהב את האלוהים, אך נשאר אדיש לרצונו, מרמה את עצמו.

האהבה מבקשת ומצפה לסימן של אהבה שכנגד. אהבה אנושית מתקדמת באם נושא האהבה אינו מגיב לגילוייה.

האדם הראשון נתפתה לנחש שהצליח לטעת בליבו ספק ביחס לכוונות בוראו. הוא שוכנע כי לא די לו בתמימות ידיעת הטוב, וכי כדאי לו להכיר גם את הרע. גם היום ניתן החופש לבן האדם לבחור בין שיבה אמיתית לאלוהים לבין מעגל הקסמים של הנחש הקדמוני. הוא סמל השטן, אשר לו נתנה הרשות לבחון ולנסות את האדם. והוא הצליח לפתות את כולנו ככתוב: „אין עושה טוב אין גם אחד“ (תהלים, יד. 3).

רק המשיח עמד כנגדו ואף יכל לו. הוא זרע האשה מבראשית. ג. 15: „הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב“. הוא עבד ה' עליו מדבר ישעיהו בפרק נג. 5: „והוא מחולל מפשעינו מדוכא מעוונותינו, מוסר שלומנו עליו ובחבורתו נרפא לנו. הוא היחיד חסר הדופי שלא נתפתה אחר השטן ככתוב: „על לא חמס עשה ולא מרמה בפיו“. התנ"ך מלא נבואות משיחיות דומות.

ישוע מנצח, כפי שהוא מתואר בספרי הברית החדשה, היה היחיד אשר הגשים את כל הנבואות וההבטחות התנ"כיות המתייחסות להקרבתו העצמית על עבד ה', הקרבה בה השלים את מפעל הכפרה לאדם החוטא.

הוא שגילה לנו את מובנה האמיתי של האהבה, אהבה העוברת כל גבול אנושי, אם לאומי ואם מעמדי, אהבה העולה על כל הנדרש בתורה, המגיעה לנבזה ולשפל, ולאוייב. אהבה שהיא המניע העיקרי בחיים שהיא מהות האלוהים.

הוא, ישוע, נותן לנו ברית חדשה, „לא כברית אשר כרתי את אבותם ביום החזקי בידם להוציאם מארץ מצרים אשר המה הפרו את בריתי ואנוכי בעלתי בם נאום ה'; כי זאת הברית אשר אכרות את בית ישראל אחר הימים ההם נאום ה' נתתי את תורתי בקרבם ועל לבם אכתבנה... כי אסלח לעוונם ולחטאתם לא אזכור עוד“ (ירמיהו, לא. 31).

אין זאת ברית של כפייה, כי אם ברית ותורה של ציות ושל כניעות מתוך אהבה לרצון האלוהים. אין האלוהים כופה עלינו את רצונו. אך נוכח האהבה בה „אהב הוא אותנו ונתן את נפשו בעדנו“, הרי אנו, מתוך חופש בחירה מוחלט, פונים אליו בתשובה ואוחזים בו מתוך אמונה. כי תורת האהבה אותה לימד, אותה חי, ואותה הגשים במותו על הצלב — היא שכבשה ליבותינו.

לאלוהים הכבוד והתפארת לעולמי עולמים

„העולם הזה“, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהל: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134, תאריך 136 • מען פברקי: עולמפרס • הדפוס: החדש בע"מ. ת"א, רח' בן-אביגדור • הפצה: גר בע"מ • גלויות: צינגורסיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המריל: העולם הזה בע"מ.

מכתבים

ציונים נגד

התנחלות בשטחים

לפני כשבועיים קיבלתי מחברים שאצלם ביקרתי לפני כמה חודשים בסן-פראנציסקו עזומה נגד ההתיישבות בשטחים ה- מוחזקים והכבושים. המדובר בקבוצה של יהודים ציונים הקוראים לעצמם „ה' יהודים הרדיקאליים“ באוניברסיטת ברקליי בברקליי ששמותיהם מצורפים לעצומה. הם חיברו עצומה והחתמו יהודים בכל העולם ומכל מיני אירגונים. הדגש בעצומה הוא על החשיבות שיש בעניינם לקיומה של מדינת-ישראל כמדינה יהודית-ציונית מצד אחד, אך על הנזק שבהתיישבות בשטחים לסיכוי לשלום מ' אירך. לסיום הם קוראים בעצומה לחתירה לקראת הקמת מדינה פלסטינית בגדה ובירצויה. הם רואים חשיבות בכך שיהודים לא מישראל מביעים דעתם עלידי עצומה ורואים זכות וחובה גם יחד להתערב ב' נעשה בישראל ולהציע הצעות. נראה לי שיהיה ערך לא קטן לפירסום

המיני של גאולה אליהו

השפילו עיניים... והיה לא נעים. / אם כי בליבם חשבו: „מה פסול בדוג רגליים / שהם בסך הכל תאוה לעיניים?“

אבל כלפי חוץ רצו להפגין מאבק, / כדי להוכיח כוחו של „המין החזק“. / אמרו בגימגום ומתוך מבוכה: / „למה לעורר יצרים אפלים?“ / ובצער חשבו: „אם, לעשות כבר ממילא איננו יכו' לים“.

וישבו ימים וישבו לילות, / ולא יכלו לקבל החלטות. / ו' בינתיים החיים נמשכים בשלום ושלווה, / רגעו רוחות הציבור, ושקטה הסערה.

ראו הזקנים כי חסרו' נם לא מורגש, / נבהלו, הדדו והודיעו במפור' רש, / כי היו"ר החליט החלטה ברורה — ש' אסור להופיע בחצאית קצרצרה.

ההסבר שניתן — אין לו טעם וערך. / אם יכולה חצאית שמעל לברך / להסיח דיעה של ראשי מדינה, / העוסקים בבעיות שהם צו השעה, / סימן שהגיע זמנם כבר ללכת, / ולנוח על זר של דפנה בשלכת.

עזבו הכסא, הניחו ידכם, / מבעיות של חיים ושל פער ועוני. / עסקו בדיון שקט והרמוני, / אשר אולי פעם יגיב איזה פרק, / עסקו בכפתוריו של מר אורי אבנרי.

חוזה זיקוביץ, פתח-תקווה

גאולה אליהו

בימים משכבר ובארץ נידחת / חיתה עלמה חנינית ופורחת / ותצא ותבוא בין גדולי הדור, / עם חיוך על שפתיה ועם חוש של המור.

והשנה — שנת בחירות. / סיעות נלחמות בסיעות / ופער חברתי, ומצוקה, / ובעט קם קול צעקה.

ובתוך כל המהומה והמבולקה, / עת חמה עמדה ברומו של רקיע, / וכל העם שתה והוי, / פשטו בנות ישראל מחלצות, / והחליטו ללבוש מה ש' פחות.

והעלמה אליהו, אשר החליטה שלא לצאת דופן, / הופיעה יום אחד בזה האופן: / חצאית קצרצרה שחשפה זוג רגליים, / ומחשוף ש' הגיע לה עד למוותניים.

הסתכלו הזקנים, שיפשו העיניים. / אך באין דואים ליקו ה' שפתיים, / ובן רגע נגזו העוני, הפער, / בעטות של שינוי „והאוייב שבשער“.

עד שקם זה הפתי מליו „צדיקים“ / ויקרא אל זקני ציון החירשים, / ויצעק בקול ענות חלושה: / אוי לחרפה ואוי לבושה“.

והקול כרעס אדיר התגלגל, / והלך ועבר במחנה ישראל: / „אוי להן לאותן עיניים, / הנועצות מבטים באותן הרגליים“.

התביישו בחולשתם החרשים הזקנים /

עצומה זו בעיתונכם תוך שימת הדגש על העובדה שלא מדובר ב'יהודים אכולי שנאה עצמית' אלא בציונים שמדינת-ישראל קרובה לליבם מאוד (דרד-אגב, הם עומדים לעלות לארץ תוך השנה-שנתיים הקרובות...).

אופנבכר חגי, ירושלים
בשם קבוצת The „Jewish Radicals“
The „Jewish Radicals“, Berkeley, California.

המטרה מקדשת

את האמצעים

מועד הבחירות הולך וקרוב ואנו עדים להשתלבות-יצרים והשמצות הדדיות מצד ראשי המימסד עם יריביהם הפוליטיים, בצורה שחושפת את האמת על ממדי השחיתות על כל צורותיה וסוגיה. שחיתות אשר היכתה שורשים כה עמוקים בחיינו הציבוריים ואפילו בחיינו הפרטיים.

עולות בזכרוננו כרגע אימרות כנף כמו „גונבי סוסים“ של ח"כ מרדכי בן-פורת, „המלכה ויקטוריה ירום הודה“ של מזכ"ל ההסתדרות יצחק בן-אהרון, „נעשה ממך עפר ואפר“ של שר-האוצר פנחס ספיר, „סילופי להט מעמידים בספק את בגרותו

הטיל מעטפה ריקה לקלפי בבחירות ל- הסתדרות ולכנסת. עלה נעלה וננחה.

א. דרומי, קריית-ביאליק

המימסד

אשם!

הרב הראשי האשכנזי שלמה גורן אמר בראיון כי פעילות המיסיון בישראל היא דבר אנטי-דימוקראטי. כנראה ששפייה דתית יהודית בישראל, זה דבר כן דימוקראטי.

אוי לדימוקראטיה כזאת! האם לא כואב הרב גורן את כאבם של אלה שבאים לחפש עזרה במיסיון מפני שלא מצאו אותה אצל המימסד היהודי? המימסד הוא האשם בכך שישנם אנשים ההולכים לחפש עזרה במיסיון.

זלמן גריי, נתניה

המערכה

על דמותנו

כשקראתי את דעתו של שר-הסעד מיכאל חוני במעריב, נגד הקמת אוניברסיטה ער-

יאה דולורוזה מודל 1973, או רגע לפני חניקתה של ת"א

מאחר ולא הבנתי את פשר סירובו של משרד-התחבורה, פניתי בשאלה על-כך לאותו רפי חיון המוזכר בכתבה שלכם. שהוא המפקח על המחוז במשרד-התחבורה. למרבה פליאתי, הוא השיב לי שדווקא משרדו אינו מתנגד כלל ובכוונתו אכן להגשים את התוכנית הנ"ל.

נשארות רק שתי שאלות-תם: (א) איך עיריית תל-אביב ומשרד-התחבורה מצליחים להכ

חיש כל-כך יפה האחד את דברי השני? (ב) אם כי תושבי מחוז תל-אביב ישמחו לבטח לשמוע כי משרד-התחבורה אכן מתכוון להגשים בסופו של דבר את ההצעה, הרי הם חייבים לשאול את האחראים לכך מתי? ולמה כל-כך מאוחר?

בכל אופן, ניתן לצפות ממשרד-התחבורה שלא יתן לנו לחכות עם זה 10 שנים כמו עם הרכבת התחתית — מפני שלא רק כבישי תל-אביב אינם עשויים מגומי, גם העצבים של אר

רחיישראל לא עשויים מפלסטיק.

גיר דגני, גבעתיים

"העולם הזה" 1868, "רגע לפני חניקת תל-אביב", על

הגיהנום השורר בכבישי תל-אביב. ראשית, מברוק על זה שסוף-סוף החלטתם לטפל בבעיה

החריפה ביותר המאיימת על הגדולה בערי הארץ. שנית, יש לי סיפור אופייני שהיה יכול לתפוש מקום בכתבה

המאלפת: מאחר ודרך פתח-הקווה הוא הכביש העמוס והדחוס ביותר

לא רק באזור תל-אביב, אלא בכל הארץ, פניתי לעיריית תל-אביב, מחלקת התנועה, בהצעה פשוטה:

ליזום בניית תחנה-מרכזית נוספת במבואותיה הצפוניים של תל-אביב שתרכז בתוכה את כל קווי-האגד הבין-עירוניים

לצפון הארץ, כך שאלפי אוטובוסים לא יצטרכו לעבור לכל אורך תל-אביב כדי להוריד את נוסעיהם בדרום העיר וכך להקל את העומס המסוכן — כמובן תוך תיאום עם רשת קווי-ה

על-כך קיבלתי את תשובת מהנדס מחלקת-התנועה האומרת שאכן גם למחלקתו היתה הצעה דומה, אולם משרד-התחבורה

הוא אשר מתנגד לחוכניות.

בית בגדה, הרגשתי עצמי בוש כינוקא. לתומי חשבתי שמוקד הבעיות היה ויהיה היעדר חינוך מתאים, שהוא השורש בבעיות חברתיות, סוציאליות, ואף לאומנות-יתר ישראלית — ומעבר לגדר — זו הערכית.

לא הייתי טוען שאוניברסיטה מהווה את היסוד המהפכני בחברה — וזאת על-סמך ראיות אישית של הציבור העייף וחדל-האונים של הסטודנטים — שמזמן היה צריך להגיב על מחדלי מנגנונים בישראל.

אבל נניח שיתרכז באוניברסיטה גוער ממוצע, האם לדעת חוגי חובה עלינו לי

הכחיד אפשרות זו לחינוך גבוה מאיתו ציבור ענק של צעירים ערביים? או

שלא המציאות שהוא מצביע עליה כפוקד חת עיניים, תמשיך לכוון את אותם צעיר

רים לרכוש השכלתם בכירות השכונות של לבנון, כוויית, ירדן ומצרים — מקום שם יספגו את אותם אלמנטים לאומניים שהוא

כה חושש מהם. המערכה על דמותנו כאדם וכעם, לא תושפע מהעובדה שיתווספו עוד כמה מאות משכילים, שדרכם לתואר תהא ידור

עה, מוגדרת וניתנת לשליטה ופיקוח. מרכז אנטי-ישראלי? דווקא ההיפך. אלה עצים שאתה נוטע ויתנו את פריים החיובי בעתיד.

בני סדוסקי, לונדון

פסים וזהרים

לחייילים

הרים, כדי שיבלוט כשהוא ממתין לטרמפ בלילה.

ברצוני לציין בנושא פסים וזהרים לחייילים:

(א) החל מחודש ינואר חולקו בבסיס קליטה ומיון פסים וזהרים לבנים לכל חייל חדש שהתגייס:

"העולם הזה" 1868, "קריעות ביניים", הצעתו של אורי אבנרי לתת לכל חייל פסים לבנים וז

(ב) כל החיילים בשרות סדיר הוחתמו על פס זהיר לבן:

(ג) כל החיילים חויבו לענוד את הפס הזהיר על בגדיהם בזמן המתינים לטרמפ לאחר רדת החשיכה.

סגן יצחק שגיא, צה"ל

BLUE SEA אמבט קצף נפלא מסדרת No. 1 האמריקאית מפנק את גופך בניחוח מעכר, מרגיע, מלטף ומעניק לך הרגשת נקיון ורענונות. BLUE SEA הוא מוסיקה של קצף לעורך ובועות-סבון עליוזות המתנגנות לגופך. באמבט של BLUE SEA את נשאת כעל גלי הים השלווים רכה, רגועה וחולמת.

גלי את הקסם הכחול
באמבט הקצף החלומי Blue Sea

באור-ורשביסקי

לפני כשלושה חודשים פורסמה בעיתונכם מודעה על קיום כנס ארצי של מרותקים — אותם אזרחים ישראליים ערביים, המרותקים ליישוביהם או לבתיהם על-פי תקנות ההגנה לשעת חירום — 1945; אותם אזרחים, שבטענה כי הם מסכנים את "בטחון המדינה", זקוקים לאישורו של מפקד צבאי כדי לגשת למקום עבודתם, לבקר בן חולה או להשתתף במסיבת כלולות ביישוב שכן.

נענינו לפניית המודעה, והגענו לכנס (שהתקיים בתל-אביב). האזנו לדברי הר מרותקים על העוול שנגרם להם, שמענו תגובות והצעות לפעולה מפייהם של אזרחים יהודים. בין הדוברים — חבר מרכז מרי, אלכס מסיס.

לפני שלושה שבועות שוב פורסמה בעיתונכם מודעה באותו הקשר: המרותקים קראו למשמרת-מחאה מול הכנסת. עלינו לירושלים ויחד עם מאות אזרחים אחרים — אזרחים שאיכפת להם — היפגנו את הזדהותנו עם המרותקים ואת מחאתנו נגד מדיניות צווי הריתוק. לאחר משמרת-המחאה נפגשו נציגי המרותקים עם סיעות בכנסת, וגם עם נציג מרי.

יומיים לאחר-מכן התנהל בכנסת דיון על צווי הריתוק, ושוב — בדיון לקח חלק נציג מרי.

המשותף לשלושת הפעולות: בעיתונכם לא הוזכרה — ולו במשפט אחד — בעיית צווי הריתוק.

ברצוננו להבין, כיצד קורה שהעולם הזה אינו מביא בפני קוראיו את בעיית צווי הריתוק ואת הפעולות לביטולם, ואפילו לא את עמדתו בנושא זה.

אתי, חונון; ג'מיר אבו ראם, טייבה

רוח

היהדות

"העולם הזה" 1872, "המרד ה- גרזוני", על שביתת-הרעב וההפגנות של הגרזונים באשדוד.

רצוני להגיב על הפסקה האחרונה בכתבה: "הדבר היחיד שהיה להם, היה הכוח הגס הערום. הם הפעילו אותו וגרמו הרס כל ישוער לעצמם ולשאר עם ישראל." הם יהודים אמיתיים! הם באו להגן על אחיהם חבריהם!

מי המציא "קביעות וזמניות"? — ריש עות שכזות! אכזריות שכזות: להפקיר פועלים עמלים ב-

גופם, מפני איזו "קביעות" ו"זמניות" חוקי רומא — חוקים שמחוקקים פטריצים לדכא את הפלביים!

זרחין

ככה נוהגים עם האקדמאים — אינטליגנציה הרקרי בה, שאינה מתבר ביישית לאכול לחם חסד ולהבטל מעבור דה ולחיות על חש- בון הוולת, ולא יוצי-

אים למאבק אלים עם המוסדות, המשחדים אותם בדירות לוקסוס, מכוניות, הלוואות על דברי תאוה ומותרות. וההון הזורם כחל שוטף מחוץ עבור יצירת עבודה ופרנסה לעולי רוסיה, מוציאים על בנייני פאר ולוקסוס והופכים אנשי עבודה ועמל, כפי שהתרגלו ברוסיה, לאנשי בטלה ופושטייד.

אל להתלונן על הגרזונים: "אין אדם נתפס בשעת צערו" (ב.ב. טז) ודין חורה: "פועל חוזר בו אפילו באמצע היום" (ב.מ. י) ו"יד פועל על העליונה" (ב.מ. — עז). ולא של נתון העבודה, ושלוש על ישראל!

זאת היא רוח היהדות.

אלכסנדר זרחין, תל-אביב

האם קיים פשע מאורגן בישראל?!!!
האם משלמים "דמי הגנה" ל"ארגון גבייה"???

סיפור מדהים אך מציאותי של צעיר ממוצא מרוקאי שהסתבך בעולם הפשע!!

ראובן בר-ייתם הוא - המשכנע

הסרט מוצג ב-9 בתי קולנוע בארץ!!

אופיר ת"א	חן י"ם	אורה חיפה	אפתר נתניה	אורדע רמת-גן	אורן ב"ש	ארמון חולון	דגון אשדוד	אסתר אשקלון
-----------	--------	-----------	------------	--------------	----------	-------------	------------	-------------

גימנסיה ריאליית

נפתחה ההרשמה לשנת הלימודים תשל"ד לכתות בוקר י', י"א, י"ב

מגמות מקצועיות

תיכון עיוני

רדיו אלקטרוניקה וטלויזיה
גרפיקה • שרטוט

במגמות
הומניסטית
ריאלי

נמשכת ההרשמה לקורסי ערב לכל המגמות

כל המגמות כוללות הכנה לבחינות בגרות *
הוראה ע"י מורים אקדמאיים בעלי ניסיון * סטיון פנדות

פרטים והרשמה: 9-1.5-8	תל-אביב	תל-אביב	רמת-גן	רמת-גן	חולון	חיפה
ברנר 17 מפינת אלנבי 55	פרוג 8 המכון לתלמיד	ביאליק 19 בין ז'בוטינסקי לאבא-הלל	ביאליק 12 ב"ס רמה	שנקר 40 המכון לתלמיד	שמריהו ליון 30 מפינת הרצל	חיפה

כדאי לשים-עין על מניות ואגרות-יס המלח.
מאז החברה, העומד להתפרסם ביום הראשון הקרוב, יראה רווח נקי של 30 מיליון לירות, והחברה תמסור לאוצר צ'ק על 70 מיליון לירות — מזה 40

מנכ"ל ביהודה
לראשונה, גם רווחים

מיליון ל"ל לפדיון מוקדם של איגרות-חוב, שקנה האוצר מהחברה בעת קשייה בעבר. איגרות חוב אלו נושאות 5.5%, צמ"ד לזולת, והן ניתנות להמרה למניות. קרוב לוודאי כי החברה תחלק השנה גם דיבידנד לבעלי מניותיה, לראשונה בי תולדותיה. במקרה כזה, צפויה עלייה בשערי איגרות-חוב הניתנות להמרה. גם אחותה של ים-המלח, מיכרות תמנע, מראה תוצאות יפות: בשבע ה"שנים האחרונות צברה תמנע רווחים נקיים של 55 מיליון לירות, ובשנת 73/74 מובטח לה כבר רווח נקי של 20 מיליון לירות, על מכירות מראש של כל התוצרת. מנכ"ל מפעלי ים המלח, אריה שחר, ומנהל תשלובת המפעלים הכימיים בישראל, יעקב בן-יהודה, יודעים שחלק מההצלחה תלוי בתנוני מחירים בשוק העולמי, אולם מאמינים שהחברות עלו, לפחות בעתיד הנראה לעין, על דרך המלך.

עסקיו החדשים

של אברון

מי שהאמין כי אפרים אברון, בעליה לשעבר של חברת-הבניה הענקית פאן-לון, יישב בטל לאחר שמכר את חלקו בחברה, לא הכיר את האיש.
בימים אלו מופיעות בעיתונות מודעות ענק של חברה בשם היבה ליבאו חומרי-בניין. לחברה משרדים בבת-ים ורמת-גן והיא רשומה על-שם עמוס גולדשטיין — שאינו אלא חתנו של אברון. אברון עצמו יושב במשרדי-החברה, כשהאקדיק שלו חונה בחוף, מנהל משם את ענייניו.
לאברון צפויות עדיין בעיות בעניין חקירת המכס בדבר יבוא חומרי-בניין ל"מלונות של פאן-לון. חוקרי המכס חושדים כי עבור מלון קלארדג, למשל, יובאו לארץ מאות טונות של חומרי-בניין — אולם במלון עצמו לא הונח כלום, פרט לאבן-הפינה. דברים דומים, חושדים אנשי המכס, אירעו גם ביתר מלונות פאן-לון — והסחורה נמכרה בשוק החופשי.
חומרי-הבניין הובאו על-ידי חברת פאן-לון, שהיתה למעשה בשליטת אברון, למרות שבעליה היה אחד נוביסר נצר. כאשר רכש המיליונר האנגלי ויליאם שטרן את פאן-לון מפאן-לון, נסע נצר לצרפת, לאחר שנעל את משרדי החברה ואת ספרייה-השבויות שלה.
אברון עצמו חתם הסכם עם שטרן לפיו לא חלים עליו כל חובות. לגבי הפסדי העבר או תביעות קודמות, אם יתבע המכס קנסות מפאן-לון, הם ישולמו על-ידי שטרן, לא על-ידי אברון.

בניגוד לתחזיות ראשי המשק, יעלה דווקא מדד יוקר-המחייה ביולי. לאחר שבחודש יוני עלה המדד בחצי נקודה בלבד, תלו המומחים תקוות כי ביולי יעליחו מחירי הירקות והפירות, הזולים בעונה זו, להוריד את המדד. היתה זו ירידה רצויה מאוד, כי מדד יולי מת-פרסם במחצית אוגוסט — ערב הבחירות להסתדרות.

אולם בניגוד למצופה, עולים מחירי ה-ירקות והפירות בימים אלה פי שניים מהממוצע: קילו עגבניות עולה יותר מ-לירה, במקום 60 אגורות, מלפפון 1.5 לירה, במקום 80 אגורות וכן הלאה.

כיוון שמחירי הירקות והפירות מהווים 15% במדד, הם ישפיעו על העלאת המדד של יולי, יגרמו לעלייה נוספת בשערי איגרות-החוב הצמודות למדד.

לדעתו, הגורם העיקרי ליובש הוא ה-מחסור בגשם. השנה ירדו רק מחצית כמות הגשמים הדרושים.

יחד עם זאת אישר כי המחסור הוא רק בגליל העליון ואילו בגב יש מספיק מים.

חקירות

בבוק

הביולאומי

עובדי הסניף החדש של הבנק הבינ-לאומי הראשון — לשעבר בנק-ליצוא — השוכן במגדל שלום בתל-אביב, הפסיקו את עבודתם, התאספו וזעמיים באולם ה-בנק. הסיבה לזעמם: שורת חקירות שיזמה הנהלת הבנק החדשה.

ימים מיספר לפני מרד העובדים ה-פיעו בבנק שני עובדים חדשים, הציגו עצמם כמבקרים מטעם ההנהלה המרכי-זית. הם דרשו מכל העובדים את כל חשבונות הבנק האישיים שלהם, החלו ל-חוקרם למקורות הכנסתם, הירבו בשא-לות אישיות מעליבות.

כאשר הגיעו החוקרים לאיש החזק של ועד העובדים, יצחק דיין, נתקלו בהתנג-דות. הוא סירב בתוקף לענות לשאלות, כאילו היה נאשם במישטרה, הזעיק את ההסתדרות לעזרתו.

האסיפה הכללית של עובדי הבנק החליטה להתנגד לבילושים, איימה כי אם תימשך ההטרדה, ימשיכו באסיפות עובדים מדי יום. נציגי ההסתדרות הזדהו עם העובדים.

מה מסתתר מאחורי החיפושים, שגרמו לשמועה כאילו נתגלתה מעולה גדולה? בלבשו הקודם כבנק-ליצוא, התפרסם סניף הבנק במגדל-שלום, תחת הנהלתו של דוד שלם, בפרשה מפורסמת: מזכ"ר רתו של שלם שיתפה פעולה בפרשת זיוף השטרות של רסקו שביצעו הקבלן מאיר סימון ושותפו יעקב מיבר.

סימון הורשע בעקבות כך לחמש שנות מאסר, אולם רוב הכסף נעלם בכל זאת. שלם עצמו לא היה אחראי כלל לפרשה, אולם הבנק הפסיד ממנה.

מקורות בבנק הבינלאומי מסרו עתה כי ההנהלה חושדת בפרשה דומה לזו שארעה בעבר בין שני מורשי-התימה ב-בנק לסחר-חוץ. השניים שיתפו-פעולה בחברת מאות-אלפי דולרים לחשבונות בשווייץ, וזו הסיבה לחקירה שנפתחה.

המחסור החמור במים, בגליל העליון, מקורו בשגיאה טפשית של ראשי משרד החקלאות, ששכחו להפסיק את הזרמת המים במזבל-הארצי מן הכינרת לגלב, לפני כמה חודשים. כתוצאה משגיאה זו, עלתה רמת מים-התהום בגלב מעל לדרוש, ואילו בגליל סובלים מחסור במים, וה-ירדן ירד לגובה של 1.5 מטר בלבד.

טענה פנטסטית זו הועלתה על-ידי ראשי ההתיישבות בגליל העליון, הטוענים עוד כי גם היום שואבים ישובי הגליל שאיבה פראית, בסיטמת כל דאלים — גבר, מורקנים לחלוטין את הירדן והכנרת.

החקלאים מאשימים גם את משרד החק"לאות בכך שאינו דואג להפסקת השקיי-הגידולים העונתיים, כמו כותנה ואספסת. לחקלאים, בעיקר במושבים שאינם חוש-בים לטווח ארוך, כדאי היום לגדל אספסת וכותנה, בגלל מחירים הגבוהים. אולם בגלל המחסור במים, מוותרים חקלאים אלה על השקיי המטעים, ואלה צפויים לכיליון. מטע חדש נזקק לחמש עד שבע שנים כדי לחזור ולהניב פרי.

נציב המים, מנחם קנטור, הסביר כי השאיבה הפרועה היא למעשה באישור, ומכוונת להציל את הגידולים מכלייה. הוא אישר כי אכן כל אחד שואב מכל מקום, אך טען כי למרות זאת שואבים כולם בסך הכל רק 70% מהמיכסה.

נציב המלט

למראה שורת האורחים הנודעים, ש-התנייצבה בדיוקנות לאירוע, אפשר היה לחשוב שבעל השימחה הוא לפחות שר-השיכון, אם לא למעלה מזה.
כל מי שהוא משהו בעולם הבנייה בישראל נכח שם, באולמי אואזיס ברמת-גן: היה שם דוד שטרן, יו"ר מרכז הקבלנים בארץ. והיה שם דוד ליסטנברג, יו"ר הסניף התל-אביבי — הגדול ביותר של מרכז הקבלנים. ומיכאל פלדי, מזכיר האירגון. ואהרן רובינשטיין, מגדולי הקבלנים בארץ. והקבלנים אבא ברנוביץ ובנו. ומנהלי חברות משה"ב, סולל-בונה, וכן גדולי הבונים מירושלים, חיפה, וכל קצוות הארץ.
אלא שלא היתה זו שמחתו של שר

אורה שטרן
למעלה משר

השיכון, או כל שר אחר. האירוע החגיגי היה טקס בריית-המילה לנכדו של פינחס לינדנאום.
לינדנאום הוא פקיד בחברת נשר, ש-זכה לכינוי "נציב המלט".
תפקידו בחברה: הקצבת המלט ל-קבלנים השונים.

פורש. מתפקידו כראש מחלקת ה-חקירות של מישטרת-ישראל, אחרי 37 שנות שירות במישטרה, ניצב-מישנה שמואל רוט, שהיה בין השאר קצין ה-מישטרה שהאשים את אדולף אייכמן אחרי לכידתו והעברתו לארץ. גבה ממנו עדות ראשונה בארץ. רוט עומד להיות נציגם של משקיעים מחו"ל בארץ.

נישאו. המצחיקן דובי גל וידי-דתו מזה שנתיים שרה הופמן.

מונה. לתפקיד שגריר ישראל בי-גוואטמלה, מי שהיה מושל עזה יצחק פונדק שהשתחרר מצה"ל, היה בעבר יו"ר המועצה הממונה בערד.

מונה. על-ידי יו"ר ועדת הבחירות המרכזית לכנסת השמינית השופט העליון חיים כהן. לתפקיד דובר ועדת הבחירות לכנסת, מנהל מחלקת החדשות של ליש-כת העיתונות הממשלתית אברהם מרון.

עומדים להיות גרש. גיימס בונד לשעבר השחקן הבריטי שון קונרי ואשתו, השחקנית האוסטרלית ריאנה מיינמו.

נפצעה. בתאונת-דרכים בכביש קריית-גת, עדה בן-שושן, בתו של שר-הפנים ד"ר יוסף בורג שהתהפכה עם מכוניתה תוך כדי נסיעה ונפצעה קשה.

אוש פז. בבית-חולים בקופנהאגן, הומרת הצרפתי כהת-העור ג'וזפיין בייקר (67), שלקתה בהתקף-לב.

אוש פז. בבית-חולים במיורח-ברלין, המנהיג המזרח-גרמני בן ה-80 ואלמר אולברייכט המכהן כיו"ר מוע-צת המדינה, שלקת בהתקף-לב.

נפטר. במלון המלך דוד בירושלים, בגיל 61, נשיא ההסתדרות הציונית ו-יו"ר הנהלת הסוכנות היהודית אריה

אריה דואי פינקוס
בחירה — 8 ימים לפני המוות

דואי פינקוס, שנולד בדרום-אפריקה, סיים את החוג לכלכלה באוניברסיטת וויטואטרסרנד ביהנסבורג והוסמך כי-1934 כבוגר במישפטים, התפרסם כאחד מעורכי-הדין הטובים של דרום-אפריקה, היה ממייסדי תנועת הבונים, כיהן בין 1939—1948 כיו"ר פועלי ציון בדרום-אפריקה וכסגן יו"ר הפדרציה הציונית שם, עלה לארץ ב-1948, מונה עם הקמת שר-מדינה ליועץ המשפטי ומזכיר כללי של משרד-התחבורה וב-1949 מונה למנהל אל-על. שמונה ימים לפני מותו נבחר ליו"ר הוועידה העולמית של האירגונים היהודים.

נפטר. במוסקבה, בגיל 73, המשורר הסובייטי מיכאל איזקובסקי שחיבר שירים פופולאריים רבים וביניהם שיר ה-לכת של הצבא האדום במלחמת העולם השנייה, קטיושה.

נפטר. בבית-החולים הדסה בירר-שלם, בגיל 73, הציירת והבית-יעקבי, שנולדה בלודו, עלתה לארץ ב-1914 ו-ניהלה יחד עם אמה מיסעדה לחברי השומר, נסעה לפריז שם למדה ציור והתפרסמה כציירת מהאסכולה הנאיבית.

נפטר. בבית-חולים בציריך, מתחקף לב, בגיל 82, חלוץ התעופה האזרחית קפטן אדי רייקנבק, שהיה בראשית המאה נהג של מכוניות-מירוק, עבר אחר כך לתעופה והיה טייס הקרב האמריקאי הבולט ביותר במלחמת העולם הראשונה.

"העולם הזה" 1871, "מלחמת סרסורי הזונות", על המתרחש בעולם התחתון בחיפה.

אני ומיספר חברים. כולנו ילידי חיפה. קראנו את כתבתה של נעמי אדווה על מלחמת סרסורי הזונות. בהתלהבות. קשה להאמין שבעירנו חיפה מתרחשים דברים כאלה ושכלל קיים עולם אחר שעוסק בפשעים ורציחות. לעיתונאית שכתבה את זאת, צריך להיות אומץ לאידיגיל להסתובב במקומות של אנשים כאלה.

תמר מירן, חיפה

הצד השני

של חיפה

קראתי בעניין רב את כתבתה של נעמי אדווה. כל הכבוד לה על שהצליחה לחדור לעולם האפל של הסרסורים והזונות ולי דוברים. מיבצע מסוג זה כרוך בסכנות. בכל אופן, חושף מאמר זה את הצד השני של חיי העיר חיפה המאכלסת בתוכה, חוץ מאשר סטודנטים ונוער זהב, אף אלמנטים מסוג זה.

יחזקאל אמיתי, סטודנט, ירושלים

מי ראה

את בני?

ב־6 ביולי, בשש ושלושים אחר-צהריים, עזב בני, דורון לוטן, את הבית. הוא השיר איר פתק בו כתב שהוא נוסע לקיסריה. מאז נעלם.

דורון שלי הוא בן 23. הגובה שלו:

דורון לוטן

אמא מחפשת אותו

190 ס"מ. שיערו: בלונדי ארוך. פניתי למיסטרה וביקשתי שיעזרו לי למצוא אותו. ענו לי שהם לא עוסקים בחיפושים אחרי מבוגרים. אני מבקשת מכל מי שראה את דורון שיתקשר אלי למספר טלפון 285806 בתל אביב.

תמרה לוטן, תל אביב

רגע

של עברית

עדנה: אתה יודע איזה סרט הייתי רוצה לראות? "היה זה בחודש מאי". דניאל: כך מדברים בפולנית! בעבר רית: זה היה בחודש מאי! למה לנו לדבר פולנית? נדבר עברית: לא "היה זה" אלא "זה היה!" עדנה: אתה יודע, בכל זאת, איזה סרט אני רוצה לראות? "זה היה בחודש מאי". דניאל: וזה היה — שיעור קצר בעברית. חיים נקר, בתים

have a good TIME

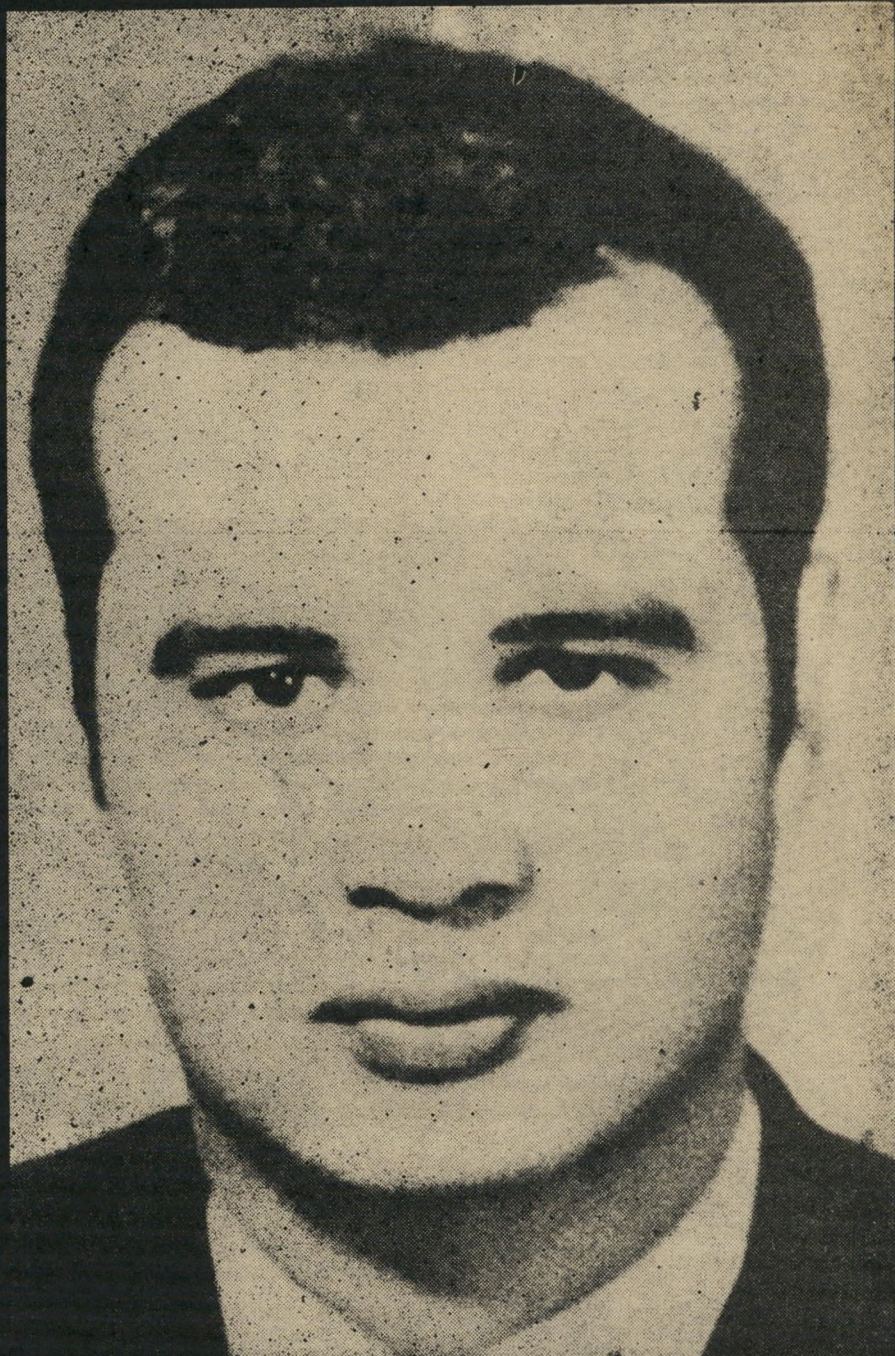
פוטו: דיר יעקבסון

TIME - תוצרת דובק, הסיגריה המובחרת הצועדת בראש, הרחק לפני כל סיגריה אחרת

קוראים חשוחים מכתבים מתבקשים לנסח אותם בקצרה. עדיפות תינתן למצרפים תמך נות למכתבים.

סליחה, טעות

בקהיר

בושיקי, שצנח הרוג בו במקום, כששטחו אחוזת התדהמה כוונת לידו. המכונית מתוכה נורו היריות מיהרה לזנק ולחטלק מהמקום. כאשר הופיעו למחרת היום ידיעות כי כרוניקה על רצח המארוקאי האלמוני ב" עיירה הנידחת בצפון נורבגיה, לא תיאר איש לעצמו כי ידיעה צנועה זו עתידה להאפיל על הכותרות שהעסיקו את דעת הקהל העולמית באותה שעה, וכי היא עתידה להתפתח לשערורייה בינלאומית שישראל תעמוד במרכזה. רק ביום הרביעי בשבוע שעבר, פיר" סמו עיתוני ישראל ידיעות צנועות על ח" רצח. כאשר למחרת היום הפכו ידיעות אלה לנושא החתעניינות המרכזי של כל אמצעי התיקשורת בישראל, לא יכלו רבים מאזרחי ישראל להבין על מה כל ההתרגי

במקום מפקד אירגון "ספטמבר השחור"
חסן סלמה (בתמונה מימין) נרצח ערבי
ח' מפשע (בתמונה משמאל)

האזרח המארוקאי אחמד בושיקי, 30. בושיקי, מחגר מארוקאי שנשא לאשה נערה נורבגית, התפרנס כמלצר, והתגורר בעיירת נופש נידחת בצפון נורבגיה. במו" צא"שבת בשבוע שעבר, כאשר יצא בו" שיקי עם אשתו ההרה מהצגת קולנוע בבית-הקולנוע שבעיירה לילהמר בה תי

ביום השלישי בשבוע שעבר, שעה ש" חוטפי מטוס חברת התעופה היפאנית הטיסו את המטוס החטוף מבגוד לבני גזי, חיו הרבה אנשים שקיוו בסתר ליבם שפרשת המטוס החטוף תמשיך למשוך אליה את תשומת-ליבו של ה" עולם את כותרות העיתונים ואת מה" דורות החדשות בתחנות הרדיו וחטל" חמא אל המלכודת המעופפת שאיימה על חייהם של 140 אזרחים חפים מ" פשע שהיה חשש כי ייפכו לקורבנות חטירו הערבי, כבר החל בקצה אחר של העולם להתגלגל כדור השלג של חטירו האנטי-ערבי, שאיים להעמיד ב" צל את סיפור חטיפת המטוס, למרות ש" היה קשור בחייו של אדם אחד בלבד:

גולדה תבקש מידע על הפרשה.
לאור הפירסומים האלה מצטיירת תמונה לא כל כך מרנינה מהרבה סיבות על מה שהתרחש במוצאי שבת, ה-21 ביולי, בי עיירה הנורבגית לילהמר וסביבותיה. מה שאמור היה להיות, כפי שהגדיר זאת הר שבועון האמריקאי טיים, מיבצע החיסול של אחד המנהיגים הבכירים של ספטמבר השחור, הפך להיות טרגדיה של טעויות, המעמידה באור נוגה למדי את מבצעי הרצח. מבחינה מסוימת ניתן לומר, שיטות הפעולה בהם פעלו רוצחי בושקי והאמצעים בהם השתמשו מתאימים יותר לנורמות של כנופיות טירור פרימיטיביות וחסרות תושיה, מסוג חלק מכנופיות ה-טירור הערביות, מאשר לשירות-ביון מתוחכם, מאומן וממודר.

נראה שבפרשת הרצח אירעו טעויות יסודיות, שצירופם יחד גרם להיווצרות העסק הביש:

- טעות בזיהוי.
- טעות מבצעית.

המזל הרע

של מיספר 13

מ אז טבח מינכן לפני 11 חודש, אירעו באירופה וקפריסין 13 מעשי

בחברה להשכרת רכב. כל שש החוליות של "הקשר הנורבגי", עסקו במידרף ו- עיקוב אחרי אישיות ערבית שהגיעה לי אוסלו, בירת נורבגיה, ושהיתה ידועה כאיש קשר אל אנשי ותומכי ספטמבר השחור. אישיות ערבית זו אמורה היתה להיות הפתיון לאחד המפקדים הבכירים של ספטמבר השחור, כפי שטענה התנועה הזרה. החוליות התחלפו בתדירות גבוהה בעיקוב אחרי האיש, תנועותיו, ופגישותיו. על סמך מידע מוקדם ניתן היה להניח כי איש זה יפגש עם אישיות פידאנית בכירה, השומרת על אלמוניותה ומנסה להסתתר במקום נידח בנורבגיה.

המספר הרב של המבצעים, והחילופים המהירים ביניהם בעיקוב, הוברו בעתונות העולם בצורך להדק את הטבעת סביב האיש, לא להניח לו להימלט, ולא לעורר כל חשד. משימה אחרונה זו לא עלתה יפה. כפי שניתן להסיק עתה, מהפרסומים חשד כנראה הערבי שאחריו עקבו כי הוא נמצא במעקב מתמי, ניסה לבלבל את העוקבים אחריו. לצורך זה היה ניגש בכונה תחילה אל כל מי שנראה לו ערבי או מזרחי, מנסה להידבר עימו וליצור את הרושם כי יש לו קשר עימו במטרה להטעות את העוקבים. נראה כי הוא היה מקצועי יותר מ- אנשי "הקשר הנורבגי". הוא הצליח להטעותם. בשלב מסוים, אחרי שהאיש ניגש אל אחמד בושקי בברית השחיה של העיירה לילהמר, הסיקו העוקבים

ישראל, למרות שישראל מעולם לא הודתה כי יש לה קשר כלשהו לפרשיות אלה. רק השבוע פורסם ב"ח"ל כי בעקבות רצח מינכן הוקמה בישראל יחידת הוצאה להורג מיוחדת, שתפקידה היה לחסל את אנשי ספטמבר השחור ואנשי הקשר שלהם באירופה.

מי היה מועמד לחיסול?
זמן קצר אחרי רצח מינכן פורסמה בעתונות הגרמנית רשימה מעודכנת שי כללה עשרות שמות של ערבים, מנהיגים, חברים ומסייעים לספטמבר השחור בי אירופה. הערבים טענו כי ישראל היא שהדליפה רשימות אלה, שכללו שמות, תפקידים, שמות כינוי והסוואה וכן את הזהות הלאומית של הדרכונים בהם מש- תמשים האנשים. איך שלא יהיה, מאז החלה שרשרת הרציחות המיסתוריות של תומכי החבלנים באירופה, הפכה רשימה זו למעין רשימת נידונים למוות בכוח, שכל אחד מהרשומים בה צפוי לביצוע גור- הדין שלו במוקדם או במאוחר.

בראש הרשימה הופיעו שלושה שמות, שהוגדרו כשלושת מנהיגי ספטמבר ה- שחור, וממילא היו מיועדים להתייצב בי ראש תור הנידונים למוות. היו אלה:

- מחמוד עבאס, שהוגדר כמנהיג ה- אירגון.
- סעיד חמדאללה, סגנו של ראש האירגון.
- עלי חסן סלמה, בנו של מנהיג ה-

R A S D
=====

A. FUEHRUNG

1. Muhmud Abbas -- Chef
2. Sayyid Hamadallah -- Stellvertreter
3. Ali Hasan Salamah (Abu Hasan) -- einer der Fuehrer
4. 'Issam Salim -- Fahrer von Abu Hasan
5. Nizar Al-Mubaashir (Abu Nizar) -- Adjutant von Abu Hasan
6. Ghazi Abd-Al-Qadir Al-Husayni (Abu Ghazi) -- einer der Fuehrer

B. FUEHRER DER ERMORDUNGSTRUPPEN

1. Fakhri Al-Amari (Abu Muhammad)
2. Khamis Al-Habali (Abu Sakhr)
3. Awmi Al-Hilu (Al-Hilu ist nur einer von vielen Mitgliedern dieser Familie die fuer Fatah Meuchelmorde begehen)
4. 'Ali Al-Luh -- Mord-Koordinator fuer Abu Hasan

C. VERSORGUNGSAGENTEN

Abu George und

האירגון; סעיד חמדאללה, סגנו, ועלי חסן סלמה, אחד המנהיגים וכן איסם סלים, נהגו של סלמה וניזר אל מובשיר, שלישי. בחלק השני של הרשימה מופיעים שמותיהם של מנהיגי כיתות הרצח. החלק השלישי כולל את שמות סוכני האספקה, בשעתו טענו הער- בים, כי הרשימה סופקה לעיתונים בידי שירותי הביון של ישראל.

משום מה כי בושקי הוא האיש שהם מחפשים אחריו. יש מספר סברות באשר לסיבת הטעות. סברה אחת אומרת כי הטעות נגרמה בשל הדמיון הרב של בושקי לאיש המבוקש. סברה שניה שי סופרה עלי-ידי המיטרה הנורבגית טוענת כי הטעות נגרמה בשל חילוף בין שתי חוליות עוקבים. בעוד חוליה אחת עקבה אחרי האיש הנכון, הרי שזו שהחליפה אותה בתורנות, פשט החליפה את האיש לגביו נחרץ דין המוות.

כך אירעה הראשונה בשרשרת הטעו- יות: הטעות בזיהוי הקורבן.

טרגדיה של

שלומיאלים

ראה לפי עתוני נורבגיה שגם אחרי שביצעו את הרצח, לא הבחינו המחס- לים בטעותם. ורק כעבור מספר ימים, כאשר החל המצוד של מישטרה נורבגיה אחרי כל אנשי "הקשר הנורבגי", הסתבר כי הייתה טעות בזיהוי.

עד כאן ניתן להגדיר את מה שאירע -- בניתוח מיקצועי קר שאינו לוקח בי-

של ראשי ומנהיגי ספ- טמבר השחור, כפי שטענו כי המופיעים בה מתוך הרשימה הסודית מחמוד עבאס, ראש

הרשימה השחורה

שפורסמה לא מכבר בעיתון גרמני קוויק, מועמדים לחיסול בידי ישראל. צקטע זה מופיעים כמנהיגי האירגון שמותיהם של

רצח של ערבים, שתוארו כקשורים בי- צורה זו או אחרת עם ארגוני החבלנים, ואשר יוחסו על-ידי העיתונות הזרה לי-

זוהי המכונית השחורה בה נסעו האנשים שירר באחמד בושקי ליד פתח ביתו. למחרת הרצח ניסו המחסלים להחזיר את המכונית השחורה למישרד בו נשכרה, כדי לקבל חזרה את דמי-הפיקדון שהפקידו למענה. מבלי שיעלו בדעתם כי מיספר המכונית נמסר למישטרה, שהמתינה במישרד השכרת הרכב, בצורה זו נתפסו ארבעה, בעקבותיהם נחשפה הרשת.

מכונית המחסלים

● הם פעלו בקבוצה גדולה, במקום אחד וללא הסוואה מתאימה. כאשר הופיעו שש מכוניות עמוסות ב־15 אנשים ב־עיריה קטנה כמו לילהמר, דהרו ברחובותיהם והתקשרו ביניהם במכשירי־קשר, לא היה כמעט איש בעיריה שלא הבחין בהם.

● הם בלטו בשטח. מסתבר, לדברי קרובי משפחתו של בושקי, כי אפילו הוא עצמו הבחין לפני שנרצח כי הוא נתון במעקב, היה בשל כך במצב חרדה.

● הם נהגו בביטחון־עצמי מופרז. ה־עובדה כי הרוצחים כלל לא שינו את מספר הרישוי של המכונית השכורה ש־נרשמה על שמם, ושמתוכה ירו בבושקי, מעידה על שאננות מופרזת. עובדה היא כי עוברים ושבים זכרו את מספר הרישוי

הישראלי טס בבהילות לנורבגיה, ניסה לשווא לשחרר או לפגוש את שני הישראליים שנעצרו יחד עם ארבעה אחרים, ש־לטענת מישטרת נורבגיה הם יהודים בעלי נחישות זרות, התבטאו פקידים ממשלת נורבגיה ועתונות בחופשיות לגבי זהות הרוצחים. בעוד שמקורות נורבגיים רשמיים טענו כי "שני הישראליים הם יותר מאשר סתם שני אזרחים ישראליים רגילים מן השורה", ידע, למשל, רדיו שטוקהולם לספר, כי שניים מתוך החבורה שרצחה את בושקי הצליחו כבר להימלט ולהגיע לתל־אביב וכי שניהם הם אנשי שירות־הבטחון הישראליים ה־משתתפים לשתי מחלקות נפרדות במוסד.

בנורבגיה לא היה ספק למרות שהועלו

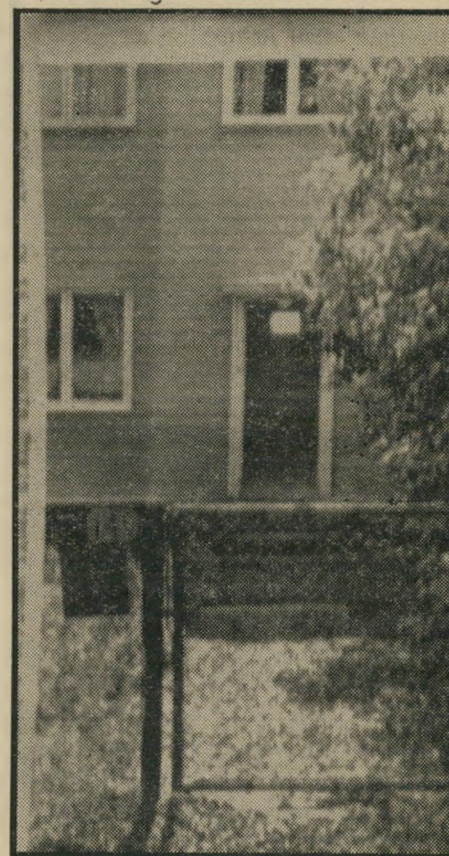
חשבון כלל את ההיבטים המוסריים וההומאניים של שיטת פעולה כזו — כטררגדיה, כאסון בלתי נמנע, שנבע מתקלה ושהוא חלק מהסיכון המיקצועי של אלה הנוקטים בדרך הטרור הפוליטי. בשעתו, לפני מספר שנים, כאשר פורסמו עלילותיהם של "המחסלים" — אותם יהודים ששמו להם מטרה אחרי מלחמת־העולם השנייה לחסל נאצים מסתתרים — סופר על תקלות דומות. גם אז נרצחו בטעות מספר אנשים, שלא היה להם כל קשר מעולם עם ה־נאצים, בגלל טעויות בזיהוי.

אבל, כפי שיטענו, כנראה במידה רבה של צדק, בחוגים "המקצועיים", טעויות מעין אלה קורות "אפילו במשפחות היטובות ביותר". "פגיעה בחפים מפשע היתה תמיד חלק מהמחיר שצריך לשלם בעד הביטחון", אמר השבוע אחד "ה־מחסלים" לשעבר.

אולם אם הטעות בזיהוי יכולה להיחשב כאסון, הרי הצד המבצעי של ה־פעולה יחשב ללא ספק כביזיון, ואין זה משנה מי ביצע ועמד מאחורי הרצח.

בתחילת שבוע זה היו עתונים בחו"ל שטענו כי יודעים מי ביצע את הרצח. אחרי מעצר שני האזרחים הישראליים בדירתו של קצין־הביטחון בשגרירות הישראלית באוסלו, יגאל אייל, ו־אחרי שהיועץ המישפטי של משרד־החוץ

אלמנתו הנורבגית של אחד בושקי, הנמצאת בחודשים האחרונים להריונה, האשה הנורבגית היחידה עדה למות בעלה, שנורה ונרצח מול עיניה בפתח ביתם.

האלמנה

מסרו אותו למשטרה, שאיתרה על ידי כך את המכונית והטמינה מארב לשוכרים.

● הם היו כנראה קמצנים עד לאימה או שחשבון ההוצאות שלהם היה מוגבל. אחרת אין להבין מדוע טרחו להחזיר את המכונית השכורה, כדי לקבל את דמי הפיקדון חזרה. נפלו על ידי כך למלכודת המשטרה. זהו אחד הצדדים המוזרים וה־בלתי נתנים להסבר של הפרשה.

● הם לא מיהרו להימלט. ארבעה ימים אחרי הרצח היו עדיין חלק ניכר מאנשי הקשר הנורבגי עד אדמת נורבגיה, כאשר היה ברור כבר שהיתה טעות בזיהוי הקורבן וכי מישטרת נורבגיה בעיקבותיהם.

● הם לא היו ממוררים. כל אחד מ־אנשי "הקשר הנורבגי" ידע על כל השאר, יכול היה להסגיר את כל השאר.

● הם לא נהגו לפי כללי יסוד של הקונספירציה. העובדה שבכיסו של אחד העצורים הראשונים נמצא מספר הטלפון של קצין הבטחון של שגרירות ישראל, לפיו איתרה משטרת נורבגיה ועצרה את שני הישראליים בביתו, היא מישגה פרי־מיטיבי, שקשה להעלותו על הדעת.

ואלה הם רק חלק מהטעויות המביצעות שניתן לעמוד עליהן בפירוט. מסתבר ש־אפילו לא היה מתרחש אסון, והאיש שנורה היה באמת אחד ממנהיגי ספטמבר ה־שחור, ולא אזרח מארוקאי תמים, גם אז היו המבצעים נתפסים קרוב לוודאי ומסביב כים את ישראל באחת השערוריות הביני־לאומיות הגדולות ביותר שידעה מעודה.

אם אומנם יתאמתו החששות, ואם תתאמתנה הידיעות שפורסמו בחלק מ־עתוני נורבגיה כאילו אנשי שירות־הביטחון הישראליים הם האחראיים ל־ביזיון הגדול, עלול "עסק הביש" הנורבגי להפוך לפרשה לא פחות חמורה מ־"עסק הביש" המצרי של שנת 1954.

שומר נורבגי, שמכשיר קשר צמוד למעילו, שומר על בית השגרירות הישראלית באוסלו, בירת נורבגיה, אחרי רצח אחד בושקי. יותר משהיא חרדה לתגובת דעת־הקהל בנורבגיה, חוששת ממשלת נורבגיה מפני תגובה ערבית ותקיפת מסרות ישראליות על אדמתה.

בית השגרירות

קצין הבטחון

של שגרירו ישראל באוסלו, יגאל אייל, בחברת אשתו ובנו הקטן. אייל, הדומה דימיון מפתיע לקורבן אחד בבושקי, אירח בביתו שני ישראלים. מישטרת נורבגיה ציפצה על החסינות הדיפלומטית של אייל, עצרה את השניים, וטענה כי גילתה עליידי כך את הקשר של ישראל והישראלים לרצח המרוקאי אחד בבושקי.

סברות כי העצורים הם חובבים מ־אנשי הליגה־להגנה־יהודית של הרב כהנא — כי המיבצע תוכנן ובוצע בידי רשת החיסול של שירות־הבטחון הישראליים, שנטלה על עצמה את המשימה לסכל פעילות טרור אנטי־ישראלית ב־רחבי העולם. הודעתה של ראש־הממשלה גולדה מאיר, על האמצעים שנוקטת יש־ראל למילחמה בטרור, שימשה, לדעת ה־עיתונות הסקנדינבית, אישור להנחתה זו.

רק השלומיאליות. הרשלנות, הביטחון־העצמי המופרז והטיפשות שאפיינו חלק־קים רבים של המבצע, עוררו ספקות לגבי מעורבותם של שירות־הבטחון הישראליים בפרשה, עוררו גל של ניהושים בעתונות האירופאית באשר לסיבות ה־ביצוע החובבני של המשימה.

כל שגיאה

אפשרית

אנשי "הקשר הנורבגי" עשו מבחינה מיבצעית כל שגיאה אפשרית. השגיאות הבולטות ביותר, עליהן ניתן לעמוד עד עכשיו, היו כדלהלן:

אין חסינות!

ביתו של קצין הביטחון של שגרירות ישראל באוסלו, יגאל אייל, שם עצרה מישטרת נורבגיה את שני הישראליים החשודים ברצח בושקי מבלי להתחשב בחסינות הדיפלומטית של דירת אייל.

העם

עוד וצחון שכזה...

הומוז האמריקני במועצת הביטחון

חיפה עז מפנה מוחצת:

נוצרה אחרות ידעו עולמית

נגד מדיניות גורדה

גם כאב-שיניים חריף יכול להועיל, לפעמים. מי ששיניו כואבות לו, עשוי לשכוח שיש לו גם כאב-בטן, למרות ש-כאב-הבטן עלול לנבוע ממחלה חמורה יותר.

כך קרה השבוע למדיניות-החוץ החולה של ישראל. האסון באוסלו השכיח לגמרי מפלה מוחצת שספגה ממשלת-ישראל ב"מועצת-הביטחון.

התומך האחרון. כלי-התיקשורת עבדו שעות נוספות כדי להציג את ההצב-נה במועצה כניצחון ישראלי. ואכן: לא נתקבלה החלטה הנוגדת את מדיניות ה"ממשלה.

אולם עובדה זו היתה מישנית לעומת עובדה חשובה יותר: כל חברות מועצת הביטחון, ובכללן המדינות האירופיות, הצביעו פה אחד נגד ישראל. רק יד אחת הורמה נגדה: היד האמריקאית. מכיוון ששום החלטה אינה יכולה להתקבל ב"ממשלה" כשאת מחשבה, "החברות הקבועות" מצביעה נגד ("הווס")*, לא נתקבלה ההחלטה.

אולם מכיוון שממילא אין שיניים ל"החלטה של המועצה, אין אי-קבלתה מ"נה את המצב. לעומת זאת מדגימה ההצב-נה את המפלות שאירעה למדיניות-החוץ הישראלית. חוץ מארצות-הברית, הנותנת חסות טוטאלית למדיניות גולדה מאיר, לא נמצא לה עוד תומך אחד בעולם. **העולם נגד גורדה.** כל שאר החברות, גם כאלה שהיו בעבר ידידותיות או נייטרליות, הצביעו הפעם בעד שגי עק-רנות הסותרות את קו גולדה:

- הכרה בזכויות העם הפלסטיני,
- דרישה ש"ישראל תשיב בחיוב ל"תוכנית יארינג", ותצהיר על נכונותה לסגת בדרום לגבול הבינלאומי, במסגרת של שלום.

שתי הנקודות חשובות. הנקודה הראשונה מדגימה את הסטאטוס החדש שהעם הפלסטיני זכה בו במרוצת השנים האחרונות. החלטת מועצת הביטחון 242 עוד התעלמה כליל מקיום הפלסטינים, דיברה רק על "פיתרון צודק של בעיית הפליטים". כיום, כעבור שש שנים, אין עוד פורום בינלאומי רציני המתכחש לקיומו ולזכויותיו של העם הפלסטיני. עיקרון זה נתקבל בדעת-הקהל העולמית, בניגוד חותך לעמדת גולדה-דיין-אבן. נשארה פתוחה רק השאלה מהן בדיוק הזכויות, ואיך יש לממש אותן. **על בלימה.** הנשיא חביב בורגיבה נתן השבוע שוב את התשובה המתקבלת. בהדרגה, על דעת הכל: דו-קיום של מדי-נת ישראל ומדינה פלסטינית בארץ-ישי-ראל המערבית.

הנקודה השנייה חשובה לא פחות. על פי הנחיה למעלה, הפעילו כלית-התקשור-רת בישראל את שיטות שטיפת-המוח. סיפרו לציבור שהכוונה היא שישראל תיר-סוג מן השטחים בלי שלום.

לכך יש בישראל התנגדות כימעט טו-טאלית. אולם הצעת-ההחלטה לא אמרה זאת. אלא הציגה עיקרון אחר: שישראל תצי-היר מראש על נכונותה לסגת מן השט-חים אחרי שיושג, "שלום צודק ובר-קיי-מה". תוכנית-יארינג תבע הצהרה זו (רק בדרום, לפי שעה, ורק לגבול הבינלאומי בין ארץ-ישראל המנדטורית ומצרים), כך שגורל רצועת-עזה נשאר פתוח). במקביל תבע יארינג מאהיר הצהרה על נכונות מצריים לכרות שלום רשמי עם ישראל, תוך הכרה בה. מצריים השיבה מזמן ב"חיוב.

ממשלת-ישראל תמשיך להתעלם מן ה"הידרדרות של מצבה הבינלאומי. ולסמוך על הגיבוי המחלט שיש לה מארצות-הברית. אולם יש בכך סכנה ברורה: אם אי-פעם תשתנה מדיניות וושינגטון, כפי שהשתנתה בשעתו מדיניות פאריס, תיש-אר ממשלת-ישראל תלויה בעולם על כלי-מה.

* "ווס" — בלאטינית, "אני אוסר", זכות השמורה לגורם יחיד למנוע החלטה עליידי הצבעה נגד.

עוד ועוד בעלי יהודה ובהוצאת ירושלים יקום ששון וקול ששון
בשבת והודעה להשיג
שבת יקום והודעה לזמן הזה
עיתונות אנונה בזה
יחזק את כבודכם ואת להשגות
בשעות כליות
בשון היקרון
הבחור החוק העולמי
יצחק יהודה פי
יחד האביר עפרטבות זכר
עבר
הכלה הבתולה המהולה
שפרטצה תחיל
שבת יקום אלה בשעה טובה ומוצלחת
בשון ג' בל' יתעו תש"ג ל"ח (10.7.73)
החולפה בשעה 2 אחר הצהריון
1,1, ראשון ראשון גארנס, לונדון 44
קבלת פעון אחר החופה
וא"ה בשנת תשנ"ח שישב לכן כגולתכם הטוב
הורי החתן
אברהם יוסף שפירא ורעייתו
תל-אביב
הורי הכלה
יעקב ענתון פורגנשטערן ורעייתו
לונדון

החותן

לבין שפירא, שהיה כבר אז ידיד ותיק של השר. ותיק עד כדי כך, שביתו ומישי-רדיו מלאים בתמונותיו של ספיר, כאילו היה ה"י"ר מאו.
כאשר החל המיפעל בקיסריה בפעולתו, היה בו מעט מאוד מכספם של וולפסון ושפירא. פחות ממיליון ל"י. קיסריה נח-שבה אז לאיזור פיתוח א', ומרבית ההש-קעה הגיעה מכספי משלם המיסים.
למרות שפע ההון הזר והזול — ואולי בגללו — הגיע המיפעל תוך שנים מעטות עד עברי פ"פחת: מיתחריו היכו אותו שוק על ירך. בעוד קיסריה ייצר בשיטת האר-יגה, ייצרו מתחריו, כמו מיפעל ירושלמי או ארפזון, בשיטת הספטינג החדשה. ל-

לתי-הכסף הישראלית הירוקה לשיא חדש — שישמש, ללא ספק, מקור השראה ל-רבים טובים אחריו?
לפני שנים ספורות, עמד שפירא, יהודי כבד (130 ק"ג) ונשוא-פנים, על סף הת-מוטטות כלכלית. אולם בעזרת-השם — ובתוספת כמה מיליונים שהזרים לו שר-האוצר פנתם ספיר מכספי המדינה — הצ-ליח להתאושש, עלה על דרך המלך.
כיום, הוא יכול להתפאר ברווחים שנ-תיים של עשרים מיליון ל"י, מהם הוא תורם עשרה אחוז לקרן ספיר.
כאשר יום סיר איזיק וולפסון, לפני עשר שנים, את הקמת מיפעל השטי-חים בקיסריה, שידך ספיר בין וולפסון

ההזמנה

עשרות ישראלים המהודרים ב-סמוקנינגס, לצידם נשותיהם בשמלות-ערב מפוארות, היוו חבורה אקסקלוסיבית ביותר: מי שהיה מזהה אותם, כאשר הצ-טופפו באכסדרת מלון קמברלנד הלונדוני המפואר, ביום השלישי לפני שבועיים, היה מגלה כי לפניו כמעט כל ראשי המשק הישראלי. בלטי בחבורה פקידים-ממשלה בכירים, שברצונם הטוב תלוי כמעט כל יצרן ותעשיין בישראל.
החבורה הנכבדה הגיעה ללונדון בהז-מנתו של תעשיין אלמוני יחסית, יהודי ירא-שמים, מזוקן וחובש-כיפה בשם אב-רהם שפירא.
איך הגיעו פקידים הממשלה ללונדון, ל-

שיא חדש בחיי המעמד החדש: בעל קונצרו

השטיחים הטיס לחתונת בנו בלונדון את

צמרת הפקידות הממשלתית והכלכלה הישראלית

שנייה ההקסמים

שפירא התברר שתמיכה ממשלתית איננה מספקת — צריך גם לדעת לייצר. הפיתרון לכך היה כמובן השקעה נור-ספת. לייצור שיטות הייצור.
אלא שלשפירא עצמו לא היה כסף, לוולפסון היה — אולם הוא סירב להג-דיל את השקעתו במיפעל הכושל.
היה זה משה זנבר, כיום נגיד בנק-ישראל ואז נאמנו של ספיר, שעלה על פיתרון מבריק: וולפסון היה תקוע אז ב-ישראל עם נכסים שאי-אפשר היה למש-אותם, בגלל המיתון. הצעתו של זנבר: ממשלת-ישראל תיקנה מוולפסון נכסים אלה, ואת תמורתם ילווה וולפסון למיפעלו שלו — בריבית מיסחרית הוגנת, כמובן.

זרם

המיליונים

ך כך רכשה ממשלת-ישראל את ה-נכסים האמורים, השקיעה בהם 2.7 מיל-יון ל"י. הנכסים היו שתי קומות גבוהות במגדל-שלום בתל-אביב. לאחר שניקנו הקומות, עלתה השאלה, מה ייעשה בהן. הפיתרון: שיכנו בהן מישרדים-ממשלה שור-נים, בהם כאלה המקבלים קהל רב. התור-צה: מאות אורחים מעמיסים יום את המעליות במגדל, העמוסות גם בלאו הכי — בעוד שהנוהג שבעולם הוא שמישרדים (המשך בעמוד 24)

חתונה הפרטית שערך התעשיין? פשוט מאוד: המארח הזמין בשבילם מקומות במטוס. קנה בשבילם את הכרטיס, שילם בשבילם את מס-הנסיעות, מה שנו-תר להם לעשות — היה לקנות מחנה. לא כל עשרות הישראלים שהוטסו על-ידי שפירא לחתונת בנו, יצחק-יהודה, זכו לטיסת-חינם. חלקם — הנחותים יותר — נתבקשו להשתתף בחלק מדמי-הנסיעה. רק החשובים ביותר זכו לטיסת-חינם על שטיח-הקסמים. עם כל אורה, הגיע שפי-רא בדיסקרטיות להסדר אישי בנידון.

הבתולה

שפרינצה

הישראלים לא היו היחידים שהגיעו ללונדון במיוחד לחתונה. שפירא הטיס גם עשרות אורחים אחרים מקצויו עולם. את כולם, שיכן על חשבונו במלון ה"מהודר.

בצהרי יום השלישי התאספה כל החבור-רה היקרה בלובי של המלון, ובשירת מור-ניות נסעה לאולמי דנסקרפט-גרדן הנו-דעים. שם נערך טקס נישואיו של יצחק יהודה לכלה הבתולה המהולה שפרינצה. בנו של ר' יצחק מורגנשטערן.
מיהו הגביר האלמוני, שיכול היה להר-שות לעצמו להוציא תור-עתק על נישואי בנו. להוניק את נוהגי הראוותנות של אצור-

השוות

סיר איזיק וולפסון, שותפו של שפירא ב"מיפעל, שספג מיליונים מכספי-הציבור.

יחסינו צידה

הנחשבות לימניות. הוא מביא להתגברות התפיסות הימניות בתור מילגת העבודה. **הסכנה אינה בהקמת מערך ימני, שיתייצב מול המערך הקיים. הסכנה היא בתזוזתו ימינה של המערך הקיים עצמו.**

המונח "ימין" הוא מטושטש למדי, כמו המונח "שמאל". אולם בהעדר מונח מדויק וקולע יותר, נאלצים אנחנו להשתמש בו, תוך נסיון להגדירו בהתאם למציאות שלנו.

במדינת ישראל, "ימין" פירושו: **מדיניות-חזון המכוונת להתפטרות. להחלפת מוסדות הערבים בכלל והפלטונים בפרט, להשתלטות על שטחים שניתן לנצל למטרות לאומיות ואישיות. לזיוולת כללי בשלום כייעד מעשי (להבדיל מדיבורי-סרק על "שלום").**

מדיניות סוציאלית המכוונת לטפח את השכבות העשירות, להגדיל את הפער החברתי, לעוות את חלוקת ההכנסה הלאומית לרעת השכירים הרגילים (להבדיל מ"שכירים" המשמכרים 5000 ל"חודש, בחוססת הוצאות בלתי-מוגבלות), לאסור שביתות ושאר דרכי-ביטוי של המקופחים.

מדיניות-פנים "נוקשה", מישר של "חוק וסדר" שיקים את הסמכות וידאק את ה"מתירנות", מישר של כפייה דתית, שטפת-מוח, צנזורה תרבותית ודיכוי הפגנות.

דאור רשימה זו — היכן נמצא המערך? האן הוא מתפתח?

מראית-עין, יש במערך מאבק בין ניצים ויונים. בין ימין ושמאל. משה דיין לוחם בפנינס ספיר, באיזשהו מקום נמצא עדיין יצחק בן-אהרון. כל המילחמות האלה הן בהחלט אמרי תיות, מבחינה אישית. כל אחד רוצה לעלות לגדולה, ולדפוק את יריביו. אך מבחינה אוניברסלית, אין כד אלה פגמים שד אותו נהר — נהר הזרם כורו ימינה.

דיין מייצג את הזרם הימני בעניינים לאומיים. ספיר מייצג את הזרם הימני בעניינים סוציאליים. גולדה מייצגת את שני הפלגים גם יחד. בן-אהרון ולובה אליאב ממלאים את התפקיד של אספקת הר אליבי, לאבטחת האגף השמאלי הנסוג. דיין תובע התנחלות, על כל גיבעה ותחת כל עץ רענן. פינחס ספיר מפטם את המיליונרים. בן-אהרון מחזיק את הר פועלים הדפוקים, לבל יברחו. יעקוב חזן מתנחל ברמת-הגולן. שלמה הילל מרביץ על ראשי המארוקאים ומלטף את ראשי הגרווינים. אבא אבן מוכיח שאין פלס-טינים. חיים בר-לב מנצח על האינפלציה. המרוקנת את שכר העובדים מערכו הר ריאל. גולדה מאיר ממנה רבנים וזורקת להם נתחים נוספים של כפייה דתית. הסיעה בכנסת קוברת בשקט כל נסיון לחוק חוקה דמוקרטית. או לחקן, לפחות את החוקים הקיימים.

הכל זו ימינה, ימינה, ימינה. כאשר דינואור עצום כזה זו באיטיות. אין זה נראה בנקל. כימעת ואין להבחין בתנועה. אבל מי שבדוק היכן עמדה הר מיפלגה, בכל אחד מן הנושאים האלה, לפני עשרים שנה, עשר שנים, אפילו חמש שנים — נוכח לדעת שהתנועה, היא, בעצם, מהירה מאד.

מהידיהשים הרעשני סביב קדי רת "האיחוד הימני" עלול להסח את הדעת מן התהליך האמיתי. עוד מעט נשמע את פעמוני-האזהרה: "הצילו! הימין מתאחד! התלכדו סביב המערך, כדי למנוע את סכנת הפאשיזם!" התמימים ירוצו ויצטרפו להסי תערות הגרועה של הדחלול מבלי להרגיש שהם הצטרפו לי מיצעת הגרועה של המערך — המיצע עד ימינה.

הדלים הקיימים. הם מקווים שהאיחוד יעורר גל של התלהבות, יפתח דינאמיקה חדשה של התחזקות הימין. איזה ממש יש בתקווה זו? המחנה הזה אינו ימין קלאסי, אורחיי בורגני, כמו המפלגה השמרנית הבריטית או המפלגה הרפובליקאית האמריקאית. אין הוא נוטה לעבר המרכז. הוא לא ימין שוך את קולותיהם של אורחים עצלניים. אדישים, לא-איכפתיים, התומכים תמיד במפלגה הקרובה ביותר לאמצע הבמה.

מה שיקום — אם יקום — הוא מחנה ימני-קיצוני. בתוך גחל נבלעו הליברלים לגמרי. גישתם המתונה לענייני השלום, סיגנונם המתון בענייני חוק ופנים — נעלמו. הקול הנשמע ברמה הוא הקול הצורמני, הפא-טי, של ההיסטוריה הפרמנגטית. קול מיליטריסטי, סיפוחיסטי, אנטי-פועלי ו-אנטי-סוציאלי.

צירוף המרכז החופשי וע"מ עוד יחזקו נימה זו. שני פלגים אלה ימניים יותר מגחל — הן בעניינים סוציאליים, הן בענייני ארץ-ישראל השלמה. **מחנה כזה — מיפלגת-מיוחדת מוכהקת, מיפלגת כיבוש והתפש-פ**

הנה, תמורת תוספת 2 או 3 מנ"דאטים לגחל, ייעדם התמרון הזה. גחל יישקע שוב כמצוקות העיפות — כפי ששקע בראשית הכנסת הקודמת, כשהכריזהכנסת שמואל תמור היה ח"כ שקט ומומושמע של גחל, ואיש לא שם לב דקימו. קולות-המחאה, ההולכים למרכז החופשי מפני שהם רוצים בסיעה קטנה ולוחמת, בוודאי לא יילכו עם המרכז החופשי לי מיפלגתו של יוחנן בדר.

צירוף ע"מ לא יביא ברכה רבה יותר. זהו פלג מזר שבמזר — מעין קוריוז פוליטי.

הוא התפלג מפלג רפ"י. הוא נכנס לכנסת בהנהגת דוד בן-גוריון, שהשמיע או המיית יונה, בכנסת פרש תחילה בן-גוריון, ואחריו מאיר אבינור. זה מזכיר קצת את הפיפור עד עשרת הכושים הקטנים. בניתיים נשאר שרשה כושים — וכוים כעי די גוון לאומני שחור כפחם. בוחרי ע"מ באו ממחנה תנועת-העבודה. הם מהווים את השוליים הימניים של

טות, מיפלגה של איסור-שביתות, מיפלגה של כפייה דתית — איזה סיכוי יש לה להתחרות עד קורות המרכז? במקום למשוך אליו את השוליים הימניים של תנועת-העבודה המתברגנת, את הבורגנות הזעירה השבעה, הזהירה, הר בעל-ביתית — הוא ידחוף אותה חזרה לזרועות מפא"י הבטוחה והמתונה-כביכול. דווקא משום-כך מעניינת מפא"י בהקמתו של איחוד הימין. אין בו שום סכנה לשיטונה הבידערי כי מדינה. אבל הוא ייצור תדמית של סכנה, שאפשר לנצלה לצורכי בחיי רות — לפחות פעם אחת.

אם פירוש הדבר שאין בארץ סכנה של התגברות הימין? האם סכנה זו היא דחליל? לא. בהחלט לא. **ישנה סכנה.** אך אין היא נמי צאת במקום שמוצב הדחליל. אכן, יש בארץ תהליך של ימיניזציה, של התיימנות. אך אין הוא מביא לחיזוק המיפלגות

ההתיישבות העובדת ושל הבורגנות הר זעירה. האם אלה ילכו לגוש ימני? ואם כן — כמה מהם? מסופקני אם הצטרפות ע"מ לגוש הימני יוסיף לו אף את הקולות הדרושים לשני מנדאטים.

ל"ע לא יצטרפו. למה דהם? הם מרגישים טוב מאוד בקואליציה, ועושים שם עסקים מצויינים. אנשי ארץ-ישראל השלמה יכולים להצי טרף ולדרוש מקומות ברשימה. אך מה יוסיפו? מי שמשוגע לארץ-ישראל שלמה. מושלמת ומשתלמת. ממילא כבר הצביע בעד גחל בעבר. הדתיים לא יוותרו על עמדת-המפתח הפנטסטית שלהם. המכניסה להם הון עתק וחוקי-כפייה, כדי להצטרף להרפת קה שאין בה כסף.

בקיצור — האיחוד כורו יצרף לגחל רק את השוויים שלו. כי מקום 26 מנדאטים, הוא ימינה 31 או מה?

ובן שחפיריה-איחוד אינם מקווים רק לצירוף אריתמטי של הכוחות

הגורם היחיד במדינה המעוניין בהקמת חזית ימנית גדולה ומרשימה הוא המערך.

כרגע זה אין למערך סיסמת-כחירות. הדינואור המנושם הזה מסתובב כמעט ומונסה לתפוס את זנב עצמו, כמו חתלתול מבודבל. המחנה מפולג. כל דוכס משתדל להרחיב את נסיכותו, ולוחם בשכניו. יד איש בר רעהו. קריאת-הקרב היחידה היא שמה של זקנה בת 75.

זה ישתנה אם ניתן יהיה להסי תער עז הדחליל של חזית-הימין. או אפשר לצאת בקריאת-זעקה: "הצילו את המדינה מידי הימין!" אפשר יהיה לשגר פקודת-יוס לכל הדוכסים המתקור טטים: "התלכדו סביב דגל המלכה מול האויב המשותף!" אפשר יהיה לפרסם מאניפסט לבעלי-השררה העצלנים: "אין לכם להפסיד מילבד השילטון!"

זה יהיה סס-חיים. אילו פעל אריק שרון בשליחות עלומה מטעם המטכ"ל הסודי של המערך, לא יכול היה לנהוג אחרת. הוי, איזה דחליל נחרר!

אם יש ממש בכל הדיבורים האלה על איחוד הימין?

אני מתכוון לצד הטאקטי. הוא ברור. **ראשי חרות, נפלו עד השכר, סוף-סוף. למה להגיד, לא!?!? למה לא להגיד, כן, אבל...**

בכל ארץ יש פרות קדושות, שכל פור ליטקאי חייב לסגור להן. כל פוליטיקאי אמריקאי הוא "בעד האמהות ונגד החטא", בעודו זורק פילגשים לים ומפר את שאר הדיבורות. כל פוליטיקאי ערבי הוא בעד "אחדות האומה הערבית", בעודו מפלג אותה במלוא המרץ. כל פוליטיקאי ישראלי הוא בעד "איחוד כוחות".

איזה איחוד? איזה כוחות? אי חוד לשם מה? לא חשוב! צרי כים להיות בעד!

אם יציע מישהו לאחד את כל כנופיות העולם התחתון, יהיה הפוליטיקאי הישראלי המצוי בעד. אם יציעו לאחד בית-חולים למצורעים עם מוסד לעבריינים צעירים — יהיה בעד.

לכן, כשהציע אריק שרון את איחוד מיפלגות הימין, נשמעו אמנם פה ושם כמה קללות. אבל רק בלחש. וכעבור יום-יומיים נסתבר שכולם, כולם בעד.

איך אפשר להיות נגד? אבל זוהי רק טאקטיקה. אחרי ההחלטות החגיגיות, העקרוניות, למען מצלמות הטלוויזיה, יהיה צורך לנהל משאומות על עמדות-כוח. על מקומות ברשימת המועמדים.

לגחל יש 26 מקומות בכנסת היוצאת. והוא חולם על 30. למרכז החופשי יש 2, והוא טוען ל-4. מה מגיע למנהיגים של 2-4 מול מנהיגים של 26-30? מה מגיע לע"מ, שנכנס לכנסת היוצאת בכוח של 4. ירד ל-3. ועומד במישאלים על 2? איך משבצים בתשבץ זה את הגנרלים? הבעיות רבות. המכשולים גבוהים. הר מוקשים חמושים. הסיכויים, כרגע, מפוקי פקים מאד.

אך השאלה היא: האם זה חשוב?

אם יקום הימין המאוחד הזה, מה ישתנה, בעצם?

כמעט ולא כלום. ב-1965 קם האיחוד של חרות והליבר-לים. הקרוי גחל. זה היה איחוד כל הימין שהיה קיים אז. ההצלחה בבחירות הייתה עלובה: 26 מנדאטים בסך-הכל. מחנה הימין כולו לא גדל כלל.

לאחר מכן פרש המרכז החופשי, על רקע מריבה אישית, ללא עילה אידי-אולוגית כלשהי. המרכז החופשי מנה 3 מנדאטים בכנסת. גייס לעצמו בדרך הר כלנתריים מנדאט רביעי, וירד בעחירות ל-2. בקולות של מנדאט וחצי. עכשיו הוא מקוה, על סמך מישאלי-דעת-קהל, לחזור ל-3 או 4 מנדאטים.

אם פלג זה יחזור לחיק אמו — אז מה? למה זה טוב? מחוץ לגחל נאלץ המרכז החופשי להי-לחם על חיוי יוסי-יום. הוא אימץ לעצמו את כל השיטות של סיעת העולם הזה — כוח חדש, פיתח פעילות אופוזיציונית רבה, וככך לחץ גם על גחל להתעורר, מפעם לפעם, מתרדמת-היוקנה שלו. **אם המרכז החופשי ייעדם מן**

הסתדרות

הצגת הקירקס האחרונה

חזק הצביעו בעד,

חזק הצביעו נגד —

אך איש לא ידע

על מה ההצבעה בעצם

„מי בעד הצעת סיעת מרי, המחנה הרדיקלי הישראלי?“ שאל מזכיר ההסתדרות יצחק בן-אהרן, בסיכום הדיון בעניין תוספת-היוקו בוועדה-הפועל של ההסתדרות. „מי נגד?“ שאל שוב, אחרי שההצעה נדחתה. סיעות רק”ה, מק”י, אחוה וברית-השמאל הצביעו בעד. המע”ר עבודת-המ”ס, הרשימה הממלכתית, ה”מרכו החופשי והליבראלי העצמאיים הצביעו נגד.

רק חבר אחד של הוועדה-הפועל לא השיך תהפך בהצבעה. היה זה אלכס מסיס, נציג סיעת מרי — שהעלה את ההצבעה הנידונה: „אני מבקש להפנות את תשומת-לב חברי הוועדה-הפועל, קרא ממקומו בתום ההצבעה, „שהם הצביעו עכשיו בעד הצעה שהם מעולם לא קראו אותה — פשוט משום שלא הוגשה להם כלל.“

מזכיר ההסתדרות לא נבוכ כלל: „כולם מתארים לעצמם מה יכולה להיות הצעת הסיעה שלכם, צעק, והמשיך בהצבעה על הצעות הסיעות האחרות.

מנגנון

הזהב האפור

בגלל סיבות מסויימות,

גרמו פקידים מסויימים למחסור

שערורייתי במזג — וזריווחי

מיליונים לספסרים מסויימים

„זוהי השערורייה הגדולה ביותר ש”אירעה אי פעם במדינה“, זעם שרי-האוצר פנחס ספיר.

הוא דיבר על המחסור במלט — וגרם לצחוק פרוץ מפי יודעי-דבר.

כי אלה ידעו שלא רק רצה — היה ספיר מחסל את המחסור בשיחת-טלפון. שכן המחסור במלט, שהגיע כבר לממדי שואה לאומית, גרם להפסקת בניית בתי-חולים ושיכונים לעולים ולזוגות צעירים — נגרם בעטייה של הוראה ממשלתית.

מונופול פסול. הוראה ממשלתית זו, האוסרת למעשה יבוא מלט מחו”ל, גועדה להעניק מונופול לחברת נשר, המייצרת את המלט, ולחברת סחר-נשר, המשווקת

נקת מונופול ממשלתי לסוחר מועדף, הפכה מעשית מאוד כאשר נשר חדלה לייצר מלט בכמויות מספיקות.

איסור — בצו. הפיתרון ההגיוני היה כמובן — לאפשר יבוא מלט. אלא שלכן התנגדו פקידים מסויימים במשרד המסחר והתעשייה.

יבוא מלט פירושו פגיעה ברווחיה של נשר וסחר-נשר. אותם פקידים החליטו שמוטב שהבנייה בארץ תיפסק, מאשר ייפגעו רווחים אלה.

הם שיכנעו את שר המסחר והתעשייה, הנאלץ להגיע להחלטות על בסיס המידע שמוסרים לו פקידיו — וזה חתם על צו האוסר למעשה יבוא, מאחר שהוא מחייב את היבואן למכור את המלט במחיר הפסד. בתיאוריה, קיימת גם סובסידיה של 55 ל”י לטון מלט מיובא — אלא שאף יבואן לא גילה עדיין כיצד וממי מקבלים אותה. בפועל, היא קיימת רק בפירסומי מס”ת.

ספסרות במיליונים. מאחר שרשות הנמלים מסרבת לאפשר פריקת מלט ב”נמליה, נותר נמל עזה השער היחיד ל”הכנסת מלט לישראל. התוצאה: כל קבלן, וכל אורח סתם, יכול לקנות מלט כאוות נפשו, אם רק יטריח את עצמו לשערי עזה — ויאות לשלם את המחיר המבוקש. הנע בין 360 ל”י 400 ל”י הטונה.

הספסרים המוכרים את המלט במחירים מופקעים אלה נלחמים בכל כוחם, מ”אחורי הקלעים. להשאיר את המחיר הרשמי של 135 ל”י בחוקף. כל עוד לא יתאפשר מסחר חוקי במלט מיובא ב”מחיר סביר — הם ימשיכו לגרוף מיליונים.

רוח מהמצוקה. הם אינם היחידים הנהנים מהמצב: לגבי נשר, המחיר של 135 ל”י מהווה העלאת מחירים — בתקר פה של הקפאת מחירים: לפני כן, מכרה נשר טונה מלט ב”י 115 ל”י — והרוויחה עליו יפה. עתה, היא מרוויחה 20 ל”י גוספות.

קביעת מחיר זהה לטון מלט המיוצר בארץ, ולטון מלט המיובא מחו”ל, וה”חייב בהוצאות הובלה ומיסים — מאפשר לנשר וסחר-נשר להתעשר לא פחות מה”ספסרים בנמל עזה. לדברי קבלנים אף מגיעים רווחים אלה במקרים מסויימים ל”אותה יד, מאחר שחלק מהמלט המשווק עלידי סחר-נשר במחיר 135 ל”י — מגיע לידי ספסרים, המוכרים אותו ב”י 400 ל”י. המעייית הציבורי. לדברי דובר מס”ת אליהו עטיה, ועוורו גד רואן, עולה טון מלט מיוצא ליבואן 185 ל”י, ולאחר הסובסידיה של 55 ל”י, רק 135 ל”י. איפה ניתן למצוא מלט במחיר כזה? תשובת הדובר: „כנראה שהקבלנים מכירים את המקומות.“

„משרד המסחר והתעשייה מטעה את הציבור ביודעין“, מאשים לעומת זאת אהרן תלם, מגדולי יבואני המלט. „ההוד”

שמואל תמיר נפל במלכודת שרצה

לטמון לבגין בעזרת האלופים

אריק שרון (למטה) ועזר וייצמן

ההצגה הגנרלית

שמואל תמיר, המרכז החופשי. תמיר, שמשאלי דעת-הקהל מנבאים עליה בכוחו בבחירות הקרובות, טרם ויתר על חלומו הישן, לשחרר את תנועת החרות ממנהיגותו של בגין, ולסחוף את רוב תומכיה אליו. כדי להצליח למשוך יותר ויותר קולות ממחנה גח”ל למפלגתו, היה תמיר זקוק להוכחה עד כמה מחבלת מנהיגותו של בגין במחנה הימין. התוכנית המקורית היתה להטמין מלכו”ר דת לבגין בעזרתם של שני הגנרלים, עזר וייצמן ואריק שרון. שני האלופים נמנים על ידידי האישיים של שמואל תמיר מזה שנים. לא רק שהם קרובים לו בהשקפה תימה הקיצונית בנושאי חוץ ובטחון, אלא שהם מדברים באותה שפה שהוא מדבר, חושבים באותם תדרים. שלושתם, כפי ש”הם מתבטאים בינם לבין עצמם, „משדרים על גל אחד.“

כל הדיבורים על הזהות בין וייצמן לבין תורת ז’בוטינסקי, המשמשת נר לרגליהם של ראשי תנועת החרות, או על ההשקפות הליברליות של אריק שרון שהביאו אותו להצטרפות דווקא למפלגה הליברלית.

ההצגה שהוצגה השבוע על הבמה הפוליטית של ישראל, יכלה להיכנס בשקט לקלאסיקה של הדראמה העולמית כמופת של משחקי צביעות והעמדת-פנים. כשרוממות האיחוד, ההקרבה העצ”מית והליכוד בפיהם, שיחקו מנהיגי הימין את התפקידים שהוכנו להם בהתלהבות שהיתה עשויה לשכנע אפילו את הגדולים שביריביהם. לרגע נדמה היה כי סיסמת המערך הנגדי שהופרה באוויר על-ידי אלוף (מיל), אריק שרון, מייד אחרי שיחרורו מצה”ל, אכן תיגרוף אחי ריה את כל מחנה הימין לגי’האד כללי. אלא שלרוע מזלם של השחקנים, קשה היה להציג הצגה זו במשך זמן ממושך. כבר בימים הראשונים, החלו להתגלות ה”בקיעים הראשונים בחומת האשליה, ה”עיקר על-ידי אותם עסקנים שלא תודרכו כראוי ולא הבינו מה בדיוק מתרחש.

ההצגה הגדולה ביותר בעולם הפוליטי הישראלי היתה ההצגה הגנרלית. כמו כל מחזה טוב, היתה לידתה ברעיון. הפעם היה זה רעיון שנועד להמציא סכ”ס בחירות מוצלח עבור מפלגתו של

ערכים פורקים מזג כנמז עזה

שואה לאומית

עות בדבר כמויות מלט גדולות העומדות להגיע לארץ, אינן נכונות. מס”ת הוציא רשימות-יבוא לשני מיליון טון מלט בלבד — טיפה בים. „אותם פקידים במס”ת שגרמו לאסון הלאומי הזה, מסיבות שלהם, גורמים כיום לכל יבואן להפוך לעברייני. מחיר טון (המשך בעמוד 22)

אותו. הוזיכיון על שיווק המלט הוענק ליחזקאל סחר, מפכ”ל המישרה לשעבר, כפיצוי לאחר סיום שירותו במישרה. כל עוד סיפקו נשר וסחר-נשר את ה”מלט הדרוש, רטנו נגד המונופול רק מתחיים, שנבצר מהם להתפרנס גם הם בתחום זה.

השערורייה העקרונית-עיונית, של הע-

לפעול במסגרת מיפלגה קטנה וחסרת השפעה — רעיון שלא קדם להם כלל. לעומת זאת, סברו, יכול טכסיס בחירות מחוכם לפגוע בתדמיתה של גח"ל ובתדמית מנהיגה, מנחם בגין, להוסיף להם עוד חצי תריסר מנדטים, דבר שיתן בידם אפילו אפשרות הצטרפות לקואליציה, ללא גח"ל.

התסריט היה פשוט:

- אריק שרון יפרוש מצה"ל, יעורר תשומת לב מירבית אותה ינצל לשם פירסום תוכנית המערך הנגדי שלו, כשהוא קורא לליכוד כל מחנה הימין למערך ימני.
- אריק שרון ועזר וייצמן יתנו את הליכוד לבחירות במסגרת גח"ל רק כי הקמתו של מערך כזה, שיכלול את המרכז החופשי, את הרשימה הממלכתית ואת אנשי ארץ ישראל השלימה.
- התנגדותו של מנחם בגין להחזרת תמיר לחיק גח"ל תביא לפיצוץ התוכנית.
- במקום המערך הימני הגדול יוקם מערך ימני קטן בו יהיו שותפים המרכז החופשי והרשימה הממלכתית, כשאריק שרון ועזר וייצמן מצטרפים אליהם.
- סיסמת הבחירות של הגוש הימני הקטן תהיה כי גח"ל מחבלת בליכוד חסידי שלמות המולדת. על רקע זה תנו הליכוד לבחירות בעיקר נגד גח"ל, כי שלדעת יומי התוכנית יש סיכוי לגזול מגח"ל בצורה זו חצי תריסר מנדטים לפחות.

עד כאן התסריט. השלבים הראשונים שלו בוצעו לפי התוכנית בדיוקנות. גם התגובות היו כצפוי. הרעיון של המערך הימני נזרק לחלל כהמצאה בלעדית של אריק, מבלי שאיש יקשור אליו את תמיר ואת וייצמן כשותפים. תמיר וייצמן העידו פני מופתעים, הצהירו, כי יהיו מרונים לדון בהצעות כאשר יופנו אליהם. התגובות הראשונות בקרב מנהיגי גח"ל היו מסוייגות ובלתי מתלהבות. איש לא העלה בדעתו שניתן יהיה להושיב את תמיר עם מנחם בגין יחד.

במשך שבוע יכלו טומני המלכודת לחיך ידיהם בהנאה. נראה היה כי בגין ו"גח"ל אחריה, יפלו בפח שהוטמן להם. אלא שאו אירעו כמה תקלות בלתי צפויות. התקלה הראשונה התגלתה בדמות יצר הספספנות של עזר וייצמן. זה, לא יכול היה לעצור בלשונו אחרי פגישה עם אריק שרון, הצהיר, כי הוא ואריק החליטו לא להיות שותפים בגח"ל אם לא יוקם המערך הגדול.

הצהרה זו היתה בבחינת פליטת כדור לפני שהכוח מגיע לנקודת ההסתעפות. היא הדליקה אור אדום במחנה בגין, ש"נערך להגנה היקפית מפני ההתקפה הצפויה עליו. אריק שרון כעס כל כך על הצהרתו המטופשת של וייצמן שהוא הפסיק לדבר עימו ולא התקשר עימו במשך שבוע ימים. נראה היה כי חתול שחור עומד לעבור בניגוד.

התקלה השנייה היתה תגובת אנשי הרשימה הממלכתית, שהתלהבותם להצעה נראתה יותר מדי חשודה. בכירורים ש"נערכו הסתבר לפתע, כי אנשי ע"מ היו מתואמים מראש עם תמיר, וייצמן ושרון, ניהלו עימם מגעים ארוכים לפני הטמנת המלכודת.

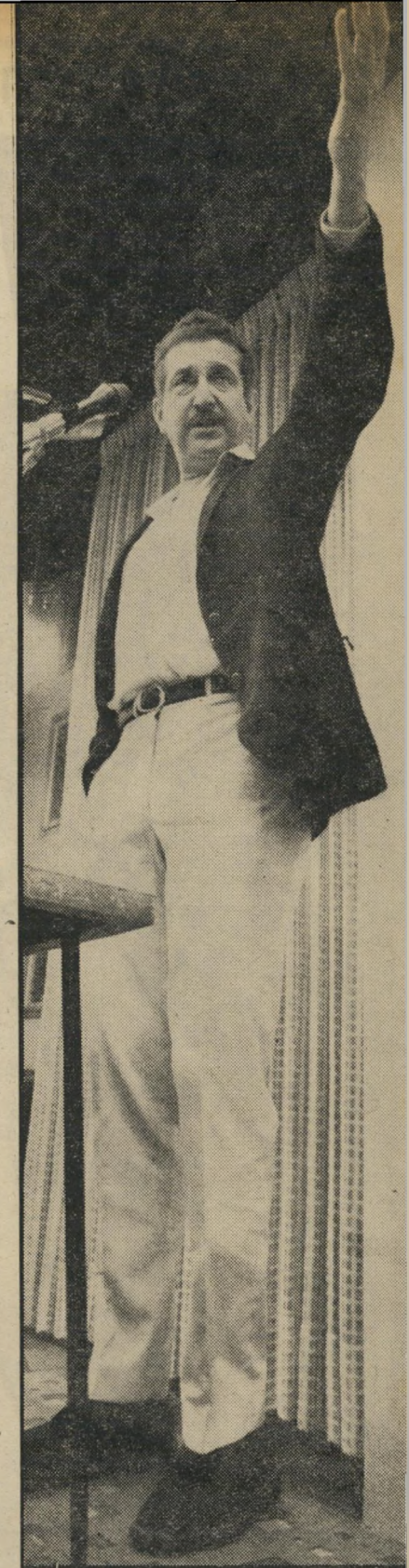
בגין הבחין במלכודת שעה קלה לפני שעמד ליפול לתוכה. הוא החליט להפיל את תמיר לאותו פח שטמן לו.

איך יורדים

מזה?

ההרעק לנכונותו הנלהבת והמופגנת של בגין, כפי שהתגלתה בשבוע שעבר לשכוח את משקעי העבר ולעשות ה"כל למען ליכוד מערך ימני לאומני. בגין שיכנע את מקורביו כי רק כך ניתן לה"דוף את התקפת תמיר וחבריו הגנרלים, ולהשקף את צביעותם כלפי קהל הבחורים. התסריט הנגדי היה כדלהלן:

- גח"ל על כל אנפיו יתמודד בתור לבחור בהצעות האיחוד במסגרת המערך.
- גח"ל יחייב את אריק להצטרף ל"מיפלגה הליברלית ולפעול מטעמה.
- גח"ל יקבל את כל התנאים האידיואולוגיים שציבו לו, הכל בשם סיסמת המערך הנגדי.
- הפיצוץ יהיה בשלב מאוחר, כאשר יגיעו לדיון בהרכב רשימת מועמדי המערך הימני לכנסת. גח"ל יכתוב אז תביאם כאלה שתמיר וחבריו לא יוכלו לעמוד בהם. הם ייאלצו להיכנע או כניעה משיפלה או לפרוש מהמערך.
- גח"ל תציג אז את תמיר וחבריו כאינטרסנטים צבועים, שרק הכיסאות מעניינים אותם, תהדוף את התקפתם ואולי אף תגזול מהם מנדט או שניים. כש-

הם ספוטטי סרק. אריק שרון מרגיש זר ומנוכר בין עסקני המיפלגה הליברלית, שרובם יוצאי גליציה בשנות השישים שלהם. בדיוק כמו שער וייצמן מרגיש את עצמו בין חברי "המשפחה הלוחמת" של האצ"ל לשעבר, שמושגייהם ותפיסותיהם נראות לו כשאלות מימי הביניים.

מבחינת הסימפוטיות האישיות שלהם, ומבחינת יכולת ההסתגלות לסביבתם ה"אנושית", יעדיף אריק שרון לפעול בשטח אויב, ועזר וייצמן לשרת בחיל-האוויר הסעודי, מאשר להיתקע במפה הפוליטית במקום שהם נמצאים עכשיו, בין עסקנים אפורים ונטולי שארירות, הסוגדים להם רק בגלל דרגותיהם והילת הגבורה המרחפת כביכול מעליהם.

אבל שניהם מפוכחים מבחינה פוליטית די הצורך כדי להבין שבמציאות הקיימת במדינת ישראל, זה המחנה היחיד בו ניתן להם למלא אחר השאיפות האישיות שלהם בתחום הקאריירה הפוליטית.

חתול שחור

בין אריק לעזר

במצב זה הבינו גם אריק וגם עזר שאין כל טעם להתקשרות עם שמואל תמיר. הם יכלו לצאת עימו ברשימה אחת, להוסיף לו עוד מנדט או שניים, אך

לפני הפילוג שמואל תמיר נואם באסיפת בחירות כשליצידו יושב מנהיג תנועת החרות מנחם בגין. היה זה בבחירות לכנסת השישית, ב'1965. באותה שנה חזר תמיר לחרות, ניהל את מסע הבחירות שלה, אך פרש ממנה בריב גדול כעבור שנתיים, עתה חוששים בחרות מפני טכסיס דומה בעתיד.

הקואליציה הטמאה כך כינה שמואל תמיר את השותפות בין חברי הכנסת יוחנן באדר מגח"ל לאברהם עופר מהמערך, שזמנו חוק נגד הסייעות הקטנות. זה היה רק לפני מיספור שבועות. עכשיו מוכן תמיר להצטרף לקואליציה טמאה זו ולהיות חלק בלתי נפרד ממנה.

כל השותפים הפוטנציאליים למערך הימני נמצאים עתה במצבו של היהודי שהתנדב לקפוץ מעל הטרפו בקירקס, טיי פס בסולם עד למרומי אוהל הקירקס וכשהגיע לשם אמר בקול: "על לקפוץ אין מה לדבר, הבעיה היא איך יורדים מכאן?"

כל חלקי המערך הימני דחפו את עצמם למצב בו תומכיהם מצפים מהם להפגין קפיצה לוליינית מסעירה. אף אחד מהם אינו שש לקפוץ. כולם מחפשים את הדרך לרדת. אם בסוף, בצורה כלשהיא, הם אמנם יקפצו, תהיה זו קרוב לוודאי נפיי לה הרבה יותר מאשר קפיצה.

ערוותם תיחשף ברבים. אם ימומש תסריט זה, עלול מצבו של תמיר להיות מביך ביותר. הוא ישאר לבדו, בלי הילת הגנרלים, שלא יוכלו לפ"רוש אליו. לא יהיה לו גם כל נשק להיל"חם בגח"ל. הוא, שבמשך ארבע שנים נלחם בחירוק שיניים כדי להוכיח לתומכיו את עדיפותו של סיעה אופוזיציונית קטנה ולוחמת על פני סיעת אופוזיציה גדולה ומשותקת, הפך לפתע את עורו, התגלה כחסיד המערכים הגדולים. איך יוכל לחזור בו שוב ולהסביר לחסידיו מדוע שוב עדיפה סיעה קטנה, אחר שימים קודם לכן שיכנע אותם במסרה הפוכה?

מבעד לחלונות המרתף, מציצים העובד

הבן החור

התקשיט

מנחם עיני, הבן הדוקטור הלבוש כובע המסמל את היפיוותו, סוקר בעניין רב את התקשיט התלוי לצווארה של ידידתו, שהשרשרת למיצחה מסמלת את היותה היפית. על כתפיהם של צמד השחקנים הצעירים הוטלה מעמסה כבדה ביותר — לחזור על ההצלחה הפנטסטית של אמי הגנרלית.

ב קרוב, הם יצטרפו לשלם כסף בשביל לראות אותה כך, פוסעת מעדנות עירום וערייה. אבל בינתיים, אפשר עוד לחטוף הצצה בחינם. רוב העוברים-ושבים, ברחוב התל-אביבי הסואן, שבמרתף אחד מבתי שוכן מועדון המפלגה הקומוניסטית — אינם יודעים כלל מה מתרחש מתחת לאפס, תרתי-משמע. אולם יש ומישהו מבחין במשהו, נעצר להציץ מבעד לחלונות המרתף. אחריו נעצרים אחרים — וכולם יחד סוקרים בהתפעלות את גיורתה החטוי

לנין מסתכל

בעוד לנין מתבונן מהקיר, מסביר הבמאי אברהם ניניו את רצונו למנחם עיני, כשילי אבידן מקשיבה. החלונות הפונים לרחוב, בגובה המדרכה, מלאו סקרנים שהתעניינו במלאכת-הבימוי ושאר פרטים.

ס בשחקנית הערומה

ג של

בה והערומה של לילי אבידן — הכוכבת החדשה של בני הדוקטור. החזרות על הצגת בני הדוקטור. מת' נהלות במרתף המפלגה הקומוניסטית לא כליכך מסיבות אידיאולוגיות, כמו בגלל שהוא נשכר במחיר הזול ביותר, ולילי אבידן מסתובבת שם בלבוש מינימום מינוס — בגלל שכך תופיע על הבמה. אחי הגנרלית היה הלהיט הגדול ביותר בתולדות אמנות הבימה בישראל, משהו המקביל לחלף עם הרוח של הוליווד. בני

ולילי גם לילי אבידן תציג בפני הקהל את כל הזוויות האפשריות של גווה. האם יבטיח הדבר את הצלחת המחזה? זמנים יגידו.

הדוקטור אמור להיות יורשה של ההצגה שעשתה היסטוריה: כתב אותה אלי שגיא — שכתב גם את אחי הגנרלית, ומככב בה גבי עמרני — שכיכב באחי הגנרלית. הסיפור של בני הדוקטור נמצא באותה רמה של הגנרלית: האב הגרו'ניק (עמרני) שלח את בנו (מנחם עיני) ללונדון ללמוד רפואה, וההצגה מתחילה כאשר זה חוזר הביתה היפי מושלם — כשאינו חתיכה היפית לא פחות ממנו (לילי). על סיפור זה, בנה שגיא סדרת בדיחות. האמורה להצחיק לפחות כמו אלה של אחי. אחת לדוגמה:

★ הבן וחברתו מתגפפים. "מה אתם עושים?" מתעניין האב. "מתפללים." עונה הבן. "כשאני הייתי צעיר, היינו עושים את זה בחושך." משיב האב. "ותראה מה יצא לך." משיב הבן.

עם בדיחות מסוג זה, נותר עתה לראות אם יילך בני הדוקטור בעיקבות אמו ה' מפורסמת — או יתגלה כבן-חורג.

(המשך בעמוד 22)

אחי הגנרלית

"מתפללים!" כך הסביר מנחם עיני לאביו את הפוזה, שבה גילה האב אותו ואת ידידתו. מבריק מנצנץ במוחו של עיני.

בתמונה משמאל: רעיון

במדינה

(המשך מעמוד 18)

מלט בחו"ל הוא 26 דולר. לזה יש להוסיף הובלה ימית 13 דולר. פריקה ומיסים נמל 30 ל"י. היטל ביטחון של 20 אחוז, ו-25 ל"י דמי-השהייה בנמלים. סך-הכול — בין 230 ל-260 ל"י. איך אפשר למכור מוצר העולה 230-260 ל"י — ב-135 ל"י? אני בטוח שאם תקנה זו היתה מובאת בפני בית-המשפט, הוא היה פוסל אותה. חיפול. מי שהיה יכול לחסל את ה-שעוריייה הלאומית הזאת הוא שרה-אוצר פנחס ספיר, ששיחת-טלפון יחידה שלו עם שר המסחר והתעשייה היתה מאפשרת יבוא מלט חופשי למדינה. אלא שספיר הוא האחרון המעוניין בכך: יבוא מלט במחיר רשמי סביר — היה גורם להעלאת מדד-יורקר הבנייה. וזה הדבר האחרון שספיר מעוניין בו: הקפאת המדד, אפילו באופן מלאכותי. חשובה הרבה יותר מבניית בתי-חולים. ביחוד בתקופת ערב-בחירות.

תליאביב

מוות בבכורה

שבועיים לאחר שבירכתה-השחייה החרשה נפתחה לקהל, טבע בה נער

שבועיים בלבד אחרי שבירכתה-השחייה החדשה שבבית-ברבור בדרום תליאביב נפתחה לקהל — היא נסגרה מחדש, בש"כ שער, — לאחר שתבעה קורבן רא"י שון: יהודה סופר, בן 12, טבע בה למוות. משפחתו, שביקשה לברר כיצד מת היה, לא נענתה. את הברכה ומפעיליה אפפה שתיקה מוחלטת: "עד גמר ההליכים המשפטיים שננקטו נגדי, נגד רכזיהספורט יהודה יעקובוביץ, ונגד מנהל-המשק יוסף אברהם — אין לי מה לומר", הגיב מנהל המקום יהושע שומר. השלושה יואשמו על-ידי המשטרה ב-גרימת-מוות מתוך חוסר-זהירות, אך שלא מתוך רשלנות פושעת. זאת לאחר שתקירת המשטרה העלתה כי כללי הבטיחות לא נשמרו בבירכה.

מזוהמים. בבירכה הועסקו, עם פתיחתה, שני מצילים, יעקב ואברהם ישעיהו. ביום האסון הופיע רק אחד מהם לעבודה. השני הודיע שהוא חולה. התנהלה הועיקה

אלא שקיים חשש רציני, שהבדיחות וההצחקות של שגיא ושחקניו יצטרכו לשאת את ההצגה לבדם. שכן העירום האינטגרלי עלול לפוצץ את ההצגה, ברגע שהצופה הדתי הראשון יחזה בה — ואולי עוד לפני כן.

מפיקי ההצגה מעוניינים מאוד שהקהל יזרום בהמוניו לראות את חמוקיה וחמור דותיה של לילי. אך הם מעוניינים עוד יותר שמישהו לא יוריד עליהם את ה-מסך בטרם עת, ישלול להם את הרשיון, יסגור בפניהם אולמות, ושאר דברים דומים.

בשלב זה, המצב הוא תיקו: לילי מתכוננת להופיע בעירום, גם אם לא בערייה. אך האם ירשו לה הדתיים ל-הופיע ככה?

אם כן ואם לא — הסערה שתחולל הופעתה הצפויה, או היסולת — מובטחת. **סיפרה השבו לילי, שהיא בעצמה בתה של רופאה כללית, על המחזה הרפואי:**

קשה, קשה להיות כוכבת. הרבה יותר קל להיות אלמונית. החזרות על בני הדוקטור נמשכות משמונה בבוקר עד שאני נופלת מהרגליים — אחר הצהרים, או אפילו בלילה. הקפיצה אל הבימה לא היתה רק רצון מצדי להפגין בפני העם היושב בציון את גווי המפורסם, אלא פשוט לחוש את החוויה של להיות שחקנית. אמנם הור פתתי כבר בסרט, אבל אני מוכרחה לומר שהצגה זה משהו אחר בכלל: מפרך ו-דורש וסוחט ותובע.

אוסף

מטומטמים

ה תפקיד שרי, כהפית שוודית, קוקו על כל הראש, שאיננה מבינה מילה עברית (מישהו אומר לי בעברית: "שתחנקי", ואני עונה לו באנגלית: "תודה"). הוא קליל ומשעשע.

אבל אחרי כל הבדיחות והעבודה הר קשה, אני משקשקת: אני יודעת בדיוק מה מצפים ממני, בת הדוקטורית, ומבני הדוקטור: שנהיה הצלחה כמו אחי הגנר רלית. וזו הזמנה גדולה.

ההצגה דורשת להראות את ילדי ה-פרחים ההיפים כאוסף-מטומטמים פאר-אקסלנס. כולל את אנדורה, זאת אני. קשה לומר שזאת דעתי המדויקת על עצמי, ועל היפים בכלל. אבל מאחר שזה רצוני מה אלי שגיא — אני משחקת בדיוק מה שהוא רוצה. בוק כמוני עוד לא ראינו.

החברה בהצגה קוראים לי מילקשייק, מאחר שלדבריהם לא ראו כבר מזמן גוף לבן כמו שלי. וישנו גם המתח בעבודה. מתח, והי תקלויות, והתנגשויות. אבל החברים מספרים לי שזה מקובל ורגיל ונורמלי בכל חזרה, אז אם כך זה בסדר.

נהרות

של דמעות

א יך הגעתי למקום הזה, אתם שואלים?

פשוט מאוד: יום אחד צילצל הטלפון: "לילי, מחר ב-12 יש לך בחינה לתפקיד בהצגה", הודיע הסוכן שלי.

הלכתי לבחינה שמחה וטובת-לב. כשהגעתי, נהיית עצובה ורעתי-לב: נוכח כמויות השחקניות הוותיקות והנור דעות שחיו בסבלנות בתור, ידעתי שאני מבזבזת את זמני לחינם.

גו טוב, טעיתי. אפילו אני מסוגלת לטעות לפעמים. הם דווקא קיבלו אותי. אני הייתי, למען האמת, בדיוק מה שהם חיפשו: משהו צלול ורענן. כן, זה אני. אבל את זה לא ידעתי עדיין אז, בי בחינה. רק אחרי כמה ימים צילצל אלי הסוכן שוב: "קיבלת את התפקיד", אמר. רק אז נבהלתי ברכינות. מה עשית, שאלתי את עצמי.

אבל מאז נרגעתי. אחרי ששפכתי נהרות של זיעה ודמעות, התרגלתי לשד, שהוא דווקא כן גורא כל-יך, ואני עובדת כמו כולם. ועם כולם.

אני נהנית מאוד מגבי עמרני, שמצחק כל הזמן, אפילו כשהוא כועס. הפרטות שלי, מנחם עיני, הוא עליי, צבעוני, ו-מרענן, ואני חושבת שאנחנו ביחד צמד-חמד: הוא מרענן ואני צלולה. מה יכול להיות יותר נחמד?

הפה הגדול

שכ

מדרתה

מדינושל

מרתה העליזה כבר שיגעה לא פעם את ארצות-הברית, בשנתיים האחרונות.

תחילה נודעה בימי הוור, כשבעלה עוד כיהן בממשלה. אז נהגו עורכי-עיתון גים שונים לקבל צילצולי-טלפון בשעות הקטנות של הבוקר, אשת שרה-מישפטים היתה על הקו, ומסרה הוראות. "העלו אותה על הצלב!" פקדה על עורך עיתון בטכסאס, בדבריה על פוליטיקאי שלא מצא חן בעיניה ובעיני ניכסון. "חסלו אותו!" שיחותיה הליליות של מרתה הפכו ל-אגדה. שימשו חומר לא-אכזב לפיליטור גים. אולם הם החמירו בהדרגה. בסתבר שהיא מטלפנת מבית-השימוש, כדי ש-בעלה לא יידע על השיחות. לאחר, נודע ש-בעלה פקד לנתק את הטלפונים שלה. כשעבר מיטשל מלישכת שרה-מישפטים למטה-הבחירות של ניכסון, עלתה מרתה לכותרות גדולות עוד יותר. אז לא היה ברור ממה היא מתרגשת, והיה נדמה ש-היא קצת מטורפת. כיום, אחרי כל הגילוי יים שמיטשל כינה אותם, "זוועות ווטרגייט", קיבלו המאורעות ממדים חדשים.

שעיר לעזאזל

שיא הפרשה קרה המיקרה הבא: מרתה מיטשל ניסתה לטלפן, שומר-הראש שהופקד עליה הסתער עליה, וקרע את הטלפון מתוך הקיר. מרתה התנגדה ב-כוח. שומר-הראש ותובריו הפילו אותה ארצה, ותקעו לה זריקת-הרדמה לתוך ה-חלק העדין ביותר של גופה. לאחר מכן הועברה מרתה למוסד. הדבר עורר, כמובן, סקרנות רבה והר-בה תגובות מבזבזות. איש לא העלה על

כ מה שהיה חסר כדי שפרשת ווטרגייט תקבל מימד מרתק נוסף היה:

בפני צופי-הטלוויזיה, המבלים מזה כמה חודשים שעות אחדות בכל יום לפני ה-מקלטים ועוקבים אחרי הסיפור הבלשי המרתק, הופיעה עד כה סידרה של צעירי רים הדומים זה לזה. היתה זאת צרה צרורה, מבחינת הבימוי. אף אחד לא דמה לפושע, אף אחד לא דמה לשריף, אף אחד לא דמה לאקדחן הטוב. כולם אותו הדבר: צעירים חלקים, לבושים היטב, בני משפחות טובות, חניכי האוניברסיטאות הטובות ביותר, גמישים, קליל-לשון, משופ-שפים, שידעו להתחמק מכל שאלה ולת-רק כל שרק. היו אלה יועצי הנשיא ניכ-סון, עורכי-דין, פוליטיקאים, בלשים. בלי פלפל.

איך אפשר להציג סידרת בלשים בלי אשה? אפילו אשתו של עדי-המלך, ג'ון דין הנכד, לא מילאה את החסר. היא יש-בה בלונדית ויפה, מאחורי בעלה, והגישה לו כוסות מים. כדי לבלות עימה ירח-דבש, הוציא בעלה כ-40 אלף דולאר מ-קופת הבחירות של ניכסון. אבל הגברת דין לא דיברה. עכשיו, סוף סוף, יש סיכוי לאשה מדברת.

לא בלונדית יפהפיה, אמנם. אבל שחק-נית-אופיי משגעת.

העלו אותו על הצלב!

א להכיר: מרתה מיטשל, אשתו של שרה-מישפטים לשעבר, שעמד בראש ה-מערכת לבחירתו של ניכסון.

קורבן סופרי

חבטה מיטתורית

ממלא-מקום למציל החסר, ורק אז נפתחה הברכה לקהל.

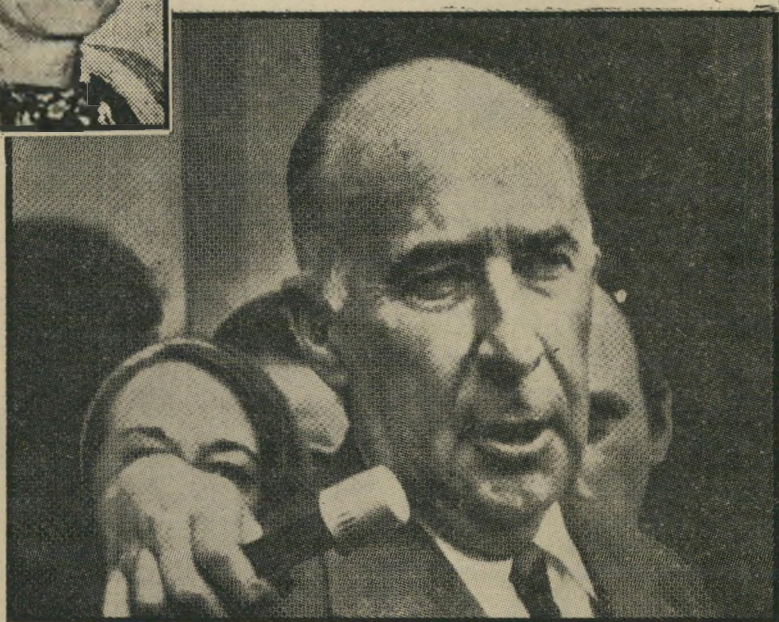
הזהירות לא הועילה: בחמש אחר הצה-רים נתגלתה על קרקעית הברכה גופתו של יהודה.

שכניה של משפחת סופר, בשכונת-עוזא הצמודה לשכונת-התקווה, סיפרו כי מיה-ברכה היו מזוהמים ודלוחים באותו יום, ולא ניתן היה לראות את הקרקעית. יוסף אברהם סיפר כי המים היו צלולים.

ללא קשר. "אחרי האסון בא אלינו יו-סף אברהם," סיפרה האם השכולה, "ואמר (המשך בעמוד 26)

לאשתו של שרה-אשכנזים לשעבר יש דיעה אחרת לגמרי על ניכסון מאשר לגולדה - והיא רוצה להגיד את הכל...

ג'ון ומרתה מיטשל
שיחות בבית השימוש

הסינאט המציא לנשיא צ'רבהא, הפור קד עליו להמציא ההקלטות. כך עשה גם בביהמ"ש. אולם הנשיא הודיע על סירובו. כך הולך ומתגבש משבר חוקתי חסר תקדים בהיסטוריה האמריקאית. לא ברור אפילו אם ייכנע הנשיא במיקרה שבית המישפט יחליט, אחרי בירור יסודי, שגם התיאוריה של הפרדת-הרשויות אינה מר-שה לו לגנוז ראיות פליליות.

מרתה נגד גולדה?

בנקודת-ראייה זו של הוויכוח הת-עוררה לפתע מרתה מיטשל מתרדמ-תה, ותובעת את רשות-הדיבור. אילו היתה נשמעת, היתה בוודאי מר-סיפה הרבה פילפל לפרשה. כי מרתה, כמו כל אשה טובה, רוצה להגן על בעלה, שהאשם בינתים בפלילים. אין היא מסי-תירה שניכסון הוא, בעיניה, נבל. אך הפוליטיקאים, המעוניינים בעימות על השאלות הרציניות כדי לחסל סופית את כוחו הפוליטי של הנשיא ניכסון, אינם מעוניינים כרגע בבירור. על כן יתכן מאד שמרתה תישאר, לפי שעה, אילמת. לכל היותר תוכל לפרוש בלילה לבית-השי-מוש, כדי לטפן לעורכיינותים ולהדי-ליף להם זיכרונות.

ניכסון עצמו עומד על עברי פי פחת. שום אדם רציני אינו רוצה להדיח אותו. מחשש פן יבוא במקומו סגנו, ספירו אנג'לי, איש הימין הקיצוני, ויתבצר בי-שילטון לקראת הבחירות הבאות. הרבה יותר נוח שניכסון יישאר בבית הלבן, חסרי-עצם וחסר-השפעה. אין לו עוד הכוח להעביר חוקים בקונגרס, או לקבל מן הקונגרס את הכסף הדרוש לו לביצוע מדיניות. אפילו חברי מיפלגתו בורחים ממנו. הם בטוחים שיהיה להם יותר קל להיבחר מחדש אם הוכיחו שהסתייגו מ-ניכסון, מאשר אם ייודעו כחסידיהו, כך, בפעם הראשונה מאז בחירת רוזבלט ב-1932, נוצר מצב שבבית הלבן יושב נשיא בלי כושר-ביצוע. שאיש אינו פוחד מפניו.

בירושלים מעורר מצב זה חששות כב-דים. קשריה של גולדה מאיר הם עם ניכ-סון. הוא החומך העיקרי במתן תמיכה בלתי-מסוייגת למדיניות הנוכחית של יש-ראל. הוא המספק נשק וכסף. אמנם, לישראל יש גם השפעה רבה בי-קונגרס. באמצעות הקולות והכסף של הי-הודים. אך האפשרות שבמשך שלוש הי-שנים הקרובות יישב בבית הלבן נשיא כושל וחלש, המעורב בסיכסוך מתמיד עם הקונגרס ועם בית-המישפט, אינה משמ-רת את גולדה. אין לדעת אם גולדה מאיר נפגשה אי-פעם עם מרתה מיטשל, בסעודה חגיגית. אך דבר אחד ברור: לשתי הנשים הסס-גוניות, אין דיעה משותפת על נשיא ארצות-הברית.

אלה. האמת הנוצחת בהקלטות. ההגיון אומר שאם הנשיא חף מפשע, הוא היה צריך להיות מעוניין להמציא את ההקלטות לחוקרי הפרשה — הן לו-י-עדת הסינאט, הן לחוקרי משרד-המישפ-טים ולבית-המישפט. אולם ניכסון סירב. טענתו: שיחותיו הפרטיות אינן שייכות לאיש מלבדו. הן חסויות. הן רכוש ה-בילעדי של הרשות המבצעת, ואסור לר-שות המחקקת או לרשות השופטת לתבוע לעצמן רכוש זה של הרשות השלישית. בעיני האמריקאי הפשוט, הדבר אישר סופית שהנשיא משקר, וכי אכן היה שותף לכל הפשעים. אולם לגבי עורכיהדין, זוהי שאלה חוקתית ראשונה במעלה: האם יכול הנשיא לסרב להמציא לסינאט ולבית-המישפט חומר-ראיות הנוגע לפש-עים חמורים?

בישראל יש חסינות לחברי-כנסת ולש-רים. אולם חסינות זו ניתנת לביטול, בי-החלטת רוב הכנסת, על-פי דרישת היועץ המישפטי. האם יש לנשיא האמריקאי חס-ינות טוטאלית? במלים אחרות: האם עומד הנשיא מעל לכל חוק? האם יש לו להלכה מעמד שיש למשה דיין בישראל למעשה?

ארבע שנות כהונתו, איאפשר לפטרו או להדיחו (מילבד בתהליך מסובך, שלא הצליח עד כה מעולם).

הקונגרס, על שני בתיו, הוא הר-שות המחוקקת. בית-הנבחרים הגדול נב-חר פעם בשנתיים. חברי הסינאט הקטן (כיום 100 חברים) נבחרים לשש שנים, אך כל שנתיים מתחלף שליש מהם. הי-קונגרס קובע את החוקים ואת התקציב.

בית-המישפט העליון מפרש את החוקה, והוא יכול לבטל את חוקי הקונגרס ואת הוראות הנשיא. אם הם נראים לו כסותרים את החוקה, חברי בית-המשפט מתמנים על-ידי הנשיא באישור הסינאט, ואינם ניתנים לפיטורין. רק כי-אשר שופט מת או מתפטר, יכול הנשיא למנות שופט חדש במקומו. שום נשיא אינו מספיק, ככהונתו, אלא למנות חלק קטן מבין השופטים השופטים העליונים.

כדי למשול, זקוק הנשיא לכסף ול-חוקים של הקונגרס. בית-המישפט העל-יון יכול לבטל חוקים אלה. אולם הקונג-רס ובית-המישפט יכולים להשפיע רק בי-עקיפין על מעשי הנשיא, החופשי בתחומו. בדור האחרון הלכו וגדלו סמכויות הי-נשיא. וקטנה השפעת הקונגרס. בית-המישפט, לעומת זאת, עלה במפתיע לגד-לם חדשה, כשהוא מנצח על הריסומה החברתית במדינה.

מיכנה מסועף זה יכול לפעול, כל עוד פועלות כל הזרועות, פחות או יותר, בתי-אום. לעיתים פרצו משברים בין שתי זרועות — הנשיא נגד בית-המישפט ש-פסל את חוקיו (תקופת הנשיא רוזבלט, כשהשופטים השמרניים ביטלו חוקים סוציאליים מתקדמים של הנשיא והקונג-רס) או הקונגרס נגד הנשיא (כשהנשיא שייך למפלגה אחת, והרוב בבתי הקונגרס למפלגה היריבה).

מה שקורה עכשיו הוא ללא תקדים: כל שלוש הזרועות נמצאות בעימות חמור. וכל זה בגלל כמה סרטי הקלטה.

כמו דיין בישראל

הנשיא ניכסון, כך נתברר, הקליט בחשאי את כל השיחות שהתנהלו בלישכתו. הקלטות אלה הפכו חשובות. כי בהקלטות אלה טמונה התשובה ל-תעלומה: האם היה הנשיא אחראי לפשעי פרשת ווטרגייט או לא? ג'ון דין טען בעדותו שניכסון ידע את הכל מלכתחילה, וכי דיבר עימו על כך. ניכסון ויועציו טוענים שדין הוא שקרן. וכי מעולם לא דובר על הפשעים בשיחות

דעתו שההסתערות על מרתה באה מפני שהיה לה מה לגלות: פצצה שכללה לפור-צץ את מערכת-הבחירות של ניכסון. בינתיים התפוצצה הפצצה גם בלי עזר-תה של מרתה. יועצי ניכסון, בעזר-רתו הפעילה, הטילו את כל הי-אחריות לזוועות על ג'ון מיטשל. הוכח שהיא אישר את המהלכים שהביאו לפרש-צת מישור המפלגה הדמוקרטית בבניין וטרגייט. וכי עוד לפני כן נתן את חסותו לתוכניות שונות של בילוש, עיקוב, צי-תות ופריצה.

ג'ון דין טען בעדותו שמיטשל אינו אלא שער-לעזאזל, שפעל בשם ניכסון. מיטשל עצמו נמנע בעדותו מלהאשים את ניכסון, ניסה לגלגל האחריות על יועציו. יועצי ניכסון ניסו לקבור את מיטשל, ואז, לפתע שוב נשמע ברמה הקול הי-מוכר, מרתה מיטשל תבעה לקבל הזמנה להעיד בפני ועדת-וטרגייט. היא מוכנה לספר את הכל, כדי לטהר את בעלה. השבוע התלקח בין ציידיו-וטרגייט ויכוח פנימי. האם להזמין את מרתה או לא? האם היא אשה מאוונת? האם יוסי-פו סיפוריה לחומר העובדתי הנחשף בהדר-גה, והמכה בכל יום מחדש את הציבור האמריקאי בתדהמה?

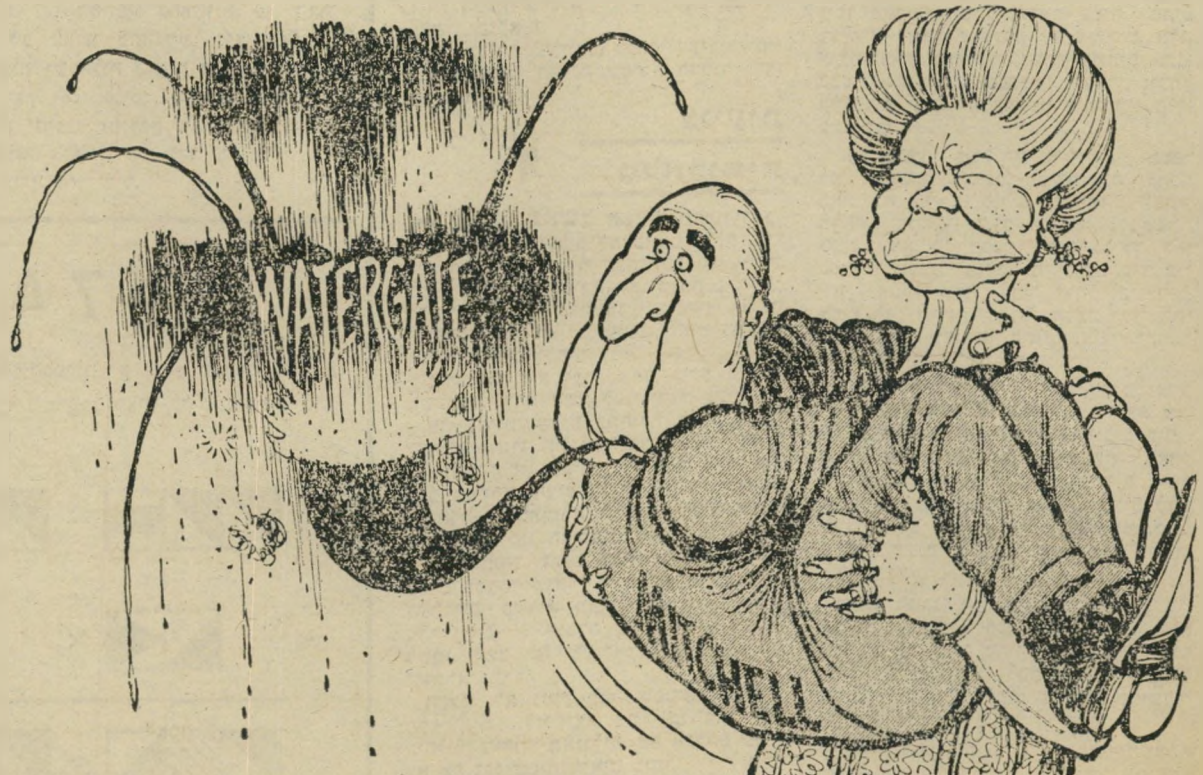
למרות הסנצורה המובטחת, יש המת-נגדים להזמנת מרתה. מתוך חשש שעוד-תה הנסיסית בשעה זו תסיח את הדעת מן המשבר העיקרי, שלא היה כדוגמתה בי-היסטוריה האמריקאית: ההתמודדות בין שלוש זרועות השילטון.

איך למנוע עריצות

התיאוריה שש שלוש הזרועות מונחת בייסוד החוקה האמריקאית. זוהי פילוסופיה שאביה היה שארל דה-מונטסקייה, הוגה-דעות צרפתי מלפני 250 שנה.

התיאוריה אומרת שכדי למנוע עריצות וריכוז העוצמה השילטונית ביד אחת, יש להלק את השילטון בין שלוש רשויות שוות-מעמד, שכל אחת מהן תהיה בלתי-תלויה בשניה: רשות מחוקקת, רשות מבצעת ורשות שיפוטית.

החוקה האמריקאית הגשימה עיקרון זה על-ידי הקמת שלושה מוסדות, שכל אחד מהם פועל באופן עצמאי בתחום סמכותו, מבלי להיות תלוי בשניים האחרים. כל אחד נבחר במועד אחר ובדרך אחרת. **הנשיא** הוא הרשות המבצעת. הוא נבחר במישרין על-ידי העם, ממנה את הממשלה כאוות נפשו, ואחראי אישית ולבדו לכל הסמכויות הממשלתיות. במשך

ג'ון ומרתה מיטשל
פצצה בפיה, זריקה לתוך הישבן

העיתונאים מתי גולן ודן מרגלית סיפרו בזמנו בגאווה על מיבחן הבזק שעשו ל"שורה של סטודנטים, שנועדו לשמש כב"כול עוזרים לבחאי מייקל אלפרדס, ב"הצגת עיר אחת. השניים הציגו למועמדים את השאלה: "האם היית מחזיר את ירו"שלים תמורת שלום?"

כולם ענו "כן", ניפטלו מייד, רק אילן רונן, בוגר בית הספר לאמנות הבימה ב"תצבי ברמת גן (ראה מיסגרת) ענה "לא" — וקיבל את העבודה.

היום, לאחר שרונן עיבד את הראיונות, שהוגשו על-ידי צמד העיתונאים כחומר גלם להצגה, למחזה שלם — צועקים גולן ומרגלית חסס על שרימו אותם, טיפלו את יחסם האישי לנושאים.

למרב האירוניה עמדה הנהלת החאן לצד ספקי החומר דווקא, גזרה את כל קטעים השמאלניים כביכול, בטענה כאילו הם אינם מוצדקים מבחינה אמנותית.

מעניין מדוע משמשים השמאל והימין כקרטיונים אמנותיים?

שטיח הקסמים

(המשך מעמוד 16)

המקבלים קהל ממוקמים במקום שהגישה אליו נוחה.

אולם הוריקה בת 2.7 המיליונים לא הס"סקה, וספיר נזעק להמשיך במצווה. ערך גיוס כללי בבנקים.

התוצאה: בנק טפחות, שנוסד כדי לתת הלוואות לעולים חדשים, נתן חצי מיליון. בנק המזרחי נתן 400 אלף. בנק הפועל המזרחי — 100 אלף. מרקנטיל חצי מיליון.

הבנק לפיתוח התעשייה 2.3 מיליון. היו אלה סכומים נכבדים, באותם ימים של חורף 1966, כאשר המיתון השתולל בארץ והלירה היתה לירה. אולם, בנוסף להם הוריק ספיר לשפירא עוד שלושה מיליונים, באמצעות חברה פיננסית של קונצרן כור — ושפירא החל רואה חיים בעולמו.

התקפל

מהארץ

ק החל — וכבר נהרגה עליו צרה חדשה. בעיקבות הוועידה הכלכלית הראשונה ב-1968, האמינו משקיעים יהודים ברחבי העולם כי אכן מעוניינת מדינת ישראל בהשקעות מצידם. אחד מאלה היה נט ליפסון, בעל רשת עולמית של מיפעלים לייצור שטיחי ונטור.

בקצב אמריקאי, העמיד ליפסון מיפעל בנצרת, החל מייצר בתפוקה שהיתה מס' פיקה לכסות בשטיחים את כל המזרח התיכון.

נוכח האיום החדש מצד המתחרה היעיל, השיג שפירא מספיר את האישורים הדרושים, החל מקים מיפעל חדש משלו בנתיבות, בשותפות עם קונצרן גרמני בשם רייכל, כדי ליהנות מהטבות איזור פ"ת. למדינת ישראל לא היה כל צורך בשני מיפעלים כאלה: כושר התפוקה של כל אחד מהם היה פי ארבעה מההיצרכות הכללית. אולם, פרט זה לא הדאיג במיוחד את שפירא, או את ספיר.

ליפסון, שנדהם תחילה כאשר שמע ש"ספיר אישר מיפעל מקביל לשלו, הבין את הרמז. הוא התקפל, מכר לידידו של ספיר את מיפעלו בנצרת עוד טרם נגמרה בנייתה, התקפל מהארץ.

כך, מצא עצמו שפירא עם שלושה מיפעלי שטיחים — מהם שניים וחצי מיותרים.

בשלב זה, היו לו כבר מיפעלים נוספים: טוילנד בבניברק לייצור צעצועים, וגלנויט בקיסריה לייצור פרוות.

עם סילוק המתחרים, החל שפירא מת"אוש שוב. כמנכ"ל טוילנד הוא מינה בחור צעיר בשם דודן פלד — בנו של דוד פלד, הממונה על המכס וידיד נקשר של ספיר. גם במיפעל בקיסריה נקט שפירא באותה שיטה, מינה כמנהל את מנחם קול — אחיו של שר"ה תיירות משה קול.

יחד עם זאת, נזקק שפירא לכספים נוספים. הנדיב הפעם היה שוב הבנק לפיתוח התעשייה שהעניק לו הלוואה חסרת תק"ד. הביטחון עליה היה, "המשכנתא על זכות חכירת מישנה של הקרקע" בבל"ת.

בלשון בנקאית, כך, בעזרת מיליונים מכספי הציבור וסי"לוק מתחריו, הצליח שפירא להפוך ליצרן בישראל.

צניעות

מלאכותית

ה שבו, כאשר השאיר מאחוריו ב"ישראל מיפעלים המעסיקים כאלף עובדים ומייצרים מחזור שנתי של 50 מיליון ל"י, יכול היה שפירא לחגוג את ניצחונו בלונדון, בחברת אורחיו — פקידי אוצר ומס"ת בכירים, שופטים, אישי ציבור, ושאר ידידים יקרים.

ספק אם הוא זכר אותה שעה תקרית משעשעת שהתרחשה לפני עשר שנים. אז, בהיותו עדיין בתחילת דרכו, תוכנן שפירא לחגוג את הבר מצווה של יצחק יהודה בחילטון. ספיר, שלא ראה בכך טעם טוב במיוחד, הציע לו לקיים את ההגיגה בביתו — ובתמורה התחייב ספיר לקבל אישית את פני האורחים.

ואכן ספיר הגיע לבית שפירא, ניצב על מישמרתו מצהרי היום ועד ארבע אחר הצהריים, כשהוא מברך אישית כל אחד מהקוראים — עובדה שודאי לא הוזקה לשמך הטוב של שפירא, שלא לדבר על האשראי שלו.

הפעם, לא נזקק כבר שפירא לצניעות מלאכותית: לנישואי בנו עם בתו של היהלומן היהודי מאנגליה, טס אברהם שפירא על גבי שטיח-פלאים מקורי — שנארג מכספיי-משל המיסים הישראלי.

1874

העולם הזה

חשבון

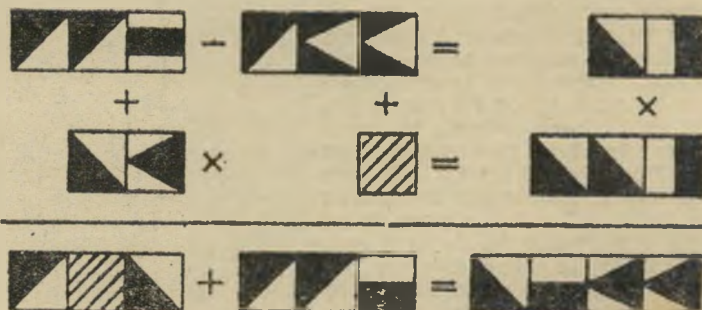
8	7	6	5	4	3	2	1
		13	12	11	10	9	
	18		17	16		15	14
		22	21	20			19
		27	26	25		24	23
	33		32	31	30	29	28
		37	36	35		34	
			39				38
45			44	43	42	41	40
	51		50		49	48	47
		56	55		54	53	52
			62	61	60	59	58
				65	64		63
			69	68		67	66
				71			70

מאונך:

- 1) גודל שירי העלילה ההודיים. (5)
- 2) "סיק גלוריה מונדי" (9) תאריך בעל משמעות בחודש שבט. (10) יבשה בין זרועות של שסך נהר. (13) תבלין מזרחי. (14) כלי שיט. (16) מגיע. (17) הלך אצל העורב. (19) אמצעי תקשורת. (20) אש. (22) מפעל אלקטרוניקה יפני. (23) לקרנף יש רק אחת. (24) חומל. (25) חודש עברי. (27) מרגל הנמצא עתה בארץ. (28) נחל בצפון הארץ. (29) קיבוץ ליד חיפה. (33) מביא בביתו של אברהם אבינו. (34) לאב. (35) תו נגינה. (36) כשהוא נכנס יוצא סוד. (38) הורדת מחיר. (39) סמפלט. (41) נוהל כסה. (42) מכשיר עיניים. (44) בשור פופולרי בארץ. (46) רטוב. (48) אנציקלור סדיה מפורסמת. (51) תלי-חרבות. (52) מידת משקל. (54) יחידה ביולוגית. (55) בעל חי איטי. (56) פרי הגדל על שיח. (57) הניד בראשו לאות "כן". (58) לשעבר ראש ה"אף.בי.אי. (62) הר הקשור במבול. (63) חמש אותיות מהאלף בית לפי חסדר. (64) תבואה. (65) אדריכל הנצחון על הנאצים. (66) קולב. (67) י"ש מהול במים חמים וסוכר. (69) קריאת זירור. (70) לשם נסעו הארגונאטים. (71) יצירה המתארת מעללי גיבורים.

חשבון 1874

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור, חיבור וכפל, יש למצוא איזו סיפרה מציינ כל סמל של ריבוע.

פופ

המגפיים של ברוך

מי שלא מכיר את סיפורי פוגי, שייך למושב זקנים או ירוץ לקנות רדיו-טרנזיסטור. חוץ חמש דקות (מכסימום!) לפני או אחרי מהדורת החדשות התורנית, יש מע את המגפיים של ברוך, או לפחות את פה קבור הכלב — שניים מתוך ה"סיומנים, שהפכו ללהיטים חרימזוג, שב"סיפורי פוגי של להקת כוורת.

סיפורי פוגי אינם רק הופעת הסופ המתורבתת, הנחמדה והמשעשעת הרא-שונה של בני-ישראל אחרי אלפיים שנות גלות כי אם יותר מזה: מאורע חבי-רתי של ממש.

צאו לרחוב והקשיבו לשפת העם בא"ר טובוס ושפתיהם: פעם שמעת על "כמה שפריצים של אפסיר-שיב לשיפור הא"ר שיות, או על ה"צו"צ" של הקומקום". היום אתה שומע על משהו ש"יצא לו פלפסוס כרוני מרוב שהיה דורך ענבים, כמו "חולילי לומברטה". אותו חולילי קיבל "ספול כהלם", והוייב לחזות כי פסקו-שליים במשך חודש רצוף.

חולילי לומברטה הוא אחד מחבריו של סוגי, הסופוס המצחיק בעל הקול המאנסף שנולד למעשה כמין הרשלי מאוסטרופולי, אבל בלהקת הנח"ל. שם הכירו זה את זה חמישה מתוך שבעת המופלאים המרכיבים את להקת כוורת, והם שמספרים, מנגנים ושרים את סיפורי פוגי: דני סנדרסון, ש"עיצב את דמותו של פוגי לשרשרת של עלילות שחלקן תימלל, מאיר סנדרסון, ש"טיין, המתוסף ומי שמופיע כפוגי, גידי גוב, הזמר ותמססר בעל פתיון-הפוקר נוסח באסטר קישון, אפרים שמיר, הפורט בגיטה שמלית בעלת 12 מיתרים, אלון איליאריצ'יק (בנו של המלחין הוותיק) מגן בבס, יונתו רכטר בפסנתר חשמלי, ויצחק קלפטר-צ'יצ'יק, הגיטריסס שמיתריו הול"כים לפניו!

כל סיפורי פוגי הם טרגדיות, מספר דני סנדרסון, "למשל, הסיפור על האהבה האומללה של יודוקוליס ליפשיס ("שפתי-חרא") שנולד, עצוב ומיותר, למשפחת קימל, הוא גר בכפר שהיה כל-כך קטן שאפילו אם היית לבד היית עם עוד מי שהו, אביו ואמו, שהיו הוריו היחידים, אמרו לו: תתעודד בננו. המצב יכול להר"יות יותר גרוע, או הוא התעודד והמצב באמת נהיה יותר גרוע."

גם הסיפור על ברוך שחתאהב במגפיים רגלי-שנייה מסתיים בסיום טרגי ללא מו"צא. ברוך מצא את מגפיו האהובים בור"רותיו של מישור אחר, ועכשיו הארץ כולה מבכה את גורלו בשיר שיש בו נימה חסידית מובהקת: "כי נעליים קונים מהר וגרביים לא חסר / אך מגפיים ומכנסיים שתמיד קונים גומפליט קשה מאד להשיג אותן כעת".

וישנה הטרגדיה הנוראה של פוגי עצמו, שביקש מחבריו לחכות לו בארון, והוא חוזר ומוצא אותם מחוץ לארון, הוא כועס נורא, וכולם רוצים לבכות, אבל ויטוריו פרסטו יודע שלא בוכים על חלב שנישפך, או הוא שופך חלב על הריצפה.

אבל לטרגדיה זו יש מוסר-השלל, "מציין גידי גוב, "יותר טוב לגור עם אר"בעה אנשים בארון, מאשר לשלם 500

דני, אבל שלא ייגעו לנו בצידו, ברור?

אחרי טיפוח הפורנו (7 הדקות) וסיפורת הקודש (הבשורה) עומד הסופר האמריקאי אירווינג וואלאס להתנפל על ספרות הבית הלבן. וואלאס, שכתב בזמנו רבימכר בשם האיש, על כושי המגיע למשרד נשיא ארה"ב, אוסף בימים אלה חומר רב ככל האפשר על פרשת ווטרגייט. אחרי שבמשך מיספור חודשים התלבט אם לגעת בעניין או לא, החליט בעיקבות הגילויים האחרונים שכל צינורות מצידו מיותרת בהחלט, ומי שקרא את ספריו יודע ממילא שהציניות איננה תכונתו הבולטת של וואלאס. לסיפור החדש הוא יקרא בשם השוק הגדול ואם לשפוט לפי קצב הכתיבה הרגיל שלו, ישנו סיכוי סביר שבתוך כמה שבועות כבר יופיע הספר שיסתרע על כמה מאות עמודים. ואם לגבי ניכסון, ווטרגייט פירושה צרות, הרי לגבי וואלאס יהיה בשורה נוספת על תפיחה בחשבון הבנק שלו.

"להקת כוזרת" ב"סיפורי פוגי" טרגדיה נוראה בארון

לירות לחודש על דירה של חדר וחצי. איך מסתדרים חמישה בארון, ואיך מסתדרים שבעה על בימה, כשכל ההגדה של פוגי לא נירשמה מעולם במחברת? תווים?

"פשוט מאד," מסביר דני, "בין כולנו יש כבר שינאה מגובשת ביותר."

וכיצד מגיב הקהל להופעה יוצאת-דופן כזו, כשאין כמעט "טריקים" אין חוכמות ענקיות, אין תלבושות מבהיקות? "יש הפתעות," עונה אלון אוליארצ'יק, "קהל טוב זה קהל שמגיב ונהנה. ובארץ בדרך כלל לא יודעים ליהנות. הרי אינך יכול לראות מן הבימה את החיוך של הקהל. לעומת זאת את הצחוק שלו אתה יכול לשמוע."

"קהל טוב זה קהל שלא מתאפק מלצ'חוק בקול רם."

"אני מקווה שיש בדבר הזה משהו ש-הקהל יכול לקחת איתו הביתה," אומר

דו"ח מיוחד של ועדה ציבורית דמיונית בעלת אחריות לאומית לגמרי עקידת יצחק רוכבת שוב

במולדת ועריקה מן המחנה. (הערה מס. 13: הוועדה מביעה את מחאתה והודעותיה העמוקה מן הקטע בו הולכים ליאו ובתו מימי אל החר, ליאו אומר בקטע זה: "בלי שה, זה לא יצליח. אתהמול תיה לנו שה." מימי: "לא צריך שה, אבא, אבא, אתה מוכן?" ליאו: "או מה נעשה?" מימי: "תוציא את האקדח." ליאו: "או את השח." מימי: "כן, הוצאת אותו?" ליאו: "תזכרי שאת ביקשת, מחסנית שלמה, תספיק לך. בזמני החופשי, מחסנית שלמה, אש." פוקס: "אל תשלח ירך אל הנער!" הוועדה הציבורית מעירה כי הדמיון בין מעמד זה למעמד עקידת יצחק, הנעוץ בדמיונו החולני של המחזאי, עשוי להעיד לות את לחץ-דמם של חוגים קיצוניים עד כדי הצתת המכונית של המחזאי, המכיר נית ומנהל התיאטרון.

מכיוון שאין בארץ צנזורה פוליטית, דתית, מצפונית, או אמנותית, רואה לעצמה ועדה זו כחובה מוסרית נעלה להתריע על שמחזאי מקורי וסרחה זה נטל על עצמו לבזות, לנעץ ולחלל מעמד נשגב שהיה אור ומופת בתולדות עמנו, ולהעני ולטעון כאילו בימינו קיימת מגמה בקרב מנהיגינו להקריב קורבנות על מזבח תיאומה.

לכן מציעה הוועדה הציבורית הזאת לקצץ, לשפץ ובמידת האפשר אף לבטל הצגה זו, ומביעה את צערה על כך ש"מסיקי ההצגה אינם תלויים בחסדי תיאור רונם ציבוריים, אחרת היתה הוועדה דו-אגת בעצמה שדרישותיה יתמלאו).

מעיף בלאורחיו של ליאו, שיש בו סגיעה חמורה במצעים אידיאולוגיים מוקדשים ל"עם ולאוהב. החל בשורות: "אנחנו מצאנו שאם רוצים לתפוס את כל הכוח-הבהיר הזה שלמעלה בשמיים (כוונת הדמות: אם רוצים לכבוש את השמיים) חייבים להת" דיר אנשים לכל מקום (כלומר, לשלוח אנשים רבים ככל האפשר לשם). "כלומר, למשל, למחלקות הציבוריות, לאיגודים, לבתי-הספר, לבתי-המשפט, ל" תיאטראות ולחקלאות. מילאנו את כל ה" אנשים (בשמים). היום אנחנו שולטים שם שילטון אבסולוטי. אני בחרתי את האנשים לפי השיטה שלי, ופוקס היה מעלה אותם לפי השיטות שלו."

התקפת אימפוטנטיות

להערה מס. 11: הוועדה הציבורית מסתייגת מטקס-החתונה שבין יונס למימי, שיש בו כדי לסגוע ברגשותיהם ה" עדינים של שומרי-מסורת ויראיי-שמיים ומציעה להשמיט את המישפט: "הידיים הללו שאתם אחוזים מקודשות הן מרגע זה ואנו מצויים לא לגעת בהם אלא לר" אותם בלבד."

(הערה מס. 12: הוועדה ממליצה להשמיט את הקטע בו מתבקש פוקס לרצוח את ליאו וידייו אינן עומדות לו, יש בקטע זה תיאור בלתי מבוקר של התקפת אימפוטנטיות והסתה לאימיליו פקודות, בגידה

את חזאיתה של הנ"ל או להלבישה בתח" תוניכותנה, בנוסף על גרבוני-הרשת ה" מטפסים על רגליה החטובות עד קריהמור" תן היציב שלה, לבל תתערער יציבותם הנפשית של יראיי-שמיים וחברי-כנסת).

לחסל ברגע את הסטיות

פוקס — עיזורו של ליאו, (פוקס יכול להיות חייל גיבור ו/או מדריך קא" ראטה ו/או רוצח מיקצועי ו/או איש-בי" טחון ו/או חבר הליגה ו/או חבר הצבא האדום היפאני).

(הערה מס. 5: הוועדה מציעה לאזן את הדמות ולתת לה עיסוק אמנותי הולם כמו משורר, מלחין או צייר אנטי-פוליטי).

יונס — ארוסה של מימי. (יונס יכול להיות כל אחד שאינו קוף ואף לא אידי-יוט. טיפוס של אדם ראשוני, טהור ונקי).

(הערה מס. 6: הוועדה מקבלת בשי"ח את הדמות הנ"ל, השומרת על איוון מושלם עד תחלק הראשון של המערכת הראשונה, זאת אומרת, כל זמן שהיא מגלמת בובה גולמית. גולם זה מאפיין ביותר את הצבר הממוצע השחור והנקי. הוועדה מציעה לבטל את המשך קיומה של דמות זו ברגע שמתגלות בה נטיות אחרות).

(הערה מס. 7: הוועדה ממליצה להוריד את הגופיות המוכתמות בדם ולחלות במ" קומן גרביים ומגבות — חיות — ל א).

(הערה מס. 8: הוועדה ממליצה לקצץ את המעמד בו קורה ליאו בשמותיהם של מי שהיו בעלי גופיות הנ"ל, ועכשיו ניש" מתם-עדן. הנימוק: יש במעמד זה ביווי כבוד המת).

שיטה ברברית

להערה מס. 9: הוועדה ממליצה לדלג על הקטע בו מדגימים ליאו ופוקס ליונס כיצד הם יוצאים לציד בעלי-גופיות שלא הוכתמו עדיין. הקטע הזה, המובא להלן, מלא אלימות ועשוי להשחית את נפשם של ילדים מתחת לגיל חמש ופסור לייגוס. יש להוציא את המלים: "או ככה, השיטה הראשונה שבה השתמשתי היתה השיטה הברברית (פוקס מציג בובת-אימור גים). תכיר — זה טוני. אתה ניגש אל טוני מלפנים, תוסס אותו ו... (פוקס תוקע את הסכין בבובה). "כאמור, זו היתה השיטה הברברית. ה" שיטה השנייה היא השיטה המתוחכמת. נניח שטוני יושב על כיסא בנחת. אתה לוקח גרון ומנסה את הלהב בכיוון הזה, ניגש אל טוני מאחור. במכת בולר" אתה אתה מוריד את העץ העומד לצידו. בדרך כלל, העץ מוחץ (את טוני כמובן). השיטה האחרונה היא השיטה הטורטלית. אתה מטייל עם טוני ושורק לו שיר (שורק). פתאום... (הוא דוקר את הבובה). (הערה מס. 10: הוועדה מציעה לדלג על כמה שורות מן המונולוג הארוך וה"

אין רונן כתב שני מחזות: עיר אחת וטוב למות בעד עצמנו. היה זה מרתק להשוות השבוע את גורלם. החומר לעיר אחת עובד על-ידי רונן על-יסוד חומרה-גלם שסיפקו לו כתבי הארץ, דן מרגלית ומתי גולן.

המחזה הועלה בחאן הירושלמי. הירושלמי יש הנהלה, תקציבים, וכו'. ה" תוצאה: המחזה נרצח לאחר תיוולדו, בלחץ הצנזורה הפוליטית שאיננה קיימת בארץ. יצירתו האחרת של רונן, מחזה מקורי בשם טוב למות בעד עצמנו, מועלה בארץ רח עצמאי על-ידי תלמידי בית-הספר לאמנות הבימה בית-צבי, מוצג כל פעם באולם אחרי. ללא הנהלה, ללא תקציבים — וללא צנזורה. מאחר שאין איש יכול לאיים על התלמידים בשוט של סגירת צינור התקציבים, אין איש יכול גם לסתום את פיהם. והקהל הישראלי יכול לשמוע ולראות את כל הדברים הנוראים שנפסלו בעיר אחת ומחזות דומים.

שכן טוב למות הוא מחזה מתקין, משע"ש, מתקין, מלארעיונות, מתקין, מתקין. לוא היתה להלהקה המציגה את טוב למות גופלת בסירה-השנמת, לא היה טוב למות זוכה לחיות. דו"ח הוועדה הציבורית, ש" בידה הכוח לשחרר או להקפיא תקציבים לתיאטרונים, היה נקרא כך:

גופיות עם דם

הנידון: טוב למות בעד עצמנו. מחזה מקורי מאת אילן רונן. מועלה ע"י תל"מידי בית-הספר לאמנות הבימה בית-צבי. בהשתתפות: דלית כחן, דויד זאבי, מיכאל ביטר, רפי תבור.

(הערה מס. 1: הוועדה הציבורית הזאת ממליצה לשנות את שם המחזה, שיש בו משום סגיעה בדמותו הנערצת של הגיבור מתליח, וחילול יום "א באדר, הצעות לשם חדש: טוב לחיות בעד ארצנו").

תמאורה: שלושה-ארבעה חוטי-כב"ס סה בגבהים שונים, עליהם תלויות גופיות עם כיתומים גדולים. החוטים קשורים אל מתלה ואל סולם. על הסולם תלויה בובה. (הערה מס. 2: הוועדה הציבורית הזאת, של התיאטרון הציבורי הזה, הממומן על ידי הציבוריות הישראלית הזאת, צוברת את התנגדותה נוכח תמאורה פרובוקטיבית זו).

הדמויות: ליאו — הבוס. (ליאו יכול להיות פוליטיקאי ו/או שר-ביטחון, ו/או רמטכ"ל, ו/או אידיאולוג פאשיסטי, ו/או אורח ממר צע ו/או אב למופת).

(הערה מס. 3: הוועדה הציבורית מצ"א שצריך למחן את הדמות הבלתי-מאורזת הזאת).

מימי — בתו של ליאו. (יכולה להיות בת-קבוצת שגדלה על שמנת ו/או בת-עיר שגדלה על קפה-נמס) מציגת בעיניים מושכות, מבט מלוכסן, מה פתוח, שומרת על מתח פנימי וקרימתן יציב.

(הערה מס. 4: הוועדה מציעה להאריך

"טוב למות בעד עצמנו" כחן, זאבי, ביטר ותבור

למכור את עצמו — עמד נדהם ואובד-עצות.
הוא ניסה להימנע מלהגיע לבית-המישפט. התוצאה: חברים, שלא תארו לו עצמם בחלומותיהם הנוראים ביותר כי ההצלחה הפכה לו לעוגמת-נפש — הופעתו לקבל ממנו באחד הימים גלויה מצוירת כהאי לישנא: "ה' מי יגור באהלך? מי ישכון בהר קודשך? הולך-תמים ופועל-צדק ודובר-אמת בלבבו."

נאיביים כפסוקי-התהילים התארגנו להם אוהדים, שחקנים, ציירים וחברים סתם, לתנועת מתנדבים גדולה, טוביה בארי, משה גת, מאיר מרגלית, יענקלה בן-סירא, דני קרוון, ורבים רבים, שידעו עד כמה חסר קדר את היד התקופה והידע התכנוני — הגישו בקשה למשרת ישראל לקבל רשיון לעריכת הפגנת-הזדהות עם מלחמתו של חברים.

רק אז נודעו משהו אצל בעליה-גלריה והם פנו למשרתה בבקשה לבטל את הפגנה — תוך הסכמה לגשת לבוררות.

חיננא. בית-המישפט מינה בורר, ול-אחר מכן ניתן פסק-הדין, ששימש עילא לחיננה שערך דן.

ספינת השלום

פרחים ונרות מול החומות

מה קרה

בהפנינג שאורגן

עדידי "קול השלום"?

יום השבת, ה-28 ביולי, היה צריך להי-יות היום הגדול של 90 פגנת השלום של אייבי נתן. "זה היום לקראתו הכננו את עצמנו במשך שש שנים" חזר והודיע אייבי נתן בקול נרגש בתחנת הרדיו שלו, שעדיין נותרו לה מעריצים לא מעטים בקרב מאזיני הרדיו בישראל.

ה-28 הוא תאריך המזל של אייבי. זה היום בו סס את טיסתו הראשונה למצ-ריים בשנת 1966. מאז הוא מבצע את כל מבצעיו ב-28 של חודש זה או אחר. ל-28 ביולי תכנן אייבי שני מיבצעים מקבילים. ביום זה עמד להיערך על סיפון ספינתו, העוגנת עתה מול חוף אשדוד, ה"דיאלוג" הראשון בין ישראלים לפלס-

צייר קדר חונג *
זעזוע פתאומי

טינים. אותה שעה עמד להיערך, לפי התיכנון, "הפנינג השלום" בגבעת התח-מושת בירושלים. שעתיד היה להפוך למיפגש אחווה יהודי ערבי, בו יחליפו פרחים וידליקו נרות מול חומות ירושלים העתיקה.

מוקשים בגבעת התחמושת. כל התקלות האפשריות אירעו בדרך להגש-
(המשך בעמוד 28)

* בין שמזאל עצמון ויעקוב בן-סירא.

(המשך מעמוד 22)

לנו שהילד קיבל מכה בראש, ולא ברור ממה טבע."

"יהודה היה ילד מחונן," קונן השבוע אביו, העובד כפועל פשוט. "הוא התקבל לפנימיית המחוננים בירושלים. מעולם לא היה הולך לבדו לבריכה, בלי לקבל רשות." אלא שהרשות שקיבל לא הועילה — כמו שלא הועילו שאר הצעדים שננקטו: שני המצילים פוטרו — "ללא קשר ל-טביעה". הבריכה נסגרה — "ללא קשר שלא פעלו כראוי".
ליהודה הקטן, כל זה כבר לא שינה.

ללחום. לא לחלום

רק לאחר שאיים בהפגנת

המונים — זכה הצייר לקבל

את כספו מבנק הגלריה

בנהרות של פונץ' צונן ורענן, בורמי-פרחים ובשזירות של בלונים צבעוניים עם כרונות היתוליות, חגגה הבוהימה הישרא-לית הציורית, ובייחוד המציירת, את שימחתם של ציונת ודן קדר. השמחה נערכה בליל-שבת האחרון בדירת-הגג של הצייר בתל-אביב, אך הדיה עלו ה-שימחה. ואם אכן שוכנים שם עדיין אותם מלאכיות-צדק אגדיים, המדירים רגליהם מן הארץ בזמנים מודרניים שכאלו, בוודאי יצאו גם הם במחול.

דרך קוצנית. לא היתה זו שימחת הפרטית של הצייר התמים ורעייתו הקי-בוצנית, כי אם שימחתם של כל הולכי-תמים ופועלי-צדק שליו את בני-הזוג במשך שמונה חודשים עגומים, דן, רעייתו ועורר-דינם, אמנון וכרונ, מלאו פיהם פונץ', סירבו להגיב על הפרשה העגומה, שהגיעה לסוף המאורש בבית-המישפט, או להיזכר בה אף לרגע. "מה שהיה היה," קראו לעבר האורחים הצוחלים, "לחיים!"

רק מי שעקב בחרדה אחרי דרכם ה-קוצנית של בני-הזוג, שלא ידעו כי טעמה של אמנות יכול להיות מר כלענה, למי שאינו סוחר בדמו — יכול היה להעריך את כוחו של הצדק.

עקבות האהבה. היה זה לפני שמונה חודשים שהביקורת גמרה את ההלל על תערוכת-היחיד של קדר בגלריה רנה זרום בתל-אביב. קדר הציג בתערוכה את עבודותיו הטובות ביותר, פריימאמן של שנתיים ימים, בהן התמסר לציור בלבד — לאחר שמומן נואש מאהבתו האחרת, ה-בימיו.

גם כך מצאו צופים רבים עקבותיה של אהבה זו בציורים שהיו מלאים אווירה דרמטית, בנויים כתפאורה משוכללת ו-מוזכרים בצבעיהם את הציירים הפלמיים של המאה ה-15.

הגלריה החדשה התכבדה להציג תערוכה זו כתערוכה רצינית ראשונה לאמן אחד. גם קדר, מצידו, הלך שבי אחרי צורתה הצינונית הנאה וחדרית, שהתאימו במיוחד באווירה לאופי תמונותיו.

מרה שחורה. יום לפני הפתיחה, נית-קף קדר מרה שחורה, במקום ההתלהבות והתכונה החגיגית לקראת המאורע. הסיבה: בעל הגלריה הוגו שוורץ איש-עסקים ענקיים וסוחר מוצלח, הודיע לו שהוא רכש חלק ניכר של תמונותיו ב-50 אחוז מן התמורה קודם שהוצגו למכירה.

התערוכה נפתחה, ובערב הראשון נימ-כרו 15 תמונות, כמחצית התערוכה. ה-המשך כיבד את בעליו בהצלחה אמנותית ומסחרית כאחד.

אך בסיום התערוכה גילה קדר שבי-הצלחה אמנותית איי-אפשר לשלם את חשבון המכולת. כתשלום על פרי עבודתו במשך שנתיים — קיבל מן הגלריה סכום מגוחך של 4.200 ל"י בלבד, בעוד ערך התמונות שנמכרו בתערוכה היה 35 אלף ל"י.

הגלריה נטלה לעצמה רווח של 55% מחלק ניכר מן התמורה, הגישה לאמן חשבון מכובד של הוצאות שעליו לשלם מכיסו, דרשה ממנו להשאיר בגלריה חלק מתמונותיו למכירה בעתיד.

חלומות נוראים. קדר, שמאו ומעולם ניסה להימנע מן השלב של העברת המוצר האמנותי לצרכן, שלא ידע אף פעם איך

X

**ספונט
טוטו**

X

12

X

השבוע מינימום
נלל הפרסים

125 אלף ל"י
(כולל העברה)

מינימום פרס ראשון

50 אלף ל"י
(כולל העברה)

X

12

עשה לך מנהג קבוע -
מלא טוטו כל שבוע!

על זה נאמר:
עשה
את שלו

מיוצר בישראל ע"י בלמון בע"מ, המפיצים: חב' נורית בע"מ

26

האריאטה בעזרת השם

חנה רפאל הלפרין בתמונה מלפני עשרים שנה, מוחץ את עורפו של יריב בעת קרב היאבקות חופשית. הופעתו של רפאל הלפרין בארצות הברית זכו לפירוט עצום.

והרם

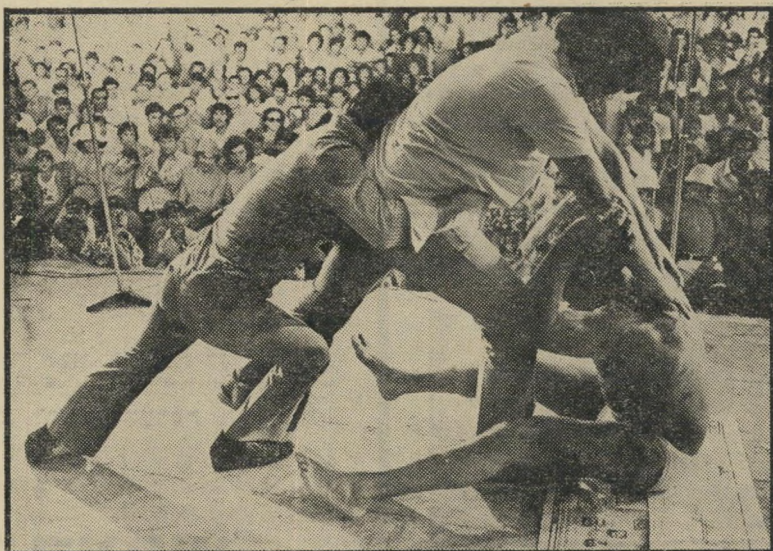
הלפרין כיום, מדגים ניפוז שורת רעפים במכת קא-ראטה יחידה, כגב כפידו החשופה. המתאבק לשע"ר, שזכה לפירוט עולמי, הפך עתה לקאראטאיסט מצטיין.

רים, ירחונים, ושאר חומר כתוב בנושא תרבות הגוף, למד להפתעתו שגוף ניתן לפתח, ובשיטות פשוטות יחסית. הוא אסף מטיליברזל ישנים, גילגל אבנים כבדות, ובנה לו בחצר מערכת משקלות פרימיטיבית, אך יעילה.

לאחר שזכה, שנים ספורות לאחר מכן, בהתחרות מר ישראל, כגבר השרירי ביותר בארץ — עבר הלפרין לשטח ההיאבקות. הוא יצא לארצות הברית, ניהל שם שורת קרבות בשיטת תפוס כפי יכולתן הפראית — שרבים מאמינים שהתוצאות בה נקבעות מראש — והפך לסנסציה, במגוון שלל מכנסיו והכיפה לראשו.

בשיא הצלחתו, מילא הופעותיו את המדיסון סקוור גארדן הענקי בניו יורק. לכותרות השמנות ביותר זכה, כאשר מתחרה נזעף הטיח בפניו "יהודי מלוכלך". הלפרין הרים את הבחור באוויר, השילו לתוך יושבי שורה עשר או משהו כזה.

עתה, ינסה הלפרין לחזור, עשרים שנה מאוחר יותר, על החוויה — בשיטה היפ-נאי: ב"קאראטה", הוא מסביר, "העיקר זה כוח הריכוז. כשאני עומד לתת מכה — אני מרכז את כל דמיוני במה שנמצא מהעבר השני, ורואה את ידי כבר שם. בדמיוני אני לא מרשה לשום דבר לעצור את תנופת היד. מכה אחת וגמרנו. כי בקאראטה אין מכה שנייה."

ההתחלה - הלפרין בעת הופעתו האחרונה: שני ביריוני קשקשים חסרי נים עומדים מעלי, מנסים למנוע בעדו מלקום. למרות גילו המתקדם, מצליח הלפרין להישאר בכושר גופני נדיר, מתחרה בצעירים ממנו.

והסוד - למרות ההתנגדות מצליח הלפרין לקום, בעוד שני מתנגדיו מנסים לשווא להושיבו בחזרה. לאחר מיספר שנים בהן התאמן הלפרין בקאראטה בהשקט ובביטחה, יצא עתה עם הישגיו החדשים בפני הקהל הישראלי.

בימים אלה, התנער האריה הוותיק, שרבים האמינו שסיים כבר את הקאריירה שלו על הזירה, ויצא לרכוש לעצמו שם בשטח הקאראטה.

היה זה ביום א' שעבר, בפיסקיט שנערך במסגרת יום ההתעשייה האווירית לעובדי תע"ש בגני ההתערוכה במזרח תל-אביב. אלא שלפני ההופעה הפומבית המפתיעה, הסתתרה עבודת הכנה ממושכת ויסודית, גם אם שקטה.

כדרכו בקודש, ניגש הלפרין גם לקאראטה בשיטה מדעית: "רכשתי למעלה מ-30 ספרים בנושא", סיפר. "בכל אימון אני עושה עד 15 אלף תנועות, דבר הנותן כושר לאנורמלי. אני תוקע את הידיים בחול, אחר-כך באורז, אחר-כך בחצץ דק — כדי לחשל אותן."

ביריון

נוראי

רפאל הלפרין, שלדור הצעיר הוא מושג מעורפל בלבד, הגיע לעולם הייאבקות כבחור ישיבה דל וצנום. היה זה לפני 28 שנים, בדרכו מהישיבה לבית הכנסת או להיפך, שהנער נעצר באקראי ליד חנות ספרים, ועינו נתקלה בירחון אמריקאי לפיתוח הגוף. הביריון הנוראי שהופיע על שער הירחון נראה לרפאל כמשהו שלא מהעולם הזה. כאיש-ספר מילדות, פנה הנער לספר

זהירות הלפרין בהבעת אימים, מנפח את בית החזה האדיר שלו — תנוחה שנועדה לזעזע את ביטחונו העצמי של היריב.

קים לו אדם, יום אחד בבוקר, ומה ליט שהוא — לא, לא עם. רק מומחה לקאראטה.

מכל צעיר ממוצע, דורשת האמנות היפנית העתיקה הזו שנים ארוכות של אימון מפרך ומתמיד. עד שהוא מסוגל להגיע לרמה כלשהי. אצל רפאל הלפרין, גם כשהוא בגיל כסול מהצעיר הממוצע — זה נעשה בן-לילה.

והי השיטה ההלפרינית המפורסמת: לפני עשרים שנה, הוא התפרסם, בן-לילה באותה דרך בדיוק, כאלוף ההיאבקות החופשית בארצות הברית, וזה להערכת מיליוני היהודים שם — כולל הדתיים: הלפרין שומרי-המסורת היה המתאבק היחיד הראשון שעלה על הזירה חבוש כיפה מאז ניהלו הנוצרים הקדמונים קרבות דומים עם האריות בוירות רומי.

סלט של חול

אורז וחצץ

אבל זה היה מזמן. מאז, קם דור חדש, אשר לא ידע את רפאל. ואם ידע, הרי זה רק כאיש-עסקים.

הנאספים המשיכו לשיר, כמה מהם אפילו ניסו לרקוד. "חבל שזה הכל מה שתחנת-רדיו יכולה לאסוף", נאנח עיתור נאי זר שבא לסקר את המאורע בתיקווה שזה יהיה הפנינג המוני של ממש.

טלוויזיה

סליחה, טעות בספסר

בגלל כתבה בטלוויזיה החזיט פוחר בחומרי-ביניים דרדת מהארץ

קלינו רוקח ישב לפני מכשיר הטל-וויזיה בדירתו הרמת-גנית וצפה בהנאה בתוכנית החדשות: השבוע — יומן-האירור ע"ס. היה זה יום שישי בלילה לפני כחודש, וקלינו, שסיים את עבודת השבוע שלו, היה נינוח ורגוע. לפתע קפץ ממקומו כנשדך נחש. "זה לא יכול להיות!" צעק, "זה לא יכול להיות!"

על המסך הציגו את העסק שלו, חנות לחומרי בנין במרכז רמת-גן, ברחוב הרצל. את התמונה ליווה הקריין בדבובי קריינות שהסבירו כי המקום הוא מקום מיפגש מרכזי לספסרי המלט השחור בארץ. לא רק זאת: כתבי הטלוויזיה ראינו על רקע החנות ערבי, שהוצג כספסר מלט מחאן-יוניס, כי צורה שכל צופה יכול היה לקבל את הרושם כי הערבי עוסק במסחר שחור במלט בחצר חנותו של קלינו. עבור קלינו רוקח, יליד לוב, שעלה לארץ כעולה חדש לפני שנה וחצי, הפכה השבת

סקרנים בהפנינג השלום בירושלים לא מכירים את השירים

שאחרי הצגת הקטע בטלוויזיה לשבת שחורה.

פרוצה בחצר. קלינו, יליד לוב, נמנה על המשפחות המיוחסות והעשירות שם. לתוצאה ממלחמת ששת-הימים, אחרי ש' השתנה יחס השלטונות אל יהודי לוב, נטש קלינו עם כל משפחתו את לוב ועבר להתגורר באיטליה. לבסוף החליט להשתקע בישראל. הוא לא היה זקוק לשיכון של הסוכנות. בכוחות עצמו הסתדר, החל לייבא לארץ כלים סניטריים, אריחי חרסינה ופסי לי קישוט מאיטליה. לא היתה לו כל סיבה להתלונן עד ליום בו הוצג בטלוויזיה כמי שבחנותו ניתן לפגוש בגדולי ספסרי המלט של ישראל.

קלינו לא היסס, ישב וכתב מכתב אל רשות-השידור וטלוויזיה הישראלית. "הר חנות שלי הופיעה בתוכנית כמרכז למיפגש גשים בהם מתנהלים כל מיני עיסקות מפוקפקות הקשורות במכירת מלט בשוק השחור", כתב קלינו. "אין מילים בפי לתאר את התרעמותי על מישדר זה והנזק שנגרם רם לשמי הטוב ולמוניטין של מקור הר פרנסה שלי... אין לי ולא היה לי ולא יהיה לי אף פעם יד בעיסקות מלט בכלל ובעסקי מלט בשוק השחור בפרט".

מה שקרה אחרי השידור הוא שכל מיני אנשים, שחשבו שהטלוויזיה גילתה להם היכן ניתן לקנות מלט במחירי השוק הי שחור, החלו נוהרים לחנותו של קלינו. קלינו היה מפנה אותם לרשות-השידור. מצד שני, טוען קלינו, ירדה קרנו בעיני בני העדה הלוברית, שלא יכלו להאמין כי

(המשך מעמוד 26)

מת שני המיבצעים. פרופיסור ערבי מקי היר, שהבטיח לעלות לאוניה, ביטל את ביקורו. משלושת הפלסטינים שהבטיחו להשתתף בדילוג, הגיע רק אחד, שי שוחח בפני המיקרופון הפתוח עם העיתור נאים חזי כרמל (מעריב) ואמנון קפליוק (על המשמר). נוסף לו נשמע בדילוג גם קולו המוקלט של העיתונאי הערבי מוחמד אבו-שלבאיה. הדילוג היה ארוך ומייגע. תורגם לעברית וערבית ולא חידש הרבה. קשה היה לומר שהוא הצדיק את הצי פיות הרבות שתלה בו אייבי נתן.

גם בדרך להפנינג אירעו תקלות. תחילה הסתבר שעיירית ירושלים מתנגדת שיער כי אותו בגבעת התחמושת. הפחדו את אייבי כי הגבעה זרועה עדיין מוקשים העלולים לסכן את המבקרים. אייבי הח לט להעביר את מקום ההפנינג לגני אוגוסטה ויקטוריה על הר הזיתים, לפני שהתברר לו שזהו שטח פרטי של בית החולים. שאין רוצים שיערך בו כל מיפגש שהוא. לבסוף, בלית ברירה, הוזמן אייבי את שוחרי השלום מכל הארץ ל' הפנינג מול מגדל-דוד, בין שער יפו ואנדרטת השלום אותה הקים בשלהי 1966, מול חומת העיר העתיקה.

ישוב זה פוליטיקה. קשה היה להאמין כי ימצא מישהו שיטריח את עצ' מו לבוא למיפגש סתמי של פרחים וגרות רק כדי להאזין בו לשידורי קול השלום באמצעות מכשיר הרדיו. בכל זאת הגיעו למקום כ-200 איש, היפים, תיירים, וסתם צעירים בעלי רצון טוב שהגיעו עם משר פחותיהם וילדיהם אל העמק שלמרגלות חומת ירושלים המערבית.

נוסף לשידורי-השלום חולקו כרוזים בערבית בעיר העתיקה, שקראו לערביי הר עיר להשתתף במיפגש השלום. רק בור דים מהם נענו להזמנה. בעיקר מתוך סקרנות.

"באמריקה היו הרבה כנסים כאלה למען השלום", אמר ברי פרימן, 26, תייר מי ארצות-הברית שהגיע להפנינג. "אנשים צריכים להיות מעורבים באופן פעיל במה שקורה. בעזרת הפגנות כאלה יצאה אמ' ריקה מווייטנאם".

אוליין ליורוביץ' הגיעה גם היא למ' קום. "מפני שאני חושבת שזה רעיון יפה מאוד. אולי זה לא יקרב את השלום, אבל זה מקרב את הלבבות. אנשים באים, יוש' בים ביחד, שומעים, מדברים ומחליפים דיעות".

ליד האנדרטה התרכזו כמה מהנאספים שני בחורים שלפו גיטרות וריכוו שירי שלום בעברית ואנגלית. ערבי שנקלע למקום התלונן שאינו מכיר את השירים. אבל רוב הבאים טילו מסביב והשתעממו. "באתי הנה בשביל השלום בין היהודים והערבים", אמר עזאם זיתון, 17, תלמיד תיכון מהגדה המערבית. "ואנישאללה יהיה שלום. רוצים שלום אבל לא יודעים מה לעשות ובגלל זה אנחנו פה". כאשר מישהו החל לדבר על הצורך בהכרה בישות הפלסטינית, השתיקו אותו מייד. "לא מעוניינים בפוליטיקה!" קראו לעברו, "אנחנו רוצים רק שלום". אבל גם שלום זה פוליטיקה! ניסה האיש להתגונן.

מרי - המחנה הרדיקלי הישראלי

חזית השמאל הסוציאליסטי

בבחירות להסתדרות

פגישות חברים ואוהדים, מתקיימות השבוע:

● **בקריות,** ביום ג' 31.7.73 בבית אלינג,

רחוב אח"י אילת 27, קרית מוצקין.

● **בירושלים,** ביום ו' 3.8.73 בבית מרדכי הוף,

רחוב יפה נוף 10, ירושלים

חברים ואוהדים

יפנו אל לשכות הקישור במקומותיהם:

אילת, מתי גלעד 354/5

חולון, דן לחמן, שרת 15

חיפה, אלעזר דומקה, זלמן שניאור 73, טלפון 234210-04

ירושלים, דפוס גיא, טלפון 231180

כפר ירוחם, ישעיהו שולץ 642/1

לוד, יצחק נדלקוף, שיכון חיסכון ג' 46

נתניה, דורה בן בסט, שמואל הנציב 32

פתח-תקווה, אורן, איכילוב 6

ראשון-לציון, דיוס, חנקין 16

רחובות, קולי ברקוביץ, אלקעי 4

גוש דן (ת"א והסביבה), בר כוכבא 71, טל. 283150

רשימה מעודכנת תפורסם בגיליון הבא. דרושות לנו כתובות נוספות ומספרי טלפון שאפשר לפרסמם — התקשרו למטה כדי להעמיד עצמכם ודירותיכם לרשות מערכת הבחירות!

♦ ♦ ♦

הפיקניק הארצי

יתקיים בעוד שבוע וחצי

שבת, 11.8.73 ביער בן שמן, 11.00 בבוקר.

פרטי ההסעה בגיליון הבא.

♦ ♦ ♦

לתיאום פגישות

מקומיות, אזוריות, חוגי בית, אסיפות הסברה, הכנת מצעים מקומיים למועצות הפועלים, רשימות מועמדים וקבלת חומר הסברה — התקשרו למטה הבחירות הארצי, רחוב בר כוכבא 71 תל-אביב, טלפונים 283288/9.

♦ ♦ ♦

הצטרפו למרי וחזית השמאל

רק ניתוח דחוף בחו"ל יציל את חיי אשתי - אך משרד

הבריאות מסרב לסייע משיקולי יוקרה, טוען דוד גולן, הזועק:

הצילו את אשתי!

שהיתה זקוקה לו. את הסכום הנותר החליטו המתירים להעמיד לרשות אלה הזקוקים בדחיפות לטיפול רפואי בחו"ל. גולן החליט לפנות לנאמני הקרן, אלא שאלה, ובראשם ראש-עיריית אשדוד צבי צילקר, הודיעו לו כי כל הכסף הועבר כבר למשרד הבריאות, כדי ליצור קרן עזרה למקרים דומים.

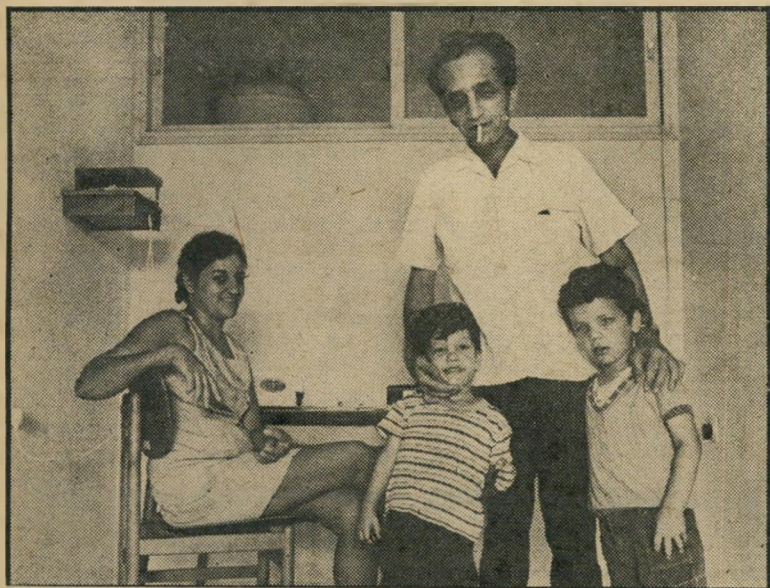
"פניתי למנכ"ל משרד הבריאות, הפרופסור פדה"ר סיפר גולן, "תגובתו הדהימה אותי. הוא אמר לי: אני עקרונית נגד טיולים כאלה! כאן נעצר הכל. ניסיתי לפנות אליו עוד פעם ולהסביר לו כי חיי אשתי תלויים מנגד. הוא הודיע לי במפורש שינסה להכשיל כל מיבצע התרמה שאעשה."

הסביר דובר משרד הבריאות, אייזיק מוריס: "בבית-החולים תל-השומר מורכבים כיום מסוגלים כעת לבצע את הניתוח. אין שום סיבה שיסעו לבצע אותו בחו"ל". אלא שדובר משרד הבריאות אף הכחיש את הטענה כי הכספים שנאספו עבור סימה מאשדוד הועברו למשרד הבריאות. "בסך הכל קיבלנו מהקרן עשרת אלפים ל"י", אמר הדובר.

כאשר נשאל ראש עיריית אשדוד, צבי צילקר, איך הוא מסביר שדובר משרד הבריאות מכחיש את טענתו כי כספי הקרן הועברו למשרד, אמר: "ניתנה כבר הוראה לבנק להעביר את כספי הקרן למשרד הבריאות. כנראה שהם עדיין לא

ימי האושר
דוד וחווה גולן בתקופת האושר שלהם על חוף הים, לפני שחווה חלתה בבידול מוחי שפגע בשמיעתה ובראייתה.

אם הילדים
דוד וחווה גולן עם שני ילדיהם, יובל בן ה-5 ורונו בן ה-3, בדירתם החולנית. "אשתי הולכת וגוססת לעיני - ואף אחד אינו מוכן לעזור", טוען דוד המאמין, כי רק טיפול אצל מומחה בשווייץ יציל אותה.

ביצעו את ההוראה שניתנה להם. אלא שאפילו יועבר הכסף למשרד הבריאות, ספק אם דוד גולן יקבל ממנו אגורה אחת. מנכ"ל המשרד הוא הקובע מי זכאי להינות מכספי הקרן, וזה קבע כבר שאין סיבה שחווה גולן תנותח בחו"ל. "קיבלתי בינתיים מכתב מפרופסור ישרגיל", מספר דוד גולן, "הוא הבהיר לי שהזמן הולך וגנמר ואם אאחר את המועד לא אוכל עוד לנתח את אשתי. עכשיו אני עומד חסר אונים ואיני יודע מה לעשות ואל מי לפנות. איך אני יכול לעמוד ולראות במות אשתי מבלי לעשות דבר. אינני מבין איך חישובי יוקרה חשובים יותר מחיי אדם. אני רוצה להציל את חיי אשתי למען ילדי - ואיני יכול! אגא, עיזרו לי! הצילו אותה!"

לדוד לא היתה פרוטה, מה גם שהוא עזב את עבודתו במשרד העבודה כדי להתמסר לטיפול באשתו. הוא החל להתרוצץ בין המוסדות והגופים השונים במאמץ למצוא את הסכום שיאפשר לאשתו לחיות. קופת-החולים של ההסתדרות, בה היה מבוטח, הסכימה להשתתף בהוצאות הריפוי בחו"ל והקציבה לו סכום של 6100 ל"י. חברת אל-על אליה פנה הסכימה להקציב לו שני כרטיסי טיסה לשווייץ, לאשתו ולו, חנינא. אולם את יתרת הכסף לא היה מסוגל לגייס. נזכר דוד גולן כי לפני כחודשיים הודיעה הארץ מסיפורה של הילדה מי אשדוד שנוקקה לטיפול רפואי בחו"ל. התרומות שאספו אז בקרן למענה, "קרן סימה", עברו ב-90 אלף ל"י את הסכום

ברירה הירדנית סטנה, שמיתת בר-זל ושלחן ישינ מהווים את אכזרי הריהוט המרכזיים שבה. מטפלת חווה גולן בשני ילדיה הרכים, יובל בן ה-5 ורונו בן השלוש וחצי. הם קוראים לה: "אמא! אמא!" אבל חווה בת ה-26 אינה שומעת אותם. גם לראותם היא יכולה רק בקושי. הטרגדיה של משפחת גולן החלה לפני כשנתיים. דוד גולן, 30, בוגר הפקולטה למדעי החברה באוניברסיטת ירושלים ור-פקיד במשרד העבודה, ורעייתו חווה, עשו כמיטב יכולתם כדי לבנות את קינם ומשפחתם. כאשר יום אחד חשה חווה באוזניה, רופא המשפחה שבדק אותה שלח אותה לרופא עצבים שקבע כי עצביה מתוחים, כנראה בגלל טירדות הטיפול בילדיה. הוא נתן לה גלולות ארגעה. אלא שהגלולות לא הועילו. מצבה של חווה הורע מיום ליום. כושר שמיעתה הלך ונחלש וכאבי הראש שלה הלכו וגברו מיום ליום. היא נשלחה לבדיקות לבית-החולים תל-השומר. שם, בתום שלושה חודשי בדיקה נקבעה אבחנה חמורה: גידול בראש. הרופאים בתל-השומר, ובראשם הפרופסור ברהם מה-מחלקה הנורוכירורגית פסקו: רק ניתוח יציל את חייה. דוד גולן נתן את הסכמתו לניתוח. הניתוח המסוכן נמשך 12 שעות, בהן פירסרה חווה בין החיים וה-מוות. אולם גם כאשר יצאה מכלל סכנה, הסתבר שהחלמה אינה ברורה. בבדיקה התגלו בראשה עוד שני גידולים. שישה חודשים היא נשארה בבית-החולים, כי מהלכם בוצע בה ניתוח שני. היא הפכה חרשת, ראייתה הוגבלה.

כדי שתצליח להחלים ולהתגבר היה צורך לבצע ניתוח שלישי. בבדיקות ש-נערכו לה נקבע כי תוכל לעמוד בניתוח שלישי. אלא שיהיה עליה קודם להתאושש מהניתוחים הקודמים. אולם כאשר יצאה חווה גולן מתקופת ההחלמה שלה בבית-החולים הרצפלה, נאמר בכתב השיחרור שלה: "בבית החולים תל-השומר, דוהים לעת עתה את רעיון הניתוח."

"נגד טיולים כאלה!"

ייתי דבר מה הסיבה, סיפר דוד גולן, אשר בחדושי איש-פונה של אשתו נאלץ לספל בעצמו בי-ילדיו. "פרופסור ברהם אמר לי: כשזה יתקף - ננתח. הרגשתי היתה רעה, מה גם שרופאים אחרים בהם התייעצתי אמרו לי כי מצבה של חווה מסוכן. מישנה ועץ לי לפנות לפרופסור ישרגיל בציריך, ש-ניתח בזמנו את גיטה לוי מירושלים. זו שהארץ כולה תרמה כספים כדי להציל את חייה בניתוח בשווייץ. כתבתי לו מכתב וביקשתי עזרה. הוא השיב לי בנוסח: אינני יכול לספל בה כרגע. תמשיך לעבוד עם הרופאים בארץ. התחלתי לרוץ בין המומחים השונים. כולם קצרה ידם מלי-הושיע. ראיתי את אשתי נגמרת מול עיני. לפני כשלושה חודשים שלחתי לפרו-פסור ישרגיל בשווייץ מכתב נוסף ובו סיכומים רפואיים. נעניתי במכתב אישי ממנו כי הוא מוכן לבצע באשתי את הניתוח ללא כל תמורה. כל מה שהיה עלי לשלם זה את דמי הכניסה לבית החולים ודמי האישפוז אחרי-הניתוח."

שמחתו של דוד גולן על שנמצא מקור הצלה לאשתו לא היתה ממושכת. הסתבר לו כי דמי הכניסה לבית-החולים בשווייץ מסתכמים ב-12 אלף פרנקים שווייצים, וכי כל יום אישפוז בבית-החולים מחירו 250 פרנק. הסכום המינימלי שהיה דרוש לו כדי לאפשר את ניתוח אשתו תוך נסיון להציל את חיי אשתי, היה 70 אלף ל"י."

קלינו בריהללב ונקי הכפיים יעסקו בי-עסקים מלוכלכים כפי שטענה הטלוויזיה. "מה היה עושה המנהל שלכם?" שאל קלינו במכתבו לטלוויזיה. "באם בדרך ער-מומית הייתי מצלם בחצר ביתו פרוצה והייתי שואל אותה בכמה אפשר לבוא עימה במגע מיני, והיא היתה עונה לי ללא בושה ופחד את המחיר ובאותו זמן היה מופיע בתמונה באקראי אחד מבני משפחתו. היה משתמע מזה כמובן שזה הוא המקום שבו אפשר להיפגש עם פרו-צות".

הערידה פגעה בפרנסה. קלינו תבע התנצלות ואף איים בהגשת תביעה-דיבה. "אני לא מוכן בשום פנים ואופן ליפול קורבן למחדלים של משרד המיסחר-ההתע-שה או האוצר, המאפשרים לספרסרים ה-אמיתיים להתקיים. כפי שראינו בשידור, אמר."

"מתשלום האגרה שלי אתם מתקיימים."

הטיח בפני אנשי הטלוויזיה, "ולא ארשה להשתמש בכסף זה כנשק נגדי או נגד כל אורח חף מפשע אחר."

אלא שקלינו נלחם מלחמה אבודה. מ-רשות-השידור לא קיבל כל תשובה על מכתבו. גם לא מהנהלת הטלוויזיה. אין גם כל אפשרות משפטית לתבוע את רשות השידור לדין או לחייב אותה לפרסם הכחשה או התנצלות.

"אני לא יכול להשלים עם זה", אמר קלינו. "מצביעים עלי באצבע כעל ספרסר ואני מהווה עכשיו כחם על כל העדה."

קלינו החליט לסגור את חנותו, כדי שמבקר

יורד רוקה
"מצביעים עלי באצבע!"

שי המלט בשוק השחור לא יסרידו אותו יותר. "זאת היתה פשוט עלילה שעלתה לי בפרנסתי", הסביר. השבוע החליט קלינו למכור את כל רכושו בארץ, לחסל את עסקיו, ולרדת עם משפחתו חזרה לאיטליה. ממנה עלה לפני שנה וחצי. "קודם אני אטהר את שמי", אמר, "ואחר-כך אעזוב את המדינה. זה לא מקום בשביל לחיות עבור האדם הקטן."

רכי-חיים

21 בנים במשפחה

חברת "רסקו" מנסה להיחלם בגין קנדי וכמשה שרת

באותו יום עצמו בו נוצח בראש-דלס ש-במדינת טכסס בארצות-הברית. הנשיא ג'ון קנדי, נולד קנדי בנהריה. היו אלה דוד ומרים ביטון שהולידו את ג'ון קנדי הרך. מיד אחרי שנודע להם, זמן קצר אחרי לידת הרך, על רצח נשיא ארצות-הברית, החליטו השניים לקרוא את שמו של בנם על שם הקורבן המפורסם. קנדי הקטן לא היה בנם בכורם של בני הזוג ביטון. מסתבר כי הוא היה לא פחות מאשר ה-20 במנין הוולדות והצאצאים שהעמידו השניים. והוא לא היה גם האחרון שבהם. אחרי קנדי נולד לדוד ומרים ביטון במלל טוב, בן זכר נוסף. כקודמו נקרא אף הוא בשם אישיות מפורסמת, והוא ידוע כיום בשם משה שרת ביטון.

אחרי הבן ה-21, החליטו בני הזוג ביטון, שעלו לארץ ממרוקו בשנת 1956, (המשך בעמוד 32)

25 - 23 ב'ול' 1973

2 נגד 28: הפרדת

הדת מן המדינה

יום אחד לפני סוף המושב. שרהדות סוכים באי חור את הוויכוח על משרדו. הגיעה שעתן של הסיעות השונות להציע הצעות-סיכום.

מספר פרוטוקול הכנסת, בסיגנונו הישן: "היו"ר טובה סנהדראי: בשם סיעת מרי - חברי

הכנסת אבנרי.

אורי אבנרי: להלן הצעת הסיכום לדיון על משרד הדתות מטעם סיעת מרי: "הכנסת מחליטה להפריד בין הדת והמדינה".

היו"ר טובה סנהדראי: אנו עוברים להצבעות על הצעות-הסיכום.

הצעות-הסיכום. תחילה אני מעמידה להצבעה את הצעת-הסיכום שהי גיש חברי-הכנסת אבנרי.

אורי אבנרי: אני מבקש למנות את הקולות. הצבעה

בעד הצעת הסיכום שהובאה עליידי ח"כ אבנרי - 2. נגד - 28.

הצעת הסיכום שהובאה עליידי חבר הכנסת אורי אבנרי לא נתקבלה.

השני שהצביע בעד הצעתו, מילבדי: תופיק טובי מרק"ח. 28 שהצביעו נגד: חברי כל הסיעות, מן המערך ועד גח"ל.

שלושה חברי-כנסת נמנעו: אברהם כ"ץ (גח"ל-ליברלים), שושנה ארבל-אלמוזלני (מערך-אחדות העבודה) וראובן ארזי (מערך-מפ"ם).

עוד מעט נשמע את הסיעות השונות מדברות על הכפיה הדתית, ומבטיחות לבחורים להליחם, להיאבק, וכו' וכו'.

אפשר יהיה לשאול אותן: איך הצבעתן ביום ה-24 ביולי 1973?

כך נגזזה ההצעה

נגד מיסחר השרים

ההודעה האחרונה שלנו לעיתונות לפני תום המושב נגעה אף היא למילחמתנו בשחיתות. הנה לשונה:

יו"ר הכנסת, ישראל ישיעיהו, הודיע לח"כ אבנרי שהוא גוזא את הצעת-החוק הפרטית שלו, האוסרת עיסוק שרים במיסחר פרטי.

היו"ר הסתמך על סעיף 117 של התקנון, האומר שאין להניח באותו מושב מחדש הצעת-חוק שהוסרה מסדר היום. ח"כ אבנרי מתח על כך בפניה ליו"ר, והגדיר את ההחלטה כ"טכסס מיפלגתי תמיה".

ההחלטה לא הייתה שחיתות, אלא שחיתות. הנה לשונה: "החוק יחול רק על מי שמתחנך בעתיד. להנמקת ההסתייגות (שנדרש) אמרתי, בין השאר: אורי אבנרי: ...נישואין הם שותפות בין שני בני אדם, וכל הקשור בנישואין צריך לשקף את שותפות האמת בין שני בני-אדם שיוזכרויות - בעל ואשה. הסתייגותו הראשונה: אין שותפות אמיתית ומלאה בחוק הישראלי, כל עוד אין נישואין אזרחיים וגירושין אזרחיים, וכל עוד כופה החוק את ההלכה הדתית על הציבור. החוק כופה על אזרחים ועל אזרחיות מינהגים הסותרים את השותפות הזאת.

במקרים רבים אין אנשים בארץ יכולים להתחתן לפי צו ליבם, מפני שההתקשרות סותרת הלכה זו או אחרת. אבל הדבר חמור עוד יותר לגבי גירושין. בגירושין בפני בית-דין רבני ניתנת עדיפות לבעל על פני האשה, ולא פעם משתמש הבעל בעדיפות זו כדי לסחוט מאתו תנאי גירושין מחפירים.

החוק הזה אדוני היושב-ראש, אינו פותר בעיה זו. הוא צמוד לחוק המחייב עדיין גירושין בבית-דין רבני. החוק היה מגיע למלוא הגשמת מטרותיו המתקדמת, אילו היה צמוד לחוק המאפשר גירושין אזרחיים. אבל, אדוני היושב-ראש גם בהיעדר התיקון היסודי הזה בתחיקה הישראלית - תיקון שאני נאבק למענו - אין לתת בסוגית חלוקת סמכות לבית הדין הרבני.

מכאן עברתי לפרשת "הידועה בציבור": אורי אבנרי: ...אני מציע תוספת המסבירה את עצמה: "הוראות חוק זה - בשנייה המחייבים לפי העניין - יחולו על איש ואשה הידועים בציבור כבני זוג, אף אם אינם נשואים זה לזה, ובליבד שאין האיש או האשה נשואים לאחר. מועד פקיעת הנישואין של זוג כזה ייקבע - באין הסכמה - עליידי בית-המשפט".

פה מדובר, בחלק גדול מהמקרים, על זוג שהוא נשוי במלוא מובן המילה מבחינה ריגשית, מבחינה מוסרית ומבחינה מעשית, אבל שאיננו יכול להגשים את נישואיו על-פי החוק הישראלי.

זוג כזה יכול ללכת בדרך שבה הלכו רבים, כולל שופט של בית-המשפט העליון של המדינה, אשר בהיותו כהן ובחירת-לבו גרושה, נסע לאמריקה, הרחק מהחוקים שהוא מופקד על שמירתם, ונשא שם אשה בנישואין אזרחיים. זוג כזה יכול הינשא ב"נישואי מכסיקו", הנעשים באמצעות בול-הדואר, או לנסוע לקפריסין, אך יש המעדיפים להיות במשותף, כ"ידועה בציבור" ו"ידועה בציבור".

זה נובע מהתחיקה הבלתי-דמוקרטית שכנסת זו, וקוד-מותיה, כפו על אזרחיהם בישראל.

איוז הצדקה יש לשלול מן האשה בזוג כזה את כל הזכויות המתקדמות שחוק זה מעניק לכל אשה אחת, הנשואה כחוק? מכחינה מרי סרית ועניינית אין פה הבדל בין הידועה כנשוי אח לבין נשואה על-פי החוק הישראלי.

כאשר נימקתי את ההסתייגות שבאה להחיל את החוק גם על הזוגות שהתחננו בבער, לא יכלו הדתיים להתאפק: טובה סנהדראי: חוק זה מושתת על הסכמים. קודם לכן לא היו הסכמים כאלה.

אילו היה נאמר בחוק, שהוא חל על כל הנשואים, אולם זוג נשוי כבן נשוי יכול להודיע תוך חודש ימים שהי סידור לא יחול עליו, כלומר - לתת לו אופציה שלילית. משה נסים: כך אתה מערער ויוצר סיכסוכים.

אורי אבנרי: אינני מאמין, חברי-הכנסת נסים, שיהיו בארץ הרבה זוגות שיעלה על דעתם להתכנס להסדר זה!

כאשר נימקתי את ההסתייגות שבאה להחיל את החוק גם על הזוגות שהתחננו בבער, לא יכלו הדתיים להתאפק: טובה סנהדראי: חוק זה מושתת על הסכמים. קודם לכן לא היו הסכמים כאלה.

אילו היה נאמר בחוק, שהוא חל על כל הנשואים, אולם זוג נשוי כבן נשוי יכול להודיע תוך חודש ימים שהי סידור לא יחול עליו, כלומר - לתת לו אופציה שלילית. משה נסים: כך אתה מערער ויוצר סיכסוכים.

אורי אבנרי: אינני מאמין, חברי-הכנסת נסים, שיהיו בארץ הרבה זוגות שיעלה על דעתם להתכנס להסדר זה!

כאשר נימקתי את ההסתייגות שבאה להחיל את החוק גם על הזוגות שהתחננו בבער, לא יכלו הדתיים להתאפק: טובה סנהדראי: חוק זה מושתת על הסכמים. קודם לכן לא היו הסכמים כאלה.

אילו היה נאמר בחוק, שהוא חל על כל הנשואים, אולם זוג נשוי כבן נשוי יכול להודיע תוך חודש ימים שהי סידור לא יחול עליו, כלומר - לתת לו אופציה שלילית. משה נסים: כך אתה מערער ויוצר סיכסוכים.

אורי אבנרי: אינני מאמין, חברי-הכנסת נסים, שיהיו בארץ הרבה זוגות שיעלה על דעתם להתכנס להסדר זה!

כאשר נימקתי את ההסתייגות שבאה להחיל את החוק גם על הזוגות שהתחננו בבער, לא יכלו הדתיים להתאפק: טובה סנהדראי: חוק זה מושתת על הסכמים. קודם לכן לא היו הסכמים כאלה.

אילו היה נאמר בחוק, שהוא חל על כל הנשואים, אולם זוג נשוי כבן נשוי יכול להודיע תוך חודש ימים שהי סידור לא יחול עליו, כלומר - לתת לו אופציה שלילית. משה נסים: כך אתה מערער ויוצר סיכסוכים.

אורי אבנרי: אינני מאמין, חברי-הכנסת נסים, שיהיו בארץ הרבה זוגות שיעלה על דעתם להתכנס להסדר זה!

כאשר נימקתי את ההסתייגות שבאה להחיל את החוק גם על הזוגות שהתחננו בבער, לא יכלו הדתיים להתאפק: טובה סנהדראי: חוק זה מושתת על הסכמים. קודם לכן לא היו הסכמים כאלה.

אילו היה נאמר בחוק, שהוא חל על כל הנשואים, אולם זוג נשוי כבן נשוי יכול להודיע תוך חודש ימים שהי סידור לא יחול עליו, כלומר - לתת לו אופציה שלילית. משה נסים: כך אתה מערער ויוצר סיכסוכים.

אורי אבנרי: אינני מאמין, חברי-הכנסת נסים, שיהיו בארץ הרבה זוגות שיעלה על דעתם להתכנס להסדר זה!

כאשר נימקתי את ההסתייגות שבאה להחיל את החוק גם על הזוגות שהתחננו בבער, לא יכלו הדתיים להתאפק: טובה סנהדראי: חוק זה מושתת על הסכמים. קודם לכן לא היו הסכמים כאלה.

אילו היה נאמר בחוק, שהוא חל על כל הנשואים, אולם זוג נשוי כבן נשוי יכול להודיע תוך חודש ימים שהי סידור לא יחול עליו, כלומר - לתת לו אופציה שלילית. משה נסים: כך אתה מערער ויוצר סיכסוכים.

אורי אבנרי: אינני מאמין, חברי-הכנסת נסים, שיהיו בארץ הרבה זוגות שיעלה על דעתם להתכנס להסדר זה!

כאשר נימקתי את ההסתייגות שבאה להחיל את החוק גם על הזוגות שהתחננו בבער, לא יכלו הדתיים להתאפק: טובה סנהדראי: חוק זה מושתת על הסכמים. קודם לכן לא היו הסכמים כאלה.

אילו היה נאמר בחוק, שהוא חל על כל הנשואים, אולם זוג נשוי כבן נשוי יכול להודיע תוך חודש ימים שהי סידור לא יחול עליו, כלומר - לתת לו אופציה שלילית. משה נסים: כך אתה מערער ויוצר סיכסוכים.

אורי אבנרי: אינני מאמין, חברי-הכנסת נסים, שיהיו בארץ הרבה זוגות שיעלה על דעתם להתכנס להסדר זה!

כאשר נימקתי את ההסתייגות שבאה להחיל את החוק גם על הזוגות שהתחננו בבער, לא יכלו הדתיים להתאפק: טובה סנהדראי: חוק זה מושתת על הסכמים. קודם לכן לא היו הסכמים כאלה.

אילו היה נאמר בחוק, שהוא חל על כל הנשואים, אולם זוג נשוי כבן נשוי יכול להודיע תוך חודש ימים שהי סידור לא יחול עליו, כלומר - לתת לו אופציה שלילית. משה נסים: כך אתה מערער ויוצר סיכסוכים.

אורי אבנרי: אינני מאמין, חברי-הכנסת נסים, שיהיו בארץ הרבה זוגות שיעלה על דעתם להתכנס להסדר זה!

מילבד נושא השלום, לא היה נושא בכנסת השבוי עית שהעסיק אותנו כמו המילחמה בשחיתות - החל בפרשת "נתיבינפט" שנחשפה עליידי "העולם הזה", וכלה בקרן-ספיר, שנחשפה עליידי סיעתנו.

לכן היה זה אך מתאים שאחד מנאומיינו העיקריים בשבוע האחרון של הכנסת יהיה מוקדש להערכה עק-רונית של תופעה זו. עשינו זאת תוך כדי דיון בדו"ח מבקרי-המדינה:

אורי אבנרי: הבודדה אמר: מה זה נצח? יש הר המתרומם לשמיים. כל יום יורדת אל החר ציפור אחת קטנה, ומשחיתה את מקורה בצלע ההר.

הזמן הדרוש לציפור כדי לכולות את ההר כולו - זהו רגע אחד בתוך הנצח.

מהי השחיתות במישטר הקיים בארץ? השחיתות דומה לאותו הר שגיא, המנשק את העננים. מבקרי-המדינה דומה לאותה ציפור קטנה ונחמדה, ופעם בשנה הוא משחיל את מקורו בצלע הר השחיתות.

דפי שיטה זו, יעבור הנצח - והחר עוד יעמוד על מקומו.

אבסורד הוא להניח שדירוש-שבון שנתי אדיב, כתוב בשפה חלקלקה, על "ליקויים" ו"איסדרים" פה ושם, ללא סנקציות נגד האשמים, ללא פירסום שמותיהם, הכל בידירות ובחיוך לבבי - יעזור במשהו להיסול השחיתות.

הבוקרת היא כפית של תה, והמבקר מנסה לרוקן בה את הים. אבל כל נחרות המישטר זורמים אל ים השחיתות, והים מלא.

השחיתות איננה תופעה-לואי של המשטר הזה. השחיתות טבועה בטבע מהותו.

סלקו את השחיתות - וסלקתם את המישי-טר; השאירו את המישטר - והשארתם הי-שחיתות.

השחיתות טבועה בטבע מהותו.

סלקו את השחיתות - וסלקתם את המישי-טר; השאירו את המישטר - והשארתם הי-שחיתות.

השחיתות טבועה בטבע מהותו.

סלקו את השחיתות - וסלקתם את המישי-טר; השאירו את המישטר - והשארתם הי-שחיתות.

השחיתות טבועה בטבע מהותו.

סלקו את השחיתות - וסלקתם את המישי-טר; השאירו את המישטר - והשארתם הי-שחיתות.

השחיתות טבועה בטבע מהותו.

סלקו את השחיתות - וסלקתם את המישי-טר; השאירו את המישטר - והשארתם הי-שחיתות.

השחיתות טבועה בטבע מהותו.

סלקו את השחיתות - וסלקתם את המישי-טר; השאירו את המישטר - והשארתם הי-שחיתות.

השחיתות טבועה בטבע מהותו.

סלקו את השחיתות - וסלקתם את המישי-טר; השאירו את המישטר - והשארתם הי-שחיתות.

השחיתות טבועה בטבע מהותו.

סלקו את השחיתות - וסלקתם את המישי-טר; השאירו את המישטר - והשארתם הי-שחיתות.

השחיתות טבועה בטבע מהותו.

סלקו את השחיתות - וסלקתם את המישי-טר; השאירו את המישטר - והשארתם הי-שחיתות.

השחיתות טבועה בטבע מהותו.

סלקו את השחיתות - וסלקתם את המישי-טר; השאירו את המישטר - והשארתם הי-שחיתות.

עקרות מחשבתית, פשיטת-רגל אינטלקטואלית.

אטימות ריגשית והתאבנות מוסרית...

בימי זוהרן, בשנות השלושים: ייצור החלב עלה ב-14%, וייצור הביצים ב-8%. אפילו חבריה הממשלה, שבאו היום בהמניהם כדי שהמורה תרשום את נוכחותם, ניסו — ולא תמיד הצליחו — להסתיר את פיהוקיהם.

ריבונן של עולם, מה לכל המיספרים האלה ולאמת על המצוקה? 160 אלף ילדים במצוקה — בעם קטנטן כשלנו! 25 אלף ילדים במצוקה טוטא-לית, מנוונת, חסרת-תוחלת! רבבות בני-אדם בצפיפות של ארבעה לחדר — ארבעה לחדר! וכל זה בחברת השפע, כאשר מעמד חדש של פרוטקציונרים ובעלי-שררה עושה חיים משוגעים על חשבון הציבור, ובני-טיפוחי השילטון מכלים בארוחת-ערב אחת במיסעדת-פאר את הקיצבה החודשית של זקן גלמוד!

אף אחד מן המיספרים האלה אינו מחזיק מעמד במיבחן האכזרי של החיים.

חינוך חובה ל-97% של הילדים. נהדר. אבל איזה חינוך? 40 ילדים בכיתה, כשמורה עייפה מתרועעת ביניהם ואינה מספיקה אף לטפל בבעיות מישמעת, לא כל שכן בהקניית ידע, וכשהטיפול הסוציאלי והפסיכולוגי במיקרים הקשים בכל כיתה אינו קיים אלא על גבי הנייר הסבלני!

כך עוברת המצוקה בירושה מדור לדור, כשהפער הולך וגדל. מוקש קטלני מונח מתחת לבניין חברתנו. והגברת מאיר שמה עדין כרית של מילים חסודות.

זאב הרינג: תפסיק לספסר במצוקה! אתה מספסר במצוקה! מה לך ולמצוקה? מתי כתבת עליה? כל השבועון שלך מלא דברים אחרים לגמרי. אתה משמיץ את המדינה!

אורי אבנרי: אני עזבתי את בית-הספר בגיל 13, ומאז אני עובד. ממשלה מלכותית זו, יחד עם מנשק-ידיה באופוזיציה המלכותית, מסיימת את כהונתה הפורמלית באווירה של התפרקות. האינפלציה הדוהרת אוכלת את פרי עמלם של האזרחים.

האוויר מורעל והכבישים סתומים. האגמים גוועים והים מוזהם. בבתי-החולים מתגלגלים החולים במסדרונות, וחולי-הרוח מסתובבים ברחובות. בתי-הסוהר גדושים ומלאים בקורבנות המחזלים הממשלתיים, המצטופפים בתאים כמו חיות בכלוב.

יידים מפגרים אומללים נשלחים למוסדות שבהם שוררים תנאי-זוועה מחרידים. מערכת הטלפונים מתמוטטת, והרואר חוזר לימי התורכים. זוגות צעירים אינם מתחתנים מחוסר דיור הוגן, ואחרים משתעבדים לכל חייהם. והנהג של חיינו הולך ונהרס לנגד עינינו, מתיפארת ירושלים ועד הדר הכרמל. האם הכר רע? לא, בהחלט לא. העם הוא טוב, הנוער הוא טיב, הארץ היא טובה. הממשלה, המערך הפוליטי, כל המימסד המאוכזן הזה עד קואליציותו ואופוזיציותו — בהם הרע.

עלי בריקדות

לפני שלוש שנים הצהירה הגברת גולדה מאיר, מעל דוכן זה: „תמציאו לי חוק להוציא את חברי-הכנסת אבנרי מן הכנסת. ואלץ נגדו על הבריקדות.“ מישאלה זו מוכנת בהחלט. יש רצון להשתיק את הקול האומר שהמלך עירום. אבל קול זה יישאר בכנסת, והוא יוסיף להגיד את האמת — ולא יעזרו גם הבריקדות.

זאב הרינג: עכשיו אתה נמצא במצוקה!
אורי אבנרי: הייתי רוצה לאחל לחברי-הכנסת הרינג להתייצב פעם לבדו לבריקדות, ונראה אם הוא יקבל קול אחד או חמישים ואחד קולות. הווי"ר צבי צימרמן: את האיחזורים האלה תחליפו במזנון.

בתום הדיון הגשתי הצעת-סיכום בת שש מילים: „הכנסת קוראת לממשלה לפעול למען השלום.“ הצעה זו הורדה מסדר-היום ברוב עצום של כל סיעות הבית, מלבד רק"ח. זה היה המעשה האחרון של הכנסת השביעית.

נאומנו האחרון בכנסת השביעית היה במסגרת הדיון על נאום של ראש-הממשלה על פעולות ממשלתו, שהיה מוקדש כולו לבעיית הפלסטינים ולבעיית המצוקה. ברגע שפתחתי בדברי, כמה גולדה באופן הפגנתי, ניגשה לדלת ועמדה שם ועישנה. ברגע שירדתי מהדוכן, חזרה גולדה למקומה.

אורי אבנרי: שמענו את שירת-הברבור של הממשלה הזאת. שירה ארוכה מאוד ומשעממת מאוד, של ממשלה עייפה מאוד.

45 דקות על בעיית הפלסטינים — הפלסטינים שאינם קיימים. (אני חרד לחשוב כמה שעות היתה ראש-הממשלה מקדישה לפלסטינים, אילו אכן היו קיימים. לדעתה!). 60 דקות על בעיית המצוקה — המצוקה שאינה קיימת, שכמעט אינה קיימת. הקיימת קצת-קצת, ושתיעלם או-טו-טו אם רק ניתן כולנו את קולנו לרשימת המערך. פנתרים ופלסטינים, מצוקה של עם ומצוקה של גווער, בעיית-הבעיות מחוץ ובעיית-הבעיות מבית — ולשתיהן אין לראש-הממשלה תשובה.

לא תשובה, לא פיתרון, לא בשורה חדשה, לא גישה חדשה — אלא רק אותן מדיניות שדומות ועלובות, אותן הכטחות ריקות מתוכן. כמו המזכרים מבית הברבנות, המלכה הזאת „לא למוח ולא שכחה כלום.“ זהו מחהל של שכל ומחל של לב. המחלל הכפול שהוא תמצית הכישלון של ממשלת גולדה מאיר בארבע שנות כהונה.

אף לא צעד אחד לקראת השלום, אף לא צעד אחד לקראת הצדק הסוציאלי. קיפאון מוחלט, עיקש, עקשני, מנוון. בשני השטחים כאות ירדי נגדו ארבע התכונות העיקריות של ממי שזהו ויש מנהיגותה: עקרות מחשבתית, פשיטת-רגל אינטלקטואלית, אטימות ריגשית והתאבנות מוסרית.

פלסטין: האתגר ההיסטורי

הטרגדיה הגדולה של העם הפלסטיני היא אתגר היסטורי לישראל: אתגר אינטלקטואלי ואתגר מוסרי. הנה תשובתה של הגברת גולדה מאיר לאתגר מונומנטלי זה: „ייעשה נסיון שיטתי להטריד אותנו בנושא זה...“

להטריד! שניים וחצי מיליון בני-אדם, עם שלם שאיבד את מקומו במישפחת העמים, עם

המשווע לבית לאומי משלו, לזהות לאומית ולחרות לאומית! מאות אלפי מישפחות מפוצלות, שבורות, מפוזרות.

„להטריד!“ מיטריד! ממשלת גולדה מאיר: לעם הזה יש לגברת גולדה מאיר עצה ידידותית. שיסתדר בירדן. שיקרא לירדן בשם פלסטין. שילך לחיות בארצות-ערב האחרות, בין אחים ערביים. כך מייעצים לנו שוואיישראל שבקרוב הערבים: שנגד דברוקדין ונחיה שם בין אחינו היהודים. או שנקים לנו מדינה באוגנדה, ונקרא לה „ארקיישראל“.

ובינתיים אומרת הגברת מאיר: לא נסכים למדינה שלישית בין המידבר והים, בין ישראל וירדן; ולא ננהל משאומתן עם מרצחים (קרי: עם כל מנהיגות פלסטין נית שהיא); נעזור לפליטים להתיישב בארצות ערביות אחרות; וניתן לתושבי השטח „חיס“ (איוו הגדרה: „תושבי השטחים“) את כל הזכויות וההטבות והקידמה שיש לתושבים המאושרים במוזאמביק.

זאב הרינג: למה לא פתרת את השאלות האלה בוועידות-השלום שלך? ישבת עם ערבים ועם פלסטינים, איזה תרומה תרמת? עם מי ישבת?

אורי אבנרי: חברי-הכנסת הרינג, זו לא המומחיות שלך. תעבור ל-שטח אחר.

איזו אטימות מוסרית!
איזו איהקשבה לפעמיחזב של ההיסטוריה!
להתייחס אל עם שלם כאל אבק-אדם, כאל צמחים שאפשר להעבירם ממקום למקום, לעקור אותם פה ולשתול אותם שם. לפי השגיגות של הגננת! אקירת ובידעם כסמל לגישה כללית!

אכן, ייעשה נסיון להטריד אותך בנושא זה. לא רק בחוץ, אלא בבית. אנחנו נטריד אותך בבית הזה, בכנסת הבאה. בשם המצפון היהודי ובשם השכל הישראלי נטריד אתכם, עד שנחזיר ללב המאוכזן ולראש האטום את האמת היסודית של דורנו: צדק לפלסטין פירושו שלום וכיטחון לישראל!

המצוקה: מוקש קטלני

רק צעד קטן אחד, צעד קטן מאוד, מפריד בין הזלזול המרושע במצוקת העם השכן ובין האדישות הרגשית למצוקת בני עמנו שלנו.

כמו הרון אדיראשיר יצאה הגברת מאיר מהיכז שידטונה, ערב הבחירות, כדי לראות איך חי העם. סירה, ראתה, ונאמחה.

איזה נאום! פסוק אחד לתיפארת המליצה שהסטאטיסטיקה אינה מבטאת את הרגשת המצוקה — ואחר-כך סטאטיסטיקה וסטאטיסטיקה וסטאטיסטיקה, פקידים זריזים ישבו והכינו מיספרים, מיספרים, מיספרים. זה הזכיר קצת את נאומי סטאלין

במדינה

(המשך מעמוד 29)

כי 21 בנים ובנות הם די והותר, החליטו להנהיג להבא פיקוח על הילודה. ייתכן והם היו מעשירים את מדינת ישראל ב"צאצאים נוספים לוליא החלו בעיות ה"פרנסה להעיק עליהם.

ערכו של זיכרון דברים. לפני 8 שנים נפגע האב דוד (56), במחלת לב קשה, הוא נאלץ להפסיק את עבודתו כי פועל פשוט ומאז הוטלה פרנסת המשפחה המסועפת על כתפי האם. אלא שהגורל התאנה גם לה. תוך כדי עבודתה היא נפגעה בעינה. מהפצויות שקיבלה תמורת הפגיעה, רכשו בני הזוג ביטוח קיוסק קטן בתחנת אגד בנהריה. מהכנסתם בקיוסק פירנסו את ילדיהם.

ב־1968 רצתה עיריית נהריה לפנות את הקיוסק מהתחנה. העיריה הגיעה להסכם עם הביטוחים. לפיו יקבלו מבנה אחר להקמת מזנון במרכז העיר. נמצא להם מיבנה כזה, שהיה שייך לתחנת דירות ע"ס, חברת ב"ב של רסקו. בזכרון הדברים בין העיריה ובין משפחת ביטוח נאמר שהשכירות היא עד אפריל 1974, וכי בתום השכירות, מתחייבת העיריה למצוא ל"משפחה מיבנה אחר להקמת מזנון במרכז נהריה.

אולם עוד לפני שהגיעה תקופת השכ"ר רות לתומה, הגישה רסקו תביעה נגד ה"ר

אמם של קנדי ושרת
"כולנו מרוויחים ביחד"

ריהם של ג'ון קנדי ומשה שרת, תבעה לפנות אותם מעל השטח השייך לה. כאשר שמע על כך ראש-עיריית נהריה, הוא נחרד. הרי החביעה עומדת בניגוד מוחלט להסכם שהושג בזמנו. פנה ראש העיר אל רסקו, וטען כי בהסכם שהושג בזמנו ניתן יהיה לפנות את הביטוחים מהמקום רק כאשר תרצה רסקו לבנות על השטח בו עומדת חנותם. יתר על כן, אמר ראש-העיריה, גם אז התחייבה רסקו לספק לבני משפחת ביטוח דיוור חדש בבית שייבנה. **השוטרים נכנעו.** אלא שמכתבו של ראש-העיריה לא עשה כל רושם על מנהלי רסקו. הם המשיכו בתביעתם, השיגו בבית המשפט צו פינוי נגד דוד ומרים ביטוח. השניים, אנשים עייפים ומוכי גורל, סרבו להיענות לצו. אמרה מרים ביטוח: "יש לי כבר 18 נכדים, כמעט כל הבנים שלי חיים מזה שמרוויחים במזנון שלנו. אם יורקו אותנו החוצה מפה יישארו למעלה מ־40 איש ללא פרנסה וללא לחם. אנחנו כולנו גרים ביחד ומרוויחים ביחד. האם זה לא איכפת לאף אחד?"

אבל רסקו לא חצה להגשים את צוה-פינוי. המוציא לפועל של בית-משפט השלום בנהריה שלח שדר מיוחד למשטרת חיפה לערוך את הפינוי בעזרת כוח משטרה. ואומנם בשבוע שעבר הגיע כוח משטרה מיוחד אל המזנון של משפחת ביטוח ב" שדרות הגעתון בנהריה. באו השוטרים וניצבו מול 21 בני ביטוח. לא היה צריך יותר מזה. הם הבינו שבמקרה זה לא ניתן להשתמש בכוח וחזרו כלעומת שבאו. בית המשפט ביטל את צו הפינוי. אבל חברת דירות ע"ס של רסקו עדיין איתנה בדעתה למצוא דרך אחרת לסלק את הביטוחים משטחם.

"אנחנו לא לשכת הסעד", אמר אחד מאנשי החברה, "כל הכבוד להם שהם עשו הרבה ילדים, אבל שהעיריה תדאג להם. ממתי חברות מסחריות צריכות לפי תור את בעיות הילודה במדינה?"

צח וענוג
יהיה עור גופך
בעזרת
דפילטור

הקרם הקוסמטי המושלם
להסרת שיער מיותר

נוח לשמוש השפעתו ארוכת טווח
אינו מכאיב

דפילטור מוצר צמרת נוסף של "ווללה"

**נורה -
אופנה עילית
בע"מ**

מכירת עודפי קיץ

חליפות מכנסיים,
חליפות חצאית,
שמלות ומכנסיים
במחירים מיוחדים.

ת"א, רח' בריגורא 3,
בין השעות 14.00-08.00

**בעיות ולבטים
בחי המין**

מ א ת

הד"ר מרדכי זידמן

הוצאת רשפים

להשיג בחנויות הספרים הגדולות

**און - אירוח ונופש בע"מ
ומלון פלזה תל-אביב**

מזמינים אותך לבלות חופשתך בפאר מלונות תל-אביב
במחירים מפתיעים:

שלושה ימים חצי פנסיון, כולל כל המיסים
במחיר - 450 ל"י לזוג.

האירוח כולל: שימוש בכל שירותי המלון
ובריכת השחיה הפרטית.

לזוגות בליל הכלולות:

אירוח משעת לילה אחר החתונה, לינה וארוחת בוקר,
כולל שמפניה, הכל במחיר - 99 ל"י לזוג.

מספר המקומות מוגבל!

הזמנות במשרדי "און":

תל-אביב: כיכר דיזנגוף, ריינס 4, טלפון 248306
חיפה: רחוב הרצל 22, טלפון 669640
נתניה: רחוב הרצל 4, טלפון 22947
רחובות: רחוב הרצל (פינת יעקב) טלפון 953517

מלכת המים 1973 מטעם

העולם הזה

מווה

בחסות

מווה-אפנה
לכל שעה!

לה. הרופאים לא ידעו אם תצליח להלך בלי צלוע. אבל נועה הצליחה להתגבר ונעזרה בתרגילי ההליכה שהכינה עבורה לאה פלטר.
"הגברת פלטר ממשיכה הצילה אותי", היא אומרת, "התרגילים חיזקו את הרגל ועכשיו היא כמו חדשה."
מלבד חלומות האוויר, אוהבת נועה הראל לקרוא ספרים. היא בולעת אותם אחד אחרי השני. "אבל שלא תחשבו שאני תולעת ספרים", היא אומרת. "אני גם אוהבת להשתולל. ובייחוד במקומות פתוחים כמו שפת-הים או הבריכה אצל לנו בבסיס."
נועה מסתדרת נפלא עם בני משפחתה. היא בת התפנוקים של הוריה, והיא קשורה אליהם מאוד. זה למרות שיש לה אחות צעירה ממנה.

הטובות

לטיים

יחפה
צועדת לה המועמדת מיספר 5 בתחרות מלכת המים, החיילת נועה הראל, כשלגופה חלוקי-רחצה קצר של חברת מוה. בתו של קבלן מכפר סבא, מצטיינת בלימודיה ובתפקידה הצבאי.

נועה הראל הצליחה להגשים את חלומה: השחקים. כפקידה בטייסת-קרב של חיל-האוויר, היא מנצלת כל הזדמנות ומצטרפת לטייסיים במרומים בטיסות האימונים שלהם.
גם העתיד קשור אצל המועמדת מיספר 5 בתחרות מלכת המים של העולם הזה, בשמיים: היא רוצה להיות, אחרי השיחרור מהצבא, דיילת באל-על. ועם נתונים כמו שלה: מתנשאת ל-174 ס"מ, עיניים ירוקות ושיער שחור, יש לה כל הסיכויים להתקבל לתפקיד.

ילידת כפר-סבא, בתו הבכירה של קב"ל, הצטיינה כתלמידה בבית-הספר התיכון בהדסים, ספורטאית ממדרגה ראשונה, כמעט נאלצה לוותר על חלומה כשנפגעה בתאונת-דרכים ושברה את כף רגל.

על הצוואר

עונדת נועה הראל, המאזן

פרת בתכשירי חברת הלנה רובינשטיין, מדליון בצורת מטוס-קרב סילוני. נועה הראל משוגעת לטיסה ומתכוונת להיות אחרי שיחרורה מצה"ל דיילת באל-על.

הטריאומף המרוס

המשמש רקע לנועה הראל, הלבן-שה במיכנסי ליי וחולצת אומה, הוא סימלי: נועה נפצעה במהלך שירותה הצבאי בתאונת-דרכים, ריסקה את כף רגלה. שיקמה עצמה והחלה לומדת דוגמנות וטיפוח-חן אצל לאה פלטר. "התרגילים שהיא נתנה לי, עזרו לי בתהליך השיקום", היא מגלה. התחביב העיקרי של נועה הראל, מלבד אהבת הנעורים לטיסה וכל מה שקשור בה, הוא שחייה בים ובבריכה. נועה גם מרבה לקרוא ספרים. "אני ממש בולעת אותם", היא אומרת, "אבל אני לא תולעת ספרים."

נדינ

כששיער ראשה מטופל בתכשירי חברת וולה, מרשה לעצמה נועה להשתעשע על-גבי הונדונות שבשפת-הים. בכלל, מנצלת המועמדת החמישית בתחרות מלכת המים של העולם הזה, המשרתת עתה כפקידה בטייסת-קרב של חיל-האוויר, כל רגע פנוי לשחייה בים ובבריכה, ובייחוד בבריכת-השחייה שיש אצלנו בבסיס חיל-האוויר, היא מגלה.

שם. בית בן-מנחם, לבית בן-מנחם.

קולנוע

קודמות: סרטו הקלאסי של מאקס אופולס עם אנטון ולברוק, סימון סיניורה, ג'ראר פיליפ, בארו, רג'יאני ואחרים, ר סרטו החדש יותר של ואדים עם ג'יין פונדה, בריאלי, מרי דיבואה ואחרים).

נראה שלא רק הקאריירה הפרטית, אלא גם החיים הפרטיים שלה עולים על דרך המלך: אמיליו לארי עומד להתגרש מ'אשתו הקודמת. הרושם הוא שהשמועות, אשר תיארו את הכוכבת העולה כתגליתו האישית והפרטית, בכל המובנים, של פולנסקי — לא היו יותר משמועות בלבד, לפירסום הסרט.

ישראל

לא כל כך משכנע

לא רק בטורינו מכריזה המיטרה שאין פשע מאורגן (ראה ביקורת על ניקמטו של טיצ'יניאני). גם בתל-אביב, בסרט ה'ישראלי' המשכנע.

לכן, כך מסתבר ממכתב שהופיע במור דעות הפירסומת של הסרט, לא סייעה המיטרה בהפקת סרט זה. עצם העובדה שהוא בכל זאת נעשה, צריך אם כן להיחשב למעשה אמיץ במיוחד.

אולם לא אומץ-הלב של היוצרים הוא זה שקובע רמתו של סרט, אלא מרכיבים שונים ומשונים כמו כישרון, ידע, מקצור, עיות, ואם אומץ לא חסר אולי למי שעשה את המשכנע, הרי קשה למצוא בסרט סימנים לכישורים נוספים.

הסיפור על מוריס אפללו, המשכנע ה'מקצועי' הגובה דמי-הגנה מכל שוק הכרמל ומתאהב בבתי-טובים, אחות חברו לקרב, לאחר שהציל את אביה מאסון כלכלי — בנוי כך שהוא אינו יכול לשכנע באף אחד מפרטיו.

למרות שהמדובר באיש החי על אגרו-פיו, הרי מוריס רך לב ונעים כטלה. אין בסרט שום דבר שירמוז על הדרכים בהן הגיע למעמדו הרם בעולם הפשע. שלא לדבר על זה, כי עושי הסרט בכלל אינם מוכנים להציגו כפושע. להיפך, זה מותק של בן-אדם, שעושה בעצם טובה כאשר הוא גובה דמי-הגנה מן הרוכלים.

כאשר כנופיה צרפתית מנסה להשתלט על שיטחי ממלכתו, אין הוא מגיב כלל. רק לקראת סוף הסרט, אחרי שמתנכלים אישית לאחותו, הוא מכה את הצרפתים החוצפנים, וגם זאת בעדינות ראויה ל'בח, שאינה הולמת כלל את המוג' הסוער שכביכול יש לו.

ראובן ברייטמן נראה בחור יותר מדי טוב בשביל מקצוע אלים כמו זה של משכנע. אפשר להמשיך ולפרט את רשימת

מאסטרוני ורום
להט איטלקי

סרטים

התניוקת החדשה

של פולנסקי

נערה דקדקנית, יפת-תואר, ולבושה חולצה בלבד, נודדת בחדריה של חווילה מפוארת, כשעיניה הגדולות מבטחות ל'גברים את כל החלומות הכמוסים שלהם. כך מתגלה לעולם התגלית האחרונה של רומן פולנסקי.

שמה סידנה רום, היא בת 27, ילידת אוהיו, ארצות-הברית, ותושבת רומא מזה ארבע שנים. הסרט בו היא מופיעה, מה, הוא קומדיה שחורה לפי מטב המסורת של הבמאי היהודי-פולני המפורסם.

רום אינה טירנונית בעסקיה-שעשועים, למרות שבסרטים לא השתתפה קודם. בגיל 17 הופיעה כבר על הבמה בלהקת תיאטרון אמריקאית, הגיעה בנדודיה גם ל'רומא. שם התאהב בה צלם איטלקי בשם אמיליו לארי. כאשר חזרה הצעירה, עם להקתה, לארצות-הברית, המריא לארי אחריה, הפעיל את קיסמו האיטלקי, ולאחר חיזור מוחץ שיכנע אותה לשוב עימו ל'רומא. לחלק עימו את דירתו — למרות שהיה כבר נשוי לאשה אחת, תוצרת אנגליה.

ברומא הפכה סידנה לחברתו הקבועה של לארי, לדוגמנית — הלבושה והעירומה שלו, ולשותפתו-בעסקים. למרות זאת, הרגישה עצמה קצת מוגבלת — עד ש'קיבלה את התפקיד הראשי בסרטו של פולנסקי.

היום, למרות שהסרט התקבל בתגובות מעורבות, בגנתיים, הרי שהקאריירה ה'פרטית' שלה עלתה על דרך-המלך.

תפקידה הבא יהיה לגלם את עוזרת הבית המפתה את בן-הטובים במטבח — גירסה חמישית לסיפורו של ארתור שניצלר, המבוימת על-ידי האוסטרי אוטו שנק, משתתפים בסרט גם סנטה ברגר ומריה שניידר (בין הגירסאות המפורסמות ה'

סידנה רום
בחולצה בלבד

לת, צרפת) — לואיס בוניואל מבזה את הבורגנות ומתעלל בה, אבל מודה, בסופו של דבר, כי שום דבר לא יוכל להפילה, בסאטירה ארסית מבריקה. כדאי לראות.

**** זמנים מודרניים (גת אר')

צות-הברית) — סרטו הקלאסי של צ'אפלין על האדם הקטן מול המימסד ומכונותיו, צריך לשוב לראות בכל הודמנות.

**** מעשיות קאנטרבריות

(מוגרי, איטליה) — האיולת האנושית בכל מערומיה, עשויה לעורר רתיעה בעדיני-נפש. אחרים ישאבו רובינחת מ'עיבודיו אלה של פאזוליני לכמה מכתביו הקלאסיים של צ'וסר.

*** סינר ורואלי (צפון, צרפת)

— אשה מודרנית בין שני גברים: אחד מעשי, המוני, קצת נמרץ ובעל קסם אישי לא מבוטל. השני מעודן, חולמני, בעל נפש אמן. סרט רגיש ומפוקח, משוחק היטב על-ידי רומי שניידר, סמי פריי ובמיוחד איוו מונטאן.

*** הגנב שבא לסעוד (פאר, צרפת)

ארצות-הברית) — קומדיית-פשע כלילה ובלתי-מחייבת, בה נכנס רייאן או'ניל אל חוגי החברה הגבוהה רק כדי לשדוד אותה טוב יותר. אין צורך להתייחס ברצינות.

ירושלים

**** מיני ומוסקוביץ (רו, צרפת)

ארצות-הברית) — סיפור-אהבה מבוים באינטימיות ורגישות, שגיבוריו הם שומר במגרשי-חניה ופקידת מוזיאון. משחק טבעי ומשכנע של סיימור קאסל וג'ינה ראוולנדס.

*** וידוי של קצין-משטרה

(אורינו, איטליה) — שחיתות המאפיה בעסקי הקבלנות הסיציליאניים. בסרט מתח המהווה ביקורת קשה למישטר החברתי באיטליה. במאי: רמיאני דמיאני.

חיפה

**** הקירתו של אורח העיר

מד מועד לכל חשד (בית-דושילד, איטליה) — מפח משטרה מבזה בכוונה את החוק, מגלה לתדהמתו שאפילו אם יש לו רצון להוכיח את אשמתו — אין איש מוכן לקבל את העובדה כי איש-חוק חוטא. משום שזה עלול לפגוע בשם הטוב של המימסד. סרט וירטואוזי של אליו פטרי, עם משחק מרשים של ג'אן מרי וולונטה.

הליקויים שבסרט, בהחמצת כל קורטוב של מתח שאפשר היה לבנות בו, בגזנות השקופה שלו, המציגה, באורח שהוא כבר שיגרתי עד כדי שיעמום, מלאכים שהם מלאכים מפני ששם אפללו, ובני-שטן שהם בני-שטן משום ששם פסחונן. עם פסיכולוגיה מעין זו קשה להתווכח. היא מרדימה אותך לפני שהיא מסיימת את טיעוניה.

תדריך

תל-אביב

**** סוד הקסם הבורגני (תכ')

ספנסר ובוזופי: מוות מיותר

העני בצפון האיטלקי המשוגש, על שחיתות ועל מוסר, ועל עוצמתה של אותה מאפיה, אשר לדברי נציגי החוק אינה קיימת כלל בטורינו.

לעזרתו של ליצאני מתגייסים כאן כמה שחקנים מעולים, שלכל אחד מהם תפקיד זעיר יחסית. זה כולל את ספנסר עצמו (אבי הילדים), פרנסואז פביאן (האם), הזמר ניקולה די-בארי (הפרקליט הצעיר), סארו אורזי (הרוכל הנכה) או מרסל בוזופי (קבלן-בניין). תרומתם של כל אחד מהם מוסיפה, ללא ספק, אולם העיקר בסרט — למרות סטיות מסויימות לרגשנות-יתר, או הומור מאולץ במיקצת לפעמים — היא הדרך הבלתי-שגריתית של הגשת הנושא.

צדק צדק

תרדוף

ניקמתו של סיציליאני

(אורלי, תל-אביב, איטליה) —

למרות נוכחותו של באד ספנסר

והמקום המוקדש לו במודעות הפירסומת של הסרט — אין זו גירסה נוספת של טריניטי, אין זה מערבון, ואין זה אפילו סרט מצחיק.

אבל אחרי כל האזהרות הללו, זהו סרט הרבה יותר מעניין מכפי שהוא עושה רושם ממבט ראשון.

פועל סיציליאני, בא עם משפחתו לחפש פרנסה ב'טורינו הצפונית. הוא עובד בבניין, נתקל באירוגני המאפיה, מנסה להרים ראש ולהתנגד להם, ובסופו של דבר מואשם ברצח במגרש כדורגל, נידון למאסר-עולם על לא עוול בכפו. אשתו עובדת בברך כדי לפרנס את שני הבנים הצעיריים, שאינם מוכנים בשום פנים ואופן להניח לעיוות-הדין. הם חוקרים כל מי שנמצא סביבם — עורך-דין צעיר שהיה בעבר פועל-בניין וחבר לעבודה של האב, רוכל-סיגריות זקן, ואחרים — כדי להוציא את האמת לאור. וזאת אמנם נחשפת, בסופו של דבר — אלא שאז אין עוד בכוחה להביא ברכה לאיש.

קארלו ליצאני, מהניצנים האחרונים של הניאוריאליזם האיטלקי, נטל את הסיפור, אשר כתובת בתחילת הסרט מכריזה עליו מיד כי הוא סיפור אמיתי, וטיפל בו כממט באורח תעודי. אין כאן דמויות ראשיות, פרט לשני הילדים, שאינם פוסקים מחיפושם אחרי דרכים לנקות את שם האב. אין שום רצון להיתפס לעמקות פסיכולוגית, ואפילו לא לדפוסים של סרט פשע רגיל.

ליצאני מתבונן בכל העניין מן הצד, מבקש מן הצופה שייסק בעצמו מסקנות על אורח-החיים של בני-הדרום

שבוע

מגזין חדשון לישראל

מופיע השבוע

כולל צילומים
מאמרים וכתבות

נו, "ניוזוויק"

באורח בלעדי

משרדי המערכת
והמנהלה:

תל אביב,

ככר מלכי ישראל 17

טלפון: 230016

MOUSON
cosmetic

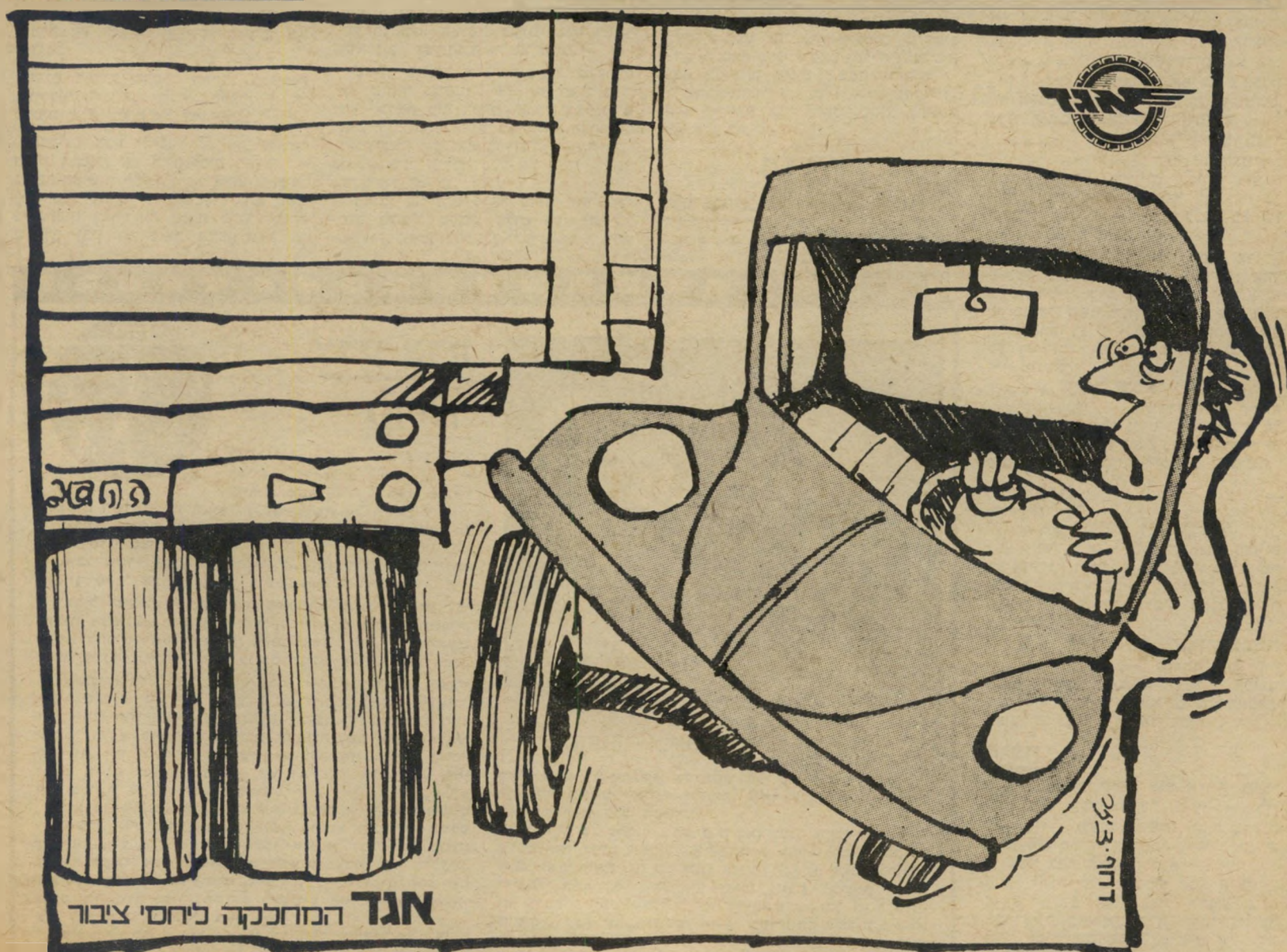
24 שעות
של רעננות
בנחוח פרחים
מעניק לגופך
הדאודורנט ספריי
של מוסון

MOUSON
DEODORANT
SPRAY

SWEEP OF BLOSSOM
FRESH AND CLEAR

דאודורנט לגברים בנחוח ספורט וטבק

תמרוקי "מוסון" - המפגש בין טיב ליופי

קשה לנהוג בכביש עמוס להבא סע באוטובוס!

רחל מרחלת על כל העולם

הי פגישה שכזאת

נעמי ורודי

כאשר יגיע לארץ, בימים הקרובים, רקן הבלט המהולל רודולף נוראייב — תבוא סוף-סוף על סיפוקה הסקרנות האורכלת בי בכל פה: ימשיכו או לא ימשיכו? אני מתכוונת לידידות המפורסמת שהתפתחה בין רודי לבין נעמי אדווה, כאשר רודי ביקר בארץ בפעם האחרונה. עד היום מסרבים שני הצדדים לגלות אם היה זה גם רומן, או רק עניינים אפלי-טוניים. אמנם לנעמי יש שורה מרשימה של מתנות שרודי קנה לה, ואף שלה לה אחרי שעזב את הארץ — ביניהן סארי הודי משגע, עבודת-יד כולו — אבל זה יכול להיות הוכחת ידידות, בדיוק כמו להיפך. כך או כך, אין ספק שנעמי נמצאת בחברה טובה. נוראייב נחשב לאחד הרועים קים המבוקשים ביותר בעולם, ושמו נקשר ברומנים עם ז'קלין קנדי, הרזונת דה'רייב, ושמות דומים. הוא ברביט אצל אונאסיס, אצל הנסיכה גרייס ממור נקו והנסיכה מרגרט מאנגליה. למרות כל השמות המפורסמים והחברה הנוצצת שבה הוא מסתובב, שומר נר-ראייב כל השנים על קשר עם נעמי, ור השניים מנהלים מדי פעם שיחות טלפון. עכשיו, יוכלו המוסלמי הטאטארי הבלונד, די, יליד הריאורל, והחיפאית השחרחרת, לחדש את הקשר פנים-אל-פנים. ואני כבר קיצרתירוח לכך. יותר מהם אפילו.

לאור הזכרונות

למרות שהיא נהנית מאוד, בביקורה הנוכחי בארץ — סובלת זיווה רודן, חלוצת נערו-הזוהר שיצאו לחפש את מזלן בעולם הגדול, מדבר אחד: היעד, רוד של בעלה, הסופר ג'ים קריץ, שלא יכול היה להתלוות אליה, ונשאר בארץ-העברית. לאחר חמש שנות נישואים, עדיין לא התרגלה זיווה לחיות יום אחד בלעדיו, והגעגועים אליו אוכלים בה בכל פה: „אני סופרת את הימים עד שנתראה מחדש“, סיפרה זיווה לעיתונאים. עוזר לה בספירה, בימים האחרונים, ידיד-נעורים ותיק, שהתנדב לשמש לה מלווה בערבים הבודדים שלה בישראל. זהו מוסה דהאן, סוחר-מכוניות בעל הצלקת, שהיה חבר שלה עוד בתקופת הפרו-היסטורית, לפני שזיווה נבחרה אפרי-לו למלכת היין — השלב הראשון ב-קאריירה הממושכת שלה. זיווה ומוסה נראים ביחד כמעט כל ערב — היא בלי בעלה, הוא בלי אשה-תו — כשהם מעלים זכרונות בצוותא, נהנים מקצת נוסטלגיה.

הרצל מתחתן

השתתף בשירה-בציבור אדירה. התאומים חקק רצו להיות סופרים כבר מילדות. בשלב מסוים גילו שבידם טעות קטנה, וסופר איננו האיש שהוא ש-עובד בבית-הדפוס. לא משנה. הם גילו מה עושה סופר ב-אמת, והתיישבו לעשות זאת. החלו כותבים סיפורי-מתח לילדיה-שכונה, שחיכו בציימאון להמשך הבא של מוצר דמיונם הפרוע של הרצל ובלפור. בסוף כיתה ח' זכו בחידון התנ"ך העו-

כשבלפור התחתן, הוא עשה זאת כהלכה: ביום השנה ה-54 להצטרפת בלפור. אבל הרצל — מה עשה? הלך והתחתן ביום כ"ט בתמוז — יום ההתייחדות לזכר זאב ז'בוטינסקי. נו, באמת. אבל מה? העיקר שהתחתן סוף-סוף. כי מלבד עניין זה של הנישואין, עשו בלפור והרצל תמיד הכל בתאומיות: גולד-דו כתאומים (ב-1948 בעירק). גדלו בירושלים, אליה עלו בגיל שנתיים, כתאומים. גמרו את צה"ל ביחד, הוציאו את ספר-

דיצה והרצל

למי לנוער, במספר נקודות-זוהר, קיבלו את המקומות הראשון והשני. בתיכון הם כמו-בן ערכו את עיתון הכיתה, שימשו ככתבי מעריב לנוער. את האוניברסיטה הם סיימו יחד, כשר שניהם גומרים בהצטיינות את הבי.אי. בי-ספרות ומיקרא. הם הכירו את החברות שלהם — בלפור את רבקה, הרצל את דיצה — באותו יום, רק בהבדל של ארבע שנים. עכשיו, שניהם נשואים לבטח, הם יחזרו למסלול האחד, יעשו את הדוקט-טורט ביחד. מה? לא. אינני יודעת. איך אני יכולה לדעת אם הם יולידו ילדים גם כן ביחד?

שיריהם הראשון, במזל תאומים, ביחד. הוציאו את ספר-שיריהם השני, ספר אורות האהבה, ביחד. ורק התחתנו לאחר, פתאום. אבל ברוך השם, עכשיו שניהם מחוברים. נישואיו של הרצל חקק לדיצה חרל"פ, בתו של עורך-דין חרל"פ, היו משוה שצריך לראות כדי להאמין: החתן הרים על גס, באמצע חתונתו — את הליכוד הלאומי ההולך ומתבשל. אבי הכלה העטיר עליה חמש דיברות. בלפור, הקריא מברק-ברכה של מנחם בגין וישראל אלדד. והתזמורת, שתפסה את הפרינציפ, ניגנה שירי-לכת, יא-מישלטי, האמיני יום יבוא. מובן שהקהל

מתפתחים, מתפתחים

כאשר מיקי כפיר, שחקן התיאטרון העירוני חיפה, הלך לקבל שיעורים ב-פיתוח-הקול, הוא באמת חשב רק על הקאריירה האמנותית שלו. מחשבותיו השתנו קצת כשפגש את המורה לפיתוח-הקול. היא היתה צעירה יפהפייה, שניגשה למלאכתה ברצינות, החלה מפתחת לו את הקול בכל המרץ. הצרה היא, שלא על הקול לבדו יחיה האדם. לאט-לאט התרחב תחום העניין המשותף בין המורה לתלמיד השקדן. אולי באמת בגלל שקדנותו המופלגת: מיקי לא החסיר אף שיעור, היה מכניס לפעמים אפילו שעות נוספות. ואשר יגורנו אירע: בין השניים התיפתח רומן, ולאחרונה עזב מיקי את ה-בית, מנהל בלהט את הרומן עם המורה, כשהוא מפתח את הקול וכל היתר.

כולם נוסעים מחיפה

בסיפור המפורסם, על אותה נסיעה מפורסמת ברכבת — ויש אומרים באוטובוס — היו כולם נוסעים לחיפה. אלא שבמציאות, נראה שכולם נוסעים דווקא מחיפה — אבל על אותו רקע. זמן קצר לאחר שליאורה ריבלין נפ-רדה מבעלה, שחקן ובמאי התיאטרון העיר-רונני חיפה עורך קומטר — קמה רחל דובסון, אשתו של גדליה כפר, שחקן אותו תיאטרון — ויצאה להתרעננות חפ-זה בת שלושה חודשים בלונדון הלהטת. תשאלו מה הקשר? בזמנו, היו הבסרים והקוטלרים רביעייה ידידותית מאוד, נהגו לבלות כמעט תמיד בצוותא, וגילו מידה מרובה של שיתוף-פעולה ביניהם. הידידות ההדוקה אפילו הולידה שמועות בדבר ידידות הדוקה במיוחד בין גדליה לליאורה. אז בכל זאת, תשאלו, מה הקשר? בשבוע שעבר, נסעה גם ליאורה מחיפה. לאירופה, לפוש קיטעה מחוס היום. יומיים אחרים, נסע גם גדליה מחיפה. גם הוא לאותה אירופה. גם הוא לפוש קיטעה מחוס היום. בקצב הזה, הם ירוקנו את העיר הטובה מתוכן.

ידידה חדשה לסמי מולכו

כמינהגו מימים ימימה, כל השנים, קפץ סמי מולכו בימים אלה לביקור בארץ. מייד עם בואו, תפס סמי השחרחר את סוזי לרמר, הדוגמנית הבלונדית ה-

סוזי

יפהפייה, שהפכה לבת-לווייתו הצמודה. ועד כמה שאני מכירה את סמי מצד אחד, ואת סוזי מצד שני — נראה לי שהצמידות תימשך מעבר לגבולות הארץ. כי סמי, כשמישהי מוצאת-תן בעיניו, מזמין אותה תמיד לחזור איתו לחו"ל. סוזי, מצידה, מתה בזמן האחרון לצאת קצת לחו"ל. פשוט, לשבור מיסגרות. יש לנו כאן אם כן מיקרה קלאסי של פרה הרוצה להניק מחד, ועל הרוצה לינוק מאידך. אם תסלחו לי על ההשוואה.

**המוני מעריצות
הצטופפו בחוץ,
ניסו לפרוץ פנימה**

בערוב יומו של רווקה

בת אחיו של בוס' הלכה לחופה עם זמר-הצמרת בועז שרעבי

בוקר, כשהצלילים המסורתיים מתנשאים לתוך הלילה התלאביבי. רוב האורחים, שחלקם נאלצו לעמוד מחוסר מקום-ישיבה, נשארו עד הסוף, כשהם נהנים לחכך כתפיים עם שלל הכוכבים המפורסמים ש-הגיעו לנישואי עמיתם. בין האורחים בלט אבי הפצועים, שמחה

אילי גורליצ'י מנשק את ידה של הכלה, שהיא בתו של יעקב סחה, אחיהם של עמוס ובוס' סחה. משפחתה הענפה והמפורסמת של הכלה התערבה בעולם-הבוהמה והבידור שהומונו מצד החתן, ויחד עם משפחתו של החתן, הזמר והמלחין בועז שרעבי, מילאו את האולם עד אפס מקום.

בחוק, סערו גלי המצור. המוני בנות-תישחורת נלהבות, שחלום חייהן — לפחות לאותו ערב — היה לחזות בטקס-נישואיו של אילילן, ניסו להשתחל למעלה. צמד אנשי-ביטחון חסונים חסמו את דרכן לצמרת, הותירו אותן צפופות

ששי ויונה ששי קשת ואש"ת, יונה אליאן, מגיעים לחתונה. הכוכבים נתקבלו בהע"רצה על-ידי הקהל בני הטיפש-עשרה ש-הצטופף ליד הכניסה לאולם החתונות.

תימני מסורתי באו הזמר והמלחין בועז שרעבי (25) והחיילת ליאורה סחה (19) בברית-הנישואין. החופה עצמה נמשכה קרוב לשעה, והי-הילולה כולה נסתיימה בשתיים לפנות

סביב הפתח, כשהן מסתפקות בסקירה נלהבת של כל המייומי של עולם-הבידור שהגיעו לחתונה. למעלה, בצמרת הנכספת, הגיעה תקופת-רווקותו של האיליל לערובי-ימיה. בטקס

שושיה שני הביאה לשימחה את בתה הקטנה (מימין), כמו רבים מהאורחים האחרים, שבאו לטקס נישואיהם של הזמר-מלחין בועז שרעבי והחיילת ליאורה סחה.

הדוד בוסי

בוסי סחה, דודה של הכלה, בעלה לשעבר של נעמי אדווה ודמות מפורסמת, דאג לרווחתם של האורחים. היה זה מראה פיקנטי לראות את האחים בוסי הנודעים מחכים כחפיים עם כל המיומני.

הולצברג, שהוזמן באופן מיוחד עלידי החתן, בועז, שהוזמן לא אחת עלידי הולצברג להופעות התנדבות בפני פצועי צה"ל, עמד בתוקף שהפעם ישתתף שמחה בשמחתו ובשמחת בת-זוגתו.

מצור

צעירות נלהבות מנסות לפרוץ לתוך אולמי-השורשנים ברחוב המסגר בחל'אביב, לטקס נישואיו של בועז שרעבי, שהתקיים שם ביום החמישי שעבר. שני שומרי

רים חסמו את מעלה המדרגות, מנעו כניסה מכל מי שלא היה הזמנה בידו. זמר בערוב יומי ורינגו לי משך המוניס לטקס נישואיו, ורבים נאלצו לעמוד עד השעות הקטנות של הלילה.

ג'וזי כץ ושמוליק קראוס (בחברת בוסי סחה) היו בין המוני הזמרים והבדרנים שהגיעו לחתונתו של בועז. אולם למרות המוני הכוכבים שמילאו את האולם, היה זה בעיקרו טקס משפחתי. בתמונה למטה: אילנית בחברת החתן בועז שרעבי בחליפה לבנה והכלה ליאורה סחה.

שמוליק וג'וזי

רינגו לי

בועז שרעבי בחליפה לבנה ועניבה שחורה, וכלתו ליאורה סחה בשימלה לבנה ארוכה, מאזינים לדברי הרב, מתחת לחופה. בעוד רגע, יענוד בועז לליאורה את הטבעת. משמאל, צופה בקפדנות בטקס אבי הכלה, יעקב סחה, אחיהם של עמוס ובוסי סחה. בטקס נכחו מאות בני משפחה וידידים, שהשתתפו בשימחתם של בני הזוג החדש עד אחרי השעה שתיים אחר חצות.

העולם הזה

האם ירשו

לה להופיע

כבה?

הופעת העירום של
לילי אבידן על
הבמה תעורר את
הסערה הבאה בחיי
התיאטרון הישראלי

לילי אבידן
ומנחם עיני
בחזרה להצגת
"בני הדוקטור"

